

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ Bhasya

Dr. M. Jagann

ஸ்ரீபாஷ்ய த்ரமிடாகமாத்ய
தசகத்வந்த்வ ஐககண்ட்யம்

கிடைக்குமிடம் & பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி,

ஆசிரியர்:— “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஸனம்”

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

டிர்ஸ்டிகள்:—

1. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்,
2. S. ராமய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 2.

தபால் 75 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

24—5—75.

ஸ்ரீ

—*— மு ன் னு ரை —*—

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESE
MELHOTE-571 431.
(KARNATAK P. T. F.)

விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் உபயுவேதாந்த ஸம்ப்ரதாயம் என்று பெயர்பெற்று விளங்குகிறது. ஸ்ரீபுராஷ்யத்தால் விவரிக்கப்பெற்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களால் விளக்கப்பெற்ற ஸம்ஸ்கருத வேதாந்தம் இதற்கு ஓர் கண். பூர்வாசார்யர்களுடைய பற்பல வ்யாக்யானங்களால் விளக்கப்பெற்ற தாய், மற்றையாழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபுத்தங்களை அங்கோபாங்கங்களாகக் கொண்டதாய், ஸ்ரீ ஸட்கோபரெனும் நம்மாழ்வாரால் நானு வேதங்களின் ஸாரமாக அருளிச்செய்யப்பெற்ற திருவாய்மொழி முதலான நானு திவ்யப்ரபுந தங்களமாகிய த்ராவிடேவேதாந்தம் இதற்கு மற்றொரு கண்ணாகும். இரண்டு கண்களாலே ஒரே பொருளைப் பார்ப்பதுபோலே, நாம் இவ்விரு வேதாந்தங்களைக் கொண்டு ஸ்ரீப:பதியான ஒரே வஸ்துவைக்கண்டு, உபயுவேதாந்திகள் என்றும் விஸிஷ்டாத்வைதிகள் என்றும் பெயர்பெறுகிறோம். ஸம்ஸ்கருத வேதாந்தத்தை ப்ரஹ்மஸூத்ரமுகத்தாலே விவரித்தருளிய வேதவ்யாஸரே, நம்மாழ்வாராக அவதரித்தது அதைத் தமிழிலே செலிக்கினிய செஞ்சொல்லாகப் பாடினார் என்றும், இவ்விருண்டு நூல்களையும் யுக்திகளாலே ஒற்றுமைப்படுத்திக் காட்டுவதற்காக அவரே ஸ்ரீராமாநுஜராய் ஸ்ரீபுராஷ்யகாரராய் அவதரித்தார் என்றும்,

“புரா ஸூத்ரேர் வ்யாஸ: ஸ்ருதிஸதஸீரோத்தம் க்ரந்திதநாந்

விவஹேரே தம் ஸ்ராவ்யம் வகுளதரதாம் ஏத்ய ஸ புந: |

உபாவேதேன க்ரந்தௌ க்ரந்திதமலம் யுக்திபிரஸேன

புநர் ஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகுர: ||”

என்னும் ஸ்லோகத்திலே ஆச்சாரன்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

நானுவேதஸாரமான நானு ப்ரபுத்தங்களில், நானு பதிகங்கள்கொண்ட திருவாய்மொழி ப்ரதூநமானது. அதின் ஸாரமாயிருக்கும் “உயர்வற” “வீடுமின்” என்னும் முதல் இரண்டு திருவாய்மொழிப் பதிகங்களும் மோக்ஷஸாஸ்த்ரத்தையே தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. “தத்வபரமாயும், உபாஸநபரமாயுமே மோக்ஷஸாஸ்த்ரந்தானிருப்பது; அதில் தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுமதெல்லாம் சொல்லிற்று கீழில் (உயர்வற) திருவாய்மொழியிலே. உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது இத்திருவாய்மொழி” என்று “வீடுமின் முற்றவும்” ப்ரவேஸத் தொடக்கத்திலே நம்பிள்ளை..அருளிச் செய்தார். இதே கருத்தை “ஆதேன ஸாரீரகார்த்தக்ரமமீஹ விஸதம் விம்ஸதி வக்தி ஸாக்ர” என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஸிகரும் தமது த்ரமிடோபநிஷத் தாத் பர்ய ரத்நாவளியின் அவதாரிகையில் ஐந்தாம் ஸ்லோகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

இவ்வண்ணமாக முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளில் சொல்லப்படும் அர்த்தமே — ஸ்ரீ புராஷ்யத்தால் விளக்கப்பெற்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில் நான்கு

அத்யாயங்களிலுமுள்ள எல்லா அதிகரணங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது என்பது கைல பூர்வாசார்ய வித்துதாந்தமாயிருந்தபோதிலும், இந்த உப்ய வேதாந்த ஐககண்ட்யத்தை ஓர் நூலிட்டுப் பூர்வாசார்யர்கள் விளக்கவில்லை. இக்குறை தீர — ஸ்ரீ காஞ்சி வாதிக்கேஸரி ஜீயர் மடத்தை அலங்கரித்திருந்த ஓர் யதிஸ்வரர் இந்நூலை அருளியிருக்கிறார்.

இவர் உப்யவேதாந்தங்களையும் கரைகண்டவர் என்பதும், ஸ்ரீ காஞ்சி யிலும், ஸ்ரீ பெரும்புதூரிலும் வாதுல கோத்தரத்தில் அவதரித்தவர்களான இரண்டு வேங்கடாசார்யர்களை ஆஸ்திரித்தவர் என்றும் இவரது நூலை ஸேவிப்பவர்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கும். ஒன்றான வாதிக்கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும், அவர் குமாரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளைக்கும் சிஷ்யராயிருந்தவர். திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீராயிரப்படி உரையும், திருவிருத்தம் முதலான மற்றும் சில ப்ரபுந்நங்களுக்கும் உரையுமுளியவர். தீபப்ரகாஸ ஸஹித தத்வதீபம், தத்வ நிருபணம் முதலான பல நூல்களை உப்யபுராணங்களிலும் அருளியவர். இவராலோ, இவருடைய சிஷ்ய ப்ரஸிஷ்யர்களாலோ ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்தூபிக்கப் பட்டிருக்கும் வாதிக்கேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் மடூாதிபதியாக இந்த ஐககண்ட்ய க்யூர்த்து கர்த்தா விளங்கியிருக்கவேண்டும்.

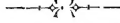
ஸ்ரீமத் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியால் ஸ்தூபிக்கப்பெற்ற க்யூர்த்து ப்ரகாஸந ஸமிதியின் ஆதரவிலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுத்யஸந ஸ்ரீஸகீத்திமாலா ஸ்தூபகராய், எந்தையாரான ஸ்ரீ உ. வே. கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமியால் நிறுவப்பெற்ற ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்காரின் குடும்ப த்யம் சொத்துக்களின் ஆதரவிலும் வெளியிடப்பெற்ற புகுவத் விஷயப் பதிப்பின் முதல் பாகத்தில் இந்நூலும் இணக்கப்பெற்றது. மிகப்பெரிய அளவிலுள்ள அப்பதிப்பைப்பெற்று அநுபுவிக்க முடியாதவர்களும் அநுபுவிப்பதற்காக இந்நூல் தனியாகவும் வெளியிடப்பெற்று, ஸ்ரீமத் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியால் ஸ்தூபிக்கப் பெற்ற உப்யவேதாந்த ஆசார்யபீடம் — உப்யவேதாந்த ப்ரசார ஸபைகளின், வார்ஷிகோத்தவ ஸமயத்தில் ராக்ஷஸ வருஷம் ஐப்பசி மாதத்தில் உப்ய வேதாந்த வித்வான்களுக்கு இலவசமாக அளிக்கப்படுகிறது. ஸ்வாமியின் இத்தகைய லோகோபகாரமான கார்யங்கள் மேன்மேலும் பெருகவேண்டும் என்று பல்லாண்டு பாடவேண்டியது ஆஸ்திகர்கள் அனைவர்க்கும் கடமையாகும்.

ராக்ஷஸ-ஸ்ரீ
வைகாசி விசாகம் }
24—5—75

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
பதிப்பாசிரியர்.

சட்டில் இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ப்ரவேஸத்திலே அருளிச்செய்த
ப்ரதமஸங்கதி க்ரத்தத்திற்கு விவரணமாகிய

ஸ்ரீபூஷ்ய த்ரவிடாகுமாத்யத்யசகத்வந்த்வ ஐககண்ட்யம்

1. ஸாரீரகத்ரமிடுவேதுஸிரஸ்ஸுதீப்த ஸ்வாபூவிக ஸ்வகுணரத்தநசயம் ரமேஸம் ।
ஹஸ்த்யத்ரமிடூந்யநிஸமாஸ்ரிதரக்ஷணைகதிசுகம் வ்ரஜாமி ஸரணம்
ரமணம் யதிந்தோ: ॥
2. யோ வாஸ்ய த்ரஸநவரஸ்ய குலாதிநாதோ
யோ ப்ரஹ்மணோபி பரதத்வமிதி ப்ரதித: ।
யஸ்யாபுவந் நிகுமமௌளிவராஸ் ஸுவாசஸ்
ஸோடயம் ஸடூரிவதாந்மதுரை: கடானகை: ॥
3. யதிந்த்ரஸ் ஸடூரிம் ஸதுா ஸேவமான:
குத்ருஷ்டம்ஸச பூாஹ்யாந் முதுா வாத்யுக்தாந் ।
கதுாமாத்ரஸேஷாந் விதுாயாத் விப்ராந்
த்ரயீமார்க்க்ய நிஷ்டாந் ஐயத்யத்ர லோகே ॥
4. ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நதநுஜாகுமமௌளியோக்ய -
ஸ்ரீமத் கலிக்ந வரயோக்யமுகா மஹாந்த: ।
வ்யாஸார்யவேதுஸிக்ரார்ய மஹார்ய முக்யா:
வேதுாந்த யுக்யம் குரவோ ஹ்ருதி ஸந்நித்யத்யு: ॥
5. ஸ்ரீமத்யதிந்த்ர வரயோக்யத்யா ஸுபாத்ர வாத்ரூலவம்ஸ கலஸாம்புதிபூர்ண
சந்துரௌ ।
காஞ்ச யதிஸ ஐநிபூமி க்ருதாவதாரௌ ஸ்ரீவேங்கடாமித்யக்யுரு ஸரணம் ஸரயாம: ॥
6. ஸ்ரீபூஷ்ய த்ரமிடாகுமாத்ய த்யசகத்வந்த்வைகமத்யம் ஸுதீ -
க்யம்யம் ப்ராக்யுருவார்ய ஸம்மதமித்யம் த்வம் க்ரந்த்தோ த்ரஸய ।
இத்யேவம் யதிராஜ த்ரஸநரதை: ப்ருத்வீஸுரை: ப்ரேரித:
காஞ்ச ஸௌம்ய வராமிதோட்க்ருத முநி: ஸ்ரீவேங்கடார்யாதத்ததி: ॥
7. ந வேதுார்த்தாந் வித்மோ ந க்ருவ கவிதாம் வ்யாக்ருதிபத்யம்
ந தர்க்கேஷ்வப்யாஸோ ந பரமதப்யங்க்யபரிசய: ।
அதுாபி ஸ்ரீராமாவரஜ முநிவ்யோக்தி நிசய-
ப்ரகாமாப்யாஸோ மே ப்ரகடயதி ஸர்வத்ர திஷ்ணம் ॥

முதல் திருவாய்மொழியும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியும் அதுயாய சதுஷ்
டயாத்மக ஸாரீரகமீமாமஸா ஸாஸ்த்ர ஸமாதார்த்தகமாயிருக்கும் ; ஸாரீரகார்த்
தந்தான் ப்ரஹ்மகாரணத்வமும், தத்யுபாத்யத்வமும், முமுக்ஷுபாஸ்யத்வமும்,
முக்த ப்ராப்யத்வமும். 8. “காரணத்வமப்யாத்யத்வமுபாயத்வமுபேயதா” எனனக
கடவதிறே. இவ்விரண்டு திருவாய்மொழியும் வேதுாந்தஸாஸ்த்ர ஸமாதார்த்தம
ஸ்ரீ-1

என்னுமிடத்தை நம்பிள்ளை ஈட்டிலே * வீடுமின் முற்றின் ப்ரவேசத்திலே, “தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷஸாஸ்த்ரந்தானிருப்பது : அதில் தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுமதெல்லாம் சொல்லிற்று கீழில்திருவாய்மொழியிலே. உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கெல்லாம் ஸங்க்யஹமாயிருக்கிறது இத்திருவாய்மொழி” என்று அருளிச்செய்தார் ; இத்தையுங்கொண்டு வேதாந்தாசார்யரும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளியிலே 1. “ஆதேன ஸாரீரகார்த்தக் க்ரமமிஹ விஸதும் விம்ஸதிர் வக்தி ஸாக்ர” என்று அருளிச்செய்தார் ; இன்னமும் 2. “புரா ஸூத்ரைர் வ்யாஸஸ் ஸ்ருதிஸதஸிரோர்த்தம் க்யூர்திதவாந், விவஹ்ரே தம் ஸ்ராவ்யம் வகுளதூரதாமேத்ய ஸ புந:| உபாவேதேன க்யூர்தேன கபடமிதுமலம் யுக்திபிரஸௌ, புநர்ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்ம முகூர: ||” என்று, ஸாமான்யேந ஸாரீரகத்துக்கும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டான ஐகமத்யத்தை ஆச்சான் பிள்ளையும் அருளிச்செய்தார் ; ஆகையால் இரண்டு திருவாய்மொழியும் பூர்வோத்தர த்விகாத்தமகமான ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரஸமானார்த்தம் என்று கொள்ளவேணும். இஸ்ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தத்தை, பாட்டுக்களில் உபபத்தியுடனே ஏறிட்டு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறோம்.

முதல் திருவாய்மொழி பூர்வத்விகத்தோடு சேரும்படியைத் தெரிவிக்கிறோம். அது எங்ஙனையென்னில்; முதல்பாட்டு நாலடியும் சதுஸ்ஸதர்யர்த்தமாகவும், “மனனகம்” என்கிற இரண்டாம் பாட்டு ஈக்ஷத்யாநந்தமயாந்தராதிக் யாதிக்ரணார்த்தமாகவும், “இலனது” என்கிற மூன்றாம் பாட்டு, ஆகாஸ ப்ராண ஜ்யோதிரிந்த்ரப்ராணாதிக்ரணார்த்தமாகவும், “நாமவன்” “அவரவர்” “நின்றனர்” என்கிற நாலாம் பாட்டுத் தொடங்கி மூன்றுபாட்டும், த்ரிபாத்யர்த்தமாகவும், ஆக ஆறுபாட்டும் ப்ரத்யுமாத்யாயார்த்தமாய், “திடவிசம்பு” என்கிற ஏழாம்பாட்டுத் த்விதீயலக்ஷண ப்ரத்யுமபாத்யார்த்தமாகவும், “சுரரறி” “உளனெனில்” என்கிற எட்டாம் பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டும் தர்க்கபாத்யார்த்தமாகவும், “பரந்ததன்” என்கிற பத்தாம்பாட்டும், நிகுமநாட்டும் வியத்பாத்யு தூய்யபாத்யார்த்தமாகவும் ஆக ஏழாம் பாட்டுத் தொடங்கி நிகுமத்தளவும் த்விதீயாத்யாயார்த்தமாய், இத்திருவாய்மொழி பூர்வத்விகார்த்தமாகக் காணலாம். அதில் முதற்பாட்டில், “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் யவன்” என்கிற சந்தை ப்ரத்யுமாதிக்ரண ஸமானார்த்தம். அது எங்ஙனையென்னில்; ப்ராப்யாக்ரமதரீத்யா ஸப்துத்துக்குக் கார்யார்த்தத்திலே ப்ரோத்யகத்வ ஸக்தியாகையாலும் பரிநிஷ்பந் வஸ்துவிலே ஸப்துத்துக்கு ப்ரோத்யகத்வ; ஸக்தியில்லாமையாலும், வேதாந்தங்கள் பரிநிஷ்பந்நமான ப்ரஹ்மத்திலே ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ப்ரமாணமல்லாமையால் ஸங்க்யாத்யயநம் பண்ணினவனுக்கும் அநந்த ஸ்திர பூலாபாத்ப்ரதீதி வரமாட்டாது. 3. “அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதூர்மாஸ்யயாஜிநஸ் ஸக்ருதம் புவதி” இத்யாதி வாக்யங்களில் சாதூர்மாயாதி கர்மங்களுக்கும் அக்ஷயமான பூலம் ஸ்ருதமாகையாலும், கர்மால்

பாஸ்திர பூலத்வநிர்ணயம் ஸித்தியாது; ஆகையால், கர்மணம் அல்பாஸ்திர பூலவத்வநிர்ணய ஸஹித அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதிரூப விஸிஷ்டஹேது ஸித்தியாமையாலே, வேதாந்தாரம்பும் கடிபாபதென்கிற பூர்வபக்ஷத்திலே— அம்பா தாத மாதுலாதி ஸப்தங்குகளில் ஸித்திரூபமான மாதாபித்ராதுபர்த்தங் களில் ப்ரதம் வ்யுத்தபத்தி காண்கையாலும், அது கார்யரூபார்த்தத்திலென்கிற நிர்பூந்த்ரமில்லாமையாலும், வேதாந்தங்களுக்குப் பரிநிஷ்பந் பேதாந ஸாமர்த்த்ய முண்டாய், அதுகள் ப்ரமாணமாகையாலே, அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதிரூப விஸேஷ்யாம்ஸம் லபிக்கும். கர்மவிசாரம் பண்ணினவனுக்கு ஆவ்ருத்திவிதானாதி களாலே கர்மங்களுக்கு ஸாதிஸ்ய பூலத்வம் அவக்யமாகையாலும், அக்ஷயத்வ கீர்த்தநம் சிரகால ஸ்தூயித்வாபிப்ராயமாக—1. “வாயுஸ்சாந்திரிக்ஷஞ்சைத்தம்ருதம்” என்கிறவிடத்தில் அம்ருதத்வம்போலே நிர்வஹிக்க வேண்டுகையாலும், கர்ம ணம் அல்பாஸ்திரபூலத்வநிர்ணயரூப விஸேஷணம்ஸம் ஸித்தியிக்கும். இப்படி விஸிஷ்டஹேது லபிக்கையாலே ஸாஸ்த்ராரம்பும் கடிக்குமென்றிறே ப்ரதமாதி கரணர்த்தம். இனி “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்று அநவதிகாந்த ஸ்திரபூலரூப குணவிபூதிமத்தையைச் சொல்லி, “யவன்” என்று இவ்வர்த்தத் துக்கு “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம”இத்யாதி ஸ்ருதிப்ரமாணப்ரஸித்தியையும் காட்டுகை யாலே, ஸித்திவஸ்துவான பரப்ரஹ்மம் வேதாந்த வேத்யமென்று ஸித்தியிக்கை யால், இச்சந்தை விஸேஷ்யாம்ஸமான அநந்தஸ்திரபூலாபாதப்ரதீதியை ஸூசிப்பிக்கிறது; “உயர்வற” என்கிற இது ப்ரஹ்மாதிக்களுடைய கர்மாதீ நோச்ச்ராயம் புகுவதுச்ச்ராயாபேக்ஷயா “இல்லை” என்னும்படியிருக்குமென்று சொல்லுகையாலே, கர்மங்களினுடைய அல்பாஸ்திரபூலத்வ நிர்ணயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது; ஆக, “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன்” என்கிறவள வாலே விஸிஷ்டஹேதுவை ஸூசிப்பிக்கையாலே, ஸாரீரகாரம்பு ஸமர்த்தநபர ப்ரதம் ஸூத்ரார்த்தம் இச்சந்தை என்னக்குறையில்லை; கிஞ்ச; ப்ரஹ்மஸப்தம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமான நிரதிஸ்ய ப்ருஹத்த்வத்தை “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்று முத்தகண்டமாக அருளிச்செய்து, “அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று அவன் திருவடிகளைத் தொழுது உஜ்ஜீவியென்று ஜிஜ்ஞாஸா பூல நிர்ணய கார்யோக்திமுகேந ஜிஜ்ஞாஸா ஸப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக் கையாலும் இச்சந்தை ப்ரதமாதிக்கரணர்த்தம். இப்பாட்டுத்தான் வாக்யைக வாக்யமாக ஓர்வயத்தையும், வாக்யத்ரயமாக ஓர்வயத்தையும் உடைத்தாகை யாலே, வாக்யத்ரயபக்ஷத்தில் இவ்வர்த்தம் ஸ்வரஸமாய் ஸித்தியிக்கும்.

“மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன்” என்கிற இது ஜ்மாதிகரண ப்ரமேய மானபடி எங்ஙனையென்னில்; ப்ரஹ்மஸித்தியில் வேதாந்தம் ப்ரமாணமான லும், லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கிடையாமையாலே ப்ரஹ்மப்ரதிபத்தி வரமாட் டாது; அது எங்ஙனையென்னில்; 2 “யதோ வா இமாநி” இத்யாதி வாக்யம்

ஜந்மகாரணத்வாதிசுக்ஷணமாக அறிவிப்பிக்கமாட்டாது; ஜந்மகாரணத்வாதிசுக்ஷண விசேஷணமென்கிறீரோ? உபலக்ஷணமென்கிறீரோ? விசேஷணப் பேதுப்ரயுக்த விசேஷ்யபேதுமும் ப்ரஸங்கிக்கையாலே விசேஷணமென்னக் கூடாது. உபலக்ஷ்யோபலக்ஷணவ்யதிரிகத உபலக்ஷ்யகூத ஜ்ஞாதாம்ஸம் கிடையாமையாலே உபலக்ஷணமென்னவும் கூடாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில்; அநேகவிசேஷணவிரிஷ்ட விசேஷயைகயஸ்ய — “தேவதூத்த: ஸ்யாமோ யுவா லோஹிதாசு:” இத்யாதிஷு தூர்ஸநாத், “கூண்டோ முண்ட: பூர்ணஸ்ருங்கோ கௌ:” இத்யாதிஷு குண்டத்வமுண்டத்வாதி, விருத்த விசேஷணநாமேவ விசேஷ்ய பேதுகத்வதூர்ஸநாத், ஜந்மாதிகாரணத்வாதே: காலபேதே ந ப்ரஹ்மணி அவிருத்தத்வாச்ச விசேஷணத்வம் உபபந்நம்; உபலக்ஷணோபலக்ஷ்ய வ்யதிரிகத உபலக்ஷ்யகூத ப்ரஹ்மத்வாதியான த்ருதியாகாரம் லபிக்கையாலே உபலக்ஷணத்வமும் கூடும். இப்படி ஜந்மகாரணத்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகையால் லக்ஷணங்களால் ப்ரஹ்மப்ரதிபத்தி வருகையாலே ப்ரஹ்மவிசாரம் கடிக்குமென்றிறே ஜந்மாதிகாரணப்ரமேயம்; இனி இவ்விடத்தில் “மயர்வற மதிநலமருளினன் யவன்” என்று - அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாநரூபமான மயர்வபோமபடி புக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை அருளினனென்று சொல்லுகையாலே, அநுகூரஹகத்வம் த்யேயத்வவ்யாப்தமாய், 1. “காரணம் து த்யேய:” என்கிறபடியே த்யேயத்வம் காரணத்வாசேபகமாயிருக்கையாலே, ததூசேபகத்யேயத்வாசேபகமான அநுகூரஹகத்வரூப தூர்மகதூநமுகேந ஜந்மகாரணத்வரூப ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலே, ஜந்மாதிகாரணப்ரமேயம் இச்சந்தை. கிஞ்ச; “மயர்வற” என்று அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே 2. “அவித்யாநிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ:” என்கிற முக்திகாரணத்வம் கண்டோக்தமாயிருக்கிறது. அந்த மோக்ஷந்தான்—3. “ஜகதூத்யபூவஸ்திதி ப்ரஸூஸம்ஸாரவிமோசநாத்ய:” என்று உத்யபூவஸ்திதிப்ரஸூஸங்களைப்போலே ஸமஸாரவிமோசநத்தையும் ப்ரஹ்மகார்யமாக அபியுக்தர் அருளிச்செய்கையாலே ப்ரஹ்மகார்யமிறே; அதுதானும் ஜந்மகாரணத்வாதிசுக்ஷணப்போலே ப்ரஹ்மலக்ஷணம்; 4. “யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி” என்கிற ஸ்ருதியிலே 4. “யத்யபிஸம் விஸந்தி” என்று ஜகத்ப்ரஸயகாரணத்வத்தையும், ஸம்ஸாரவிமோசநகாரணத்வத்தையும் சொல்லிறிறே; ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே பட்டரும், அப்படியே வ்யாக்யாநம் செய்தருளினர். ஆனால் ஜந்மகாரணத்வம், ஸ்திதிகாரணத்வம், ஜகதஸம்ஹாரகாரணத்வம் இவை இத்தனையையும் விட்டு மோக்ஷகாரணத்வமாத்ரத்தையே அருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ‘ஜந்மகாரணத்வாதிகள் ஸமுத்திதமே ப்ரஹ்மலக்ஷணமென்கிற நிர்ப்பந்தமிலலை; ஏகைகமும் லக்ஷணமாம்’ என்கிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்காக, மோக்ஷகாரணத்வமாத்ரத்தை அருளிச் செய்தார். ஆனால், ஜந்மகாரணத்வாதிகளில் அந்யதமத்தை அருளிச்செய்தாலும் இந்த ப்ரயோஜநம் ஸித்திதிக்குமே. விசேஷித்து மோக்ஷகாரணத்வத்தை அருளிச்

செய்வானென்னென்னில், வேதூந்த ஸாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் மோக்ஷ மாகையாலும், தமக்கு எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைத் தந்தருளுகையாலும், மோக்ஷ காரணத்வத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டிகாரணத்வாதிகள் ஏகைகமே சித்துசித்துவயாவ்ருத்தமாயிறேயிருப்பது. ஸூத்ரபூஷ்யங்களில் ஜம்மகாரணத்வாதிகளை ஸமுத்திதமாகச் சொல்லுக்கைக்கு ப்ரயோஜனம் ஜிஜ்ஞாஸ்ய ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிஸ்ய ப்ருஹத்வ ஸித்தியென்று. ஸ்ருத் ப்ரகாஸிகையிலே ஸ்பஷ்டமாக புட்டர் அருளிச்செய்தத்தைக் கண்டுகொள்வது, ஆகையால் “மயர்வற” என்று—ஸ்ம்ஸார விமோசன காரணத்வத்தை முக்த கண்டுகமாக அறிவிப்பிக்கிற இச்சந்தை ஜம்மாதிகரண ஸமானாத்ததுமென்னக் குறையில்லை. ஆக எல்லாவற்றிலும் “மயர்வற மதிநலமருளின்” என்கிற இரண்டாமடி ஜம்மாதிகரணப்ரமேயம்.

“அயர்வறு மமரர்களதிபதியவன்” என்கிற மூன்றாமடி ஸாஸ்த்ரயோந்யதிகரணர்த்துமானபடி எங்ஙனே? என்னில்:— வேதூந்தங்களுக்கு ஸித்திமான ப்ரஹ்ம வஸ்துவில் பேராதூகத்வ ஸக்தியுண்டாய் ஜம்மகாரணத்வாதிகள் ப்ரஹ்ம லக்ஷணமாய் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபத்தி லபித்தாலும் வேதூந்தாரம்பும் கடியாது; ஸாஸ்த்ரரூப ப்ரமாணம்—ப்ரமாணந்தரப்ராப்தமுமாய், ப்ரமாணந்தர விரோதமுமின்றிக்கேயிருக்கிற அர்த்தத்திலே பேராதூகமாயிருக்கும்; இனி, ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிமித்தத்வம்ஸம், 1. “க்ஷித்யாதிகம் ஸகர்த்ருகம்; கார்யத்வாத் க்ஷவத்” என்கிற அநுமானத்தாலே ஸித்திக்கும்; உபாதூநத்வம்ஸம்—நிமித்த பூதனான குலாலாதிகளில் உபாதூநத்வம் காணமையாலே, ப்ரத்யக்ஷாதிக் ப்ரமாண விருத்தாமாயிருக்குமாகையால், ஸாதூக பூதூக ப்ரமாண விரஹிதமல்லாமையாலே, ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தை வேதூந்தங்கள் பேராதூகப்பிக்கமாட்டாமையாலே தத்வவிசாரம் அநாரம்புணீயமென்கிற பூர்வபக்ஷத்தில், அநுமானத்தாலே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிமித்த காரணத்வத்தை ஸாதிக்குமளவில் லோக த்ருஷ்ட குலாலாதிக் கேதர்த்ருஜஸஜாதீயனாய் ஸித்திப்படுமெழிய விவக்ஷிதனை ஈஸ்வரன் ஸித்தியாமையாலே, அநுமானத்தாலே ஈஸ்வரனுடைய நிமித்தத்வம்ஸத்தை ஸாதிக்கவொண்ணாமையாலே, அநுமானம் ஸாதிக்கமாட்டாது; அபரிமிதஸக்திகளுள் நிமித்தேஸ்வரனுக்கே லோகாபரித்ருஷ்டமான உபாதூநத்வம்ஸமும் ப்ரமாணந்தரபூதிதமல்லாமையாலே, உபாதூநத்வம்ஸத்தில் ப்ரமாணந்தரம் பூதூகமாகமாட்டாது. ஆகையால், ஸாதூக பூதூக ப்ரமாண விரஹிதமான ப்ரஹ்ம காரணத்வத்தில் வேதூந்தமே ப்ரமாணமாகவேண்டுகையாலே, தத்வவிசாரம் ஆரம்புணீயமென்றிறே ஸாஸ்த்ரயோந்யதிகரணப்ரமேயம். இனி, “அயர்வறும் அமரர்களதிபதியவன்” என்று—பூகுவத் வஸ்ம்ருதியற்ற நித்யஸூரி ஸேஷித்வத்தை அருளிச்செய்தார்; ஸூரிஸேவ்யத்வந்தான் ப்ரமாணந்தரப்ராப்தமுமன்று; ப்ரமாணந்தர விருத்தமுமன்று; இப்படி ஸாதூக பூதூக ப்ரமாண

விரைந்தமான ஸூரிஸேவ்யத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலே, 1. “தத்ஸாமாந்யாதி, தரேஷு ததூத்வம்” என்கிற ந்யாயமாக ஸர்வஜ்ஞத்வாதிசூன விஸிஷ்ட பூரஹ்மத்தி னுடைய ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் வேதூந்தமே ப்ரமாணமாகவேனுமென்று அறிவிப்பித்தருளி ஓராமத்தனை; ஆகையால், அப்ராப்தார்த்தமும் அவிருத்தூர்த்தமும் ஸாஸ்த்ரமென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிற இச்சந்தை ஸாஸ்த்ர யோந்யதி கரண ப்ரமேயமென்னத் தட்டில்லை; கிஞ்ச “அதிபதி” என்கிறவிடத்தில் “பதி” என்கிற இத்தாலே பாலகர்த்தருத்வரூப நிமித்தத்வத்தை அருளிச்செய்து, “அதி:க: பதி:-அதிபதி:” என்று அந்தப் பதிஸப்துவாச்யனான நிமித்த பூதனுடைய ஆதிக்கத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ஆதிக்கயந்தானும் - லோக லித்தூ நிமித்த பூதரான குலாலாதிவலைக்ஷண்யம். தத்வலைக்ஷண்யந்தானும் - ஜகதூபாதூ நத்வம் முதலானவை. இப்படி நிமித்தோபாதூணைக்கயத்தை “அதிபதி” என்று அருளிச்செய்கையாலே, ப்ரமாணந்தராப்ராப்த ப்ரமாணந்தராவிருத்தூர்த்தக ஸாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை இச்சந்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஆக இவையெல்லாவற்றும் இது ஸாஸ்த்ரயோந்யதிகரண ப்ரமேயம்.

“துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்கிற நாலாமடி ஸமந்வயாதிக்கரண ஸமானார்த்தமானபடி எங்ஙனே? என்னில்; ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரமாயிருக்கிற “அர்த்தூர்த்தீ ராஜகுலம் கச்சேசுத்” “மந்தூக்யநிர் நாம்பு பிபேது” 2. “ஸ்வர்க்கு காமோ யஜேத்” 3. “ந களஜ்ஜம் புகுயேத்” இத்யாதி வாக்யங்களுக்கே ப்ரயோஜன பர்யவஸாயித்வமுண்டு; லித்தூவஸ்து பூதாதூகவாக்யங்களுக்கு அது இல்லை; ஆகையால் லித்தூமான பூரஹ்ம ப்ரதிபாதூக வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜன பர்யவஸாநம் இல்லாமையாலே வேதூந்த ஸாஸ்த்ரம் அநாரம்புணீயமென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமானவில, நிதிபோலே பூரஹ்மே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபம்; தத்ப்ரதிபாதூக வேதூந்த வாக்யங்களே ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜன பர்யவஸாயிகள்; இஷ்டா நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார ஸாதந பூதாதூநத்வவாரா, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபர வாக்யங்களுக்கு ப்ரயோஜன பர்யவஸாயித்வமொழிய நேரே ப்ரயோஜன பர்யவஸாயித்வ மில்லை. ஆகையால், அநந்த கல்யாணசூன பரிபூர்ணமான பூரஹ்மே ப்ரயோஜன மாய், தத்ப்ரதிபாதூகமான ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாய் லித்தூக்கையாலே, லித்தூ பூரஹ்மப்ரதிபாதூகமான ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்புணீயமென்றிறே ஸமந்வயாதி கரணத்தின் பொருள். இனி “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று “தூ:க்கூநிவர்த தகாய்ய விகஸ்வர தேஜோரூபமான திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி உஜ்ஜீவி” என்றருளிச்செய்தார்; அத்தாலே A “பொன்னடி” என்று சொல்லுகிற திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாய், தத்பரிசர்யையே புருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்து, விலக்ஷணமான பூரஹ்மே பரம்ப்ரயோஜனமென்று அறிவிப்பிக்கையாலே, பூரஹ்மத்தினுடைய ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜனத்வத்தை ஸாதித்து, ஸாஸ்த்ரம் ஆரம்புணீய

மென்று சொல்லுகிற ஸம்வயாதிசுரணர்த்தும் இச்சந்தை. ஆகையால், முதற் பாட்டு-ஸ்வரூபமாக ஸாஸ்த்ராரம்பு ஸமர்த்தநபரமான சதுஸ்ஸுதர்யர்த்துமாக ஸதாசர்ய ப்ரஸாதஸ்ப்து வேதநாத்த்வய ஸ்வரணமுடையவர்களுக்குக் கைக் கொள்ளக் குறையில்லை.

1. புக்தமாருதாத்யகாத்யாஸ சதுஸ்ஸுதர்யேககண்டதா |

நிருபிதா வேதமௌளித்வயநிஷ்டஸதாம் முதே ||

இதி ப்ரதமகாதா சதுஸ்ஸுதர்யேககண்ட்யம்.

முதற்பாட்டு சதுஸ்ஸுதர்யர்த்துமென்னுமிடம் உபபாதிக்கப்பட்டது; இனி, மேல் இரண்டு பாட்டு 2. “ஈக்ஷதேர் நாஸப்தம்” என்று தொடங்கி பாதுசேஷ ஸமானார்த்துமாயிருக்கும்படி உபபாதிக்கப்படுகிறது. இப்பாதுசேஷந்தானும்- ஸாக்ஷாத் காரணவாக்ய நிருபணபரமான ப்ரதம்பேடிகை அதிசுரண பஞ்சகாத் மகமாய், த்விதீயபேடிகை அதிசுரணத்துவயாத்மகமாயிருக்கும்; ப்ரதம்பேடிகையும்-ஸாமாந்ய ஸப்தங்களுக்குப் பரமாத்மரூப விசேஷபர்யவஸாயித்வ ப்ரதி பாதுகமாய் ஒரு பேடிகையும், அர்த்தநாத்ர ப்ரஸித்தங்களுளான ஆகாஸ ப்ராணாதி விசேஷ ஸப்தங்களுட்படப் பரமாத்மரூப விசேஷ பர்யவஸாயி என்றொரு பேடிகையுமென்று இப்படி அவாந்தரபேடிகாத்வய யுக்தமாயிருக்கும். இதில் “மனனகம்” என்கிற இரண்டாம்பாட்டு காரணவாக்ய நிருபணபரமாயுள்ள ப்ரதம்பேடிகையில் ஸாமாந்ய ஸப்தங்கள் பரமாத்மரூப விசேஷபர்யவஸாயிகள் என்கிற ஈக்ஷத்யநாத்மயநாத்ராத்வித்யாதிசுரணரூப அவாந்தர ப்ரதம்பேடிகா ஸங்கதார்த்துமாயிருக்கும்; “இலனது” என்கிற மூன்றாம்பாட்டு-ப்ரதம்பேடிகையில் அவாந்தர ரூபமான ஆகாஸ ப்ராணாதிசுரணரூப அவாந்தரத்விதீய பேடிகையோடும், காரணத்வஸம்வயாப்தமான தூர்மகதநமுகேந காரணவாக்ய நிருபண பரமாயுள்ள ஜ்யோதிரிந்த்ரப்ராணாதிசுரணரூபமான ப்ரதநாத்விதீய பேடிகையோடும் ஸமானார்த்துமாயிருக்கும்.

“மனனகம்” என்கிற பாட்டு, ஈக்ஷத்யநாத்மயநாத்ராத்வித்யாதிசுரண ப்ரமேயமானபடி என்னென்னில்; இம்மூன்று அதிசுரணத்திலும், ஈக்ஷத்யதிசுரணத்தில்-3. “ஸதேவ ஸோமயேதமக்யர ஆஸதீ” இத்யாதி வாக்யத்தில் ஜகத்காரண தயா ப்ரதிபக்மான ஸச்சப்துவாச்யவஸ்து ப்ரதநாமகவேணும்; இதம்ஸப்துவாச்யமான ஸத்வ ரஜஸ்தமோமய ஜகத்துக்கு தத்யுக்தமான ப்ரதநாம் காரணமா மொழிய, ஸத்வரஜஸ்தமோவித்யுரமான ப்ரஹ்மம் காரணமாகமாட்டாது; இன்னமும், அநுமானாகாரவாக்யவேத்யதயா ஆநுமானிக ப்ரதநாமே இவ்வாக்யத்தில் காரணமாய்த் தோற்றுகிறது-என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஜகத் ஸர்க்கோபயுக்த முக்யேக்ஷணம் ப்ரதநாத்துக்குக் கூடாமையாலும், ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்துக்கு உள்ளதொன்றாகையாலும் சித்சித்திவிஸிஷ்டப்ரஹ்மம் ஜகத்காரண

மாகையால் ஸரீரபூதி சித்துசித்துவாரா ஸத்வரஜஸ்தமோமயாந்வயம் கூடுகையாலே, ஜகத்ஸாலக்ஷண்யம் பூரஹ்மத்துக்கும் உண்டாகையாலும், அநுமானாவயவங்களில் ப்ரதூநமான ஹேத்வவயவம் அநுபாத்தமாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கு அநுமானாகாரத்வம் அஸித்தூதமாகையாலும், ஸச்சுபூது வாச்ஸ்தான காரணம் ப்ரதூநமன்று, பரமாத்மாவென்று ஸித்தூந்ந்தித்து, பூரஹ்மத்தினுடைய அசித்துவயாவ்ருத்தி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ஆநந்தமயாதிகரணத்தில்—பூரஹ்மம் அசித்துவயாவ்ருத்தமேயாகிலும் ஜீவவயாவ்ருத்தமாக மாட்டாது; 1. “தஸ்மாத்துவா ஏதஸ்மாதுவிஜ்ஞாநமயாத் அந்யோ஽ந்தர ஆத்மா஽நந்தம்ய:” என்கிறவிடத்தில் ஆநந்தமய ஸபூதுவாச்ஸன் ஜீவனுகையாலே. அவன் ஜீவனுகைக்கு அடி—2. “தஸ்யைஷ ஏவ ஸரீர ஆத்மா” என்று ஸரீரஸம்பூந்தூ ஸ்வரணமும், 3. “அநேந ஜீவேநா஽தமநாநுப்ரவிஸ்ய” என்று ஸாமானாதிகரணயத்தாலே ஜீவபூரஹ்மனோரைக்யமும். ஆகையால், ஜகத்காரணதயா நிர்திஷ்டனான ஆநந்தமயன் ஜீவனே என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில், ஸதஞ்ஞானிதோத்தரகர்மேண அப்யஸ்யமானாநந்தம், ஸுகூலவபூகியாய் (அ)பரிமிதகர்மவஸ்யனான ஜீவனுக்கு கடியாமையாலும், பரமாத்மாவுக்கே அது உள்ளதொன்றுகையாலும், “ஸரீரன்” என்கிறது-ஜகச்சூரீரனென்கிறதாய் கர்மக்ருத ஸரீரத்வமல்லாமையாலும், ஸாமானாதிகரணய நிர்திஷுஸத்தாலே ஸரீராத்மபூரவ நிபூந்தூநமான ஜக்யத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லாமையாலே ஜீவபூரஹ்மபேதும் ஸித்திதிக்கையாலும், ஜகத்காரணபூதனான ஆநந்தமயன் பூதுது முக்தாவஸ்து ஜீவனன்று, தத்விலக்ஷணனான பரமாத்மா என்று ஸித்தூந்ந்திக்கப்பட்டது.

அந்தராதித்தயாதிகரணத்திலே—கேவலஜீவன் ஜகத்காரணமாகமாட்டானேயாகிலும், உபசித புண்ய விஸேஷர்களான ஆதித்தயாதிச் சேதநர்களில் ஒருவன் ஜகத்காரணமாகலாம். அது எங்ஙனெயென்னில்; 4. “ய ஏஷோ஽ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே ஹிரண்யஸம்ஸரு:” இத்யாதிச் சூந்தோக்யவாக்யத்திலே கரசரணதிரூப ஸரீரஸம்பூந்தும் காரணவஸ்துவுக்கு ப்ரதிபாதித்தமாயிருக்கையாலும், அதுள்ளது கர்மக்ருத ஸரீரஸம்பூந்துமுடைய ஜீவனுக்கேயாகையாலும், விலக்ஷணஜீவனே - ஜகத்காரணமென்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில், 5. ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:” என்று அபஹத பாப்மத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், பரமாத்மாவுக்கும் ஸ்ருதிஸம்ஸுதி ப்ரஸித்தூதாய் அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள திவ்யமங்க்யுளவிகூரஹங்களுண்டாகையாலும், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தரூப இவ்வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன் உபசிதபுண்ய விஸேஷனான ஜீவனல்லன், தத்விலக்ஷணனான பரமாத்மாவென்று ஸித்தூந்ந்திக்கப்பட்டது.

இனி “பொறியுணர்வவையிலன்” என்று—ஐந்தூரியிக ப்ரத்யக்ஷவிஷயமான அசித்தின்படியல்லன் என்கையாலே, இச்சந்தை அசித்துவயாவ்ருத்தமான பூரஹ்ம

ஸ்வருபத்தை ஸாதிக்கிற ஈக்ஷத்யதிஈகரஹுர்த்தம் என்று அறியலாம். “மனனக மலமற மலர்மிசெ யெழுதரு மன்னுணர்வளவிலன்” என்று—மனோநிஷ்டுமான அவித்யாதிஈகள் யோகூப்யாஸபுலத்தாலே கழிபக்கழிய, மேலனோக்கி அபி வ்ருத்த்யமாய் வருகிற மானஹ்ஞானத்துக்கு விஷயமான ஆத்மாவின்படியல்லன் என்கையாலே ஸூத்த்யஸூத்த்யப்யாவஸ்து ஜீவ்வயாவ்ருத்தியை ப்ருஹ்மத் துக்கு அறிவிப்பிக்கிற ஆநந்தமயாதிஈகரண ஸமானார்த்தம் இச்சந்தையென்னு மிடம் ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம்; “உணர்முருஹம்” என்று கட்டடங்க ஜ்ஞானத் வாஸ்யனாயும், ஆநந்தத்வாஸ்யனாயும் இருப்பென்று அருளிச்செய்கையாலே காரணவஸ்துவுக்கு அசேதநப்ரதூநவ்யாவர்த்தகமான ஜகத்ஸர்க்கேக்ஷணதி தூர்மத்தையும், ஜீவ்வயாவர்த்தகமான நிரதிஸயானந்தூப்யாஸத்தையும் ஸூசிப்பித் தருளினார். ஆகையால், 1. “ஈக்ஷதே:” 2. “அப்யாஸாத்” என்கிற ஹேத்வம்ஸம் இச்சந்தையாலே ஸூசிதம். “எதிர் நிகழ் கழிவினும் இன்னிலன்—மிருகரையிலன்” என்று—காலத்ரயத்திலும் தன்னோடு ஒப்பாரையும் மிக்காரையும் உடையனல்ல னென்றும், நிஸ்ஸமாப்யதிஈகனென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, புண்ட்ரீகாக்ஷத்வ அபஹதபாப்மத்வாதி தூர்மயோகூத்தாலே நிஸ்ஸமாப்யதிஈகனான ஆதித்ய மண்டூலாந்தர்வர்த்தியான புருஷன் விலக்ஷண ஜீவனல்லன். பரமாத்மாவேயென்று ஸித்தூந்ந்தித் அந்தராதித்யாதிஈகரணார்த்தம் இச்சந்தையிலே ஸூசிதம்.

ஆனால், ஈக்ஷத்யதிஈகரண ப்ரமேயமான அசித்வயாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்யாதே, ஆநந்தமயாதிஈகரண ப்ரமேயமான ஜீவ்வயாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்கைக்கு அடி என்னென்னில்; ப்ரதூந ஜீவ்வயாவ்ருத்திகளில் ப்ரதூந வ்யாவ்ருத்தி ஸூக்ஷ்மபூத்திஈகளுக்கு எளிதாய் அறியப்படுமாகையால் அவர்களுக்கு அறிகைக்கரிதான ஜீவ்வயாவ்ருத்தியை முந்துற அருளிச்செய்தார். ஆனால் ஸூத்ரகாரர் ப்ரதூநவ்யாவ்ருத்தியை முந்துறச் சொல்லுவானென்னென் னில்; அசித்வயாவ்ருத்தியையும் அறியமாட்டாத எளியரானவர்களுக்கு முந்துற தத்வயாவ்ருத்தியைக் காட்டி, அவ்வளவு தெளிவு பிறந்தவனுக்கு அநந்தம் அதிலும் ஸூக்ஷ்மமான சேதநவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டினார். ஆகை யால் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கைக்கடி ஒரு க்ரமமும், ஸூத்ரகாரருக்கு மற்றைப்படி ஒரு க்ரமமும் விவக்ஷிதமாகையாலே அவ்விரண்டுக்கும் விரோதமில்லை. ஆனால், அசித்வயாவ்ருத்தி ஸ்பூடமாயிருந்ததாகில் “பொறுயுணர்வவையிலன்” என்று ஆழ்வார் அசித்வயாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்வானென்னென்னில், த்ருஷ்ட டாந்தருபேண அருளிச்செய்தாராமித்தனை; ஆகையாலிறே பிள்ளை “அசேதந வ்யாவ்ருத்தியோபாதியும். சேதந வ்யாவ்ருத்தி என்கைக்காக ‘பொறுயுணர் வவையிலன்’ என்று அருளிச்செய்தார்” என்று த்ருஷ்டாந்த பரமாக வ்யாக்ய யானம் செய்தருளினார்; ஆகையால் “மனனகம்” என்கிற பாட்டும் இவ்வதி ஈகரணத்ரயமும் ஏககண்டமென்னுமிடம் ஸித்தும்.

“இலனது உடையனிது” என்கிற மூன்றும்பாட்டு-ஆகாஸாதிகரணம் தொடங்கி அதிகரண சதுஷ்டய ஸமாநார்த்தம் என்னுமிடத்தைத் தெளிய அறிவிக்கிறோம். ஆகாஸாதிகரணத்தில்—1. “ஸ்ர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ஆகாஸாதேவ ஸமுபத்யந்தே” இத்யாதிச் சூந்தோக்ய வாக்யத்தில் ஆகாஸ ஸப்துவாச்சமாயத் தோற்றுகிற ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரஸித்தூகாஸமேயாக வேணும். ஆகாஸ ஸப்தும் ப்ரஸித்தூகாஸத்திலே ரூடாமாகையாலும், பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆகாஸ ஸப்துவாச்சயத்வம் அப்ரஸித்தூமாகையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸர்வஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற சேதநாசேதநக்ருத்ஸந ப்ரபஞ்ச காரணத்வம் என்ன, “பராயணம்” என்று சொல்லப்படுகிற ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வங்கள் என்ன, இவை இத்தனையும் ப்ரஸித்தூகாஸத்துக்குக் கூடாமையாலும், பரமாத்மாவுக்கே இது உளளதொன்றுகையாலும், 2. “ஆ காஸதே, ஆ காஸயதி” என்கிற வ்யுபத்தியாலே ஆகாஸஸப்தும் பரமாத்மாவினிடத்திலும் கூடுகையாலும், ஆகாஸஸப்துவாச்சயம் ப்ரஸித்தூகாஸமன்று, பரமாத்மாவே என்று ஸித்தூந்திக்கப்பட்டது.

ப்ராணாதிகரணத்திலே—3. “ஸ்ர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி, ஸம்விஸந்தி” இத்யாதி வாக்யத்தில், ப்ராணஸப்துவாச்சமான் ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரஸித்தூப்ராணாகவேணும்; ஸர்வவஸ்துவும் ப்ராணதீநஸ்திதிகமாகக் கான்கையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸிலாகாஷ்டூத்யசேதநங்களிலும் சேதநஸ்வரூபத்திலும் ப்ராணதீநஸ்திதிகத்வம் கூடாமையாலே, ஸர்வஜகத்காரணதயா நிர்திஷ்டமான ப்ராணன் ப்ரஸித்தூப்ராணனல்லன், பரமாத்மா என்று ஸித்தூந்திக்கப்பட்டது.

ஜ்யோதிரதிகரணத்தில்—4. “அத்ய யதத: பரோதிவோ ஜ்யோதிர்தீப்யதே” என்கிற சூந்தோக்ய வாக்யத்தில் ஜ்யோதிஸஸப்துவாச்சயம் ப்ரஸித்தூமான ஜ்யோதிஸ்ஸாகவேணும்; ஸ்வவாக்யத்தில் பரமாத்ம வ்யாப்தலிங்க வியோஷம் காணாமையாலும், கௌகேஷ்ய ஜ்யோதிரையோபதேஸுத்தாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஸர்வபூதங்களும் த்யுஸம்பந்தியான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்குப் பாதுமாக வ்யபதேஸிக்கையாலும், கௌகேஷ்யஜ்யோதிரையோபதேஸம் பூலார்த்தமாக ததூர்த்தமாகத்வா நுஸந்தூரவதிபரமாகையாலும் நிரதிஸயதீப்தியுத்தமான ஜ்யோதிஸஸப்துவாச்சயம் ப்ரஸித்தூஜ்யோதிஸ்ஸன்று, பரமாத்மாவே என்று ஸித்தூந்திக்கப்பட்டது.

இந்த்ரப்ராணாதிகரணத்தில்—5. “ப்ராணேஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுரம் ருதமித்யுபாஸ்வ” இத்யாதி வாக்யங்களில் ஹிததமோபாஸகர்த்தயா நிர்திஷ்டான இந்த்ரன் ஜீவகைவேணும்; இந்த்ரஸப்தும் ஜீவவியோஷத்திலே ரூட,

மாகையாலும் 1. “மாமுபாஸ்வ” என்று ஸ்வாத்மோபாஸநத்தை அம்ருதத்வ ப்ராப்திஸாத்யநமாக உபதேஸிக்கையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில், 2. “ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா஽நந்தோ஽ஜரோ஽ம்ருத:” என்று இந்த்ர ப்ராண ஸப்துநிர் திஷ்டனிடத்தில் ஆநந்தாஜராம்ருதஸப்துஸாமாநாதிகரண்யம் அந்வ யிக்கவேண்டுமையாலும், 1. “மாமுபாஸ்வ” என்று ஸ்வஸரீரகபரமாத்மோ பாஸநத்தை விதித்ததொழிய கேவலஜீவோபாஸந விதியல்லாமையாலும், ஹித த்மோபாஸநகர்மதயா நிர் திஷ்டன் சேதநனா இந்த்ரனல்லன் ; ஜகத்காரண பூதனா பரமாத்மா என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி “இலனது உடையனிதென நினைவரியவன்” என்று - தூரஸந்தாமாயிருப்பது ஒன்றைக்காட்டி அதையுடைய னல்லன், ஸந்நிஹிதமாயிருப்பதொன்றைக்காட்டி இத்தையுடையவன் என்று நினைக்கவுங்கூட அரியனென்று சொல்லி, “நிலனிடை விசும்பிடை உருவினன்” என்று - பூம்யந்திரிக்ஷாதி ஸர்வதேஸுவர்த்திகளான ஸர்வசேதநாசேதநங்கனையும் உடையவனென்று அருளிச்செய்கையாலே, 3. “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ஆகாஸாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே, ஆகாஸம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி” 4. “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபிஸம்விஸந்தி” 5. “பாதேஸ்ய ஸர்வா பூதாநி” இத்தாயிதிஷ்யவாக்யங்கனிலுள்ள ப்ரஸித்தாகாஸ ப்ராண ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்கு கடியாதபடியான நிகிலசேதநாசேதநகாரணத்வ ப்ரகாரித்வாதிகளை இவரும வெளியிட்டருளினார்.

“உருவினன் அருவினன்” என்று சிதுசித்துக்களுக்கு ஸேஷியென்று அர்த்து மாமொழிய ப்ரபஞ்சகாரணத்வம் அர்த்தமன்றே என்னில்; கார்யத்வமும் தச்சேஷத்வ ப்ரகாரமாகையாலே ஸேஷத்வகதநத்தாலே ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் ஸித்திக்குமென்று உபஸர்ஜநத்வரூப ஸேஷத்வத்தை அருளிச் செய்தார். ஆனால் கார்யகாரண பூாவேந சொல்லாமல் ஸம்பந்தஸாமாந்யாவ லம்புநம் பண்ணுவானென்னென்னில் ; 5. “பாதேஸ்ய ஸர்வா பூதாநி” என்று ஜ்யோதிரதிகரணோத்தமான ஜகச்சேஷத்வமும் ஸங்க்ருஹீதமாகவேனுமென் னும் கருத்தாலே அருளிச்செய்தார் ; ஆகையால் இவ்விதிகரண த்ரயத்துக்கும் இச்சந்தைக்கும் ஸமாநார்த்தத்வம் ஸித்தம். “அந்நலனுடையொருவனை” என்று - அந்த ஆநந்தகுணத்தையுடைய அத்விதீயனென்கையாலே, 2. “ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா஽நந்தோ஽ஜரோ஽ம்ருத:” என்று இந்த்ரப்ராணஸப்து நிர் திஷ்டனுக்கு ஆநந்த-அஜர-அம்ருத ஸப்துஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே பரமாத்ம த்வத்தை ஸாதித்த அர்த்தம் இச்சந்தையிலே ஸூசிதமாகையாலே, இச்சந்தை இந்த்ரப்ராணாதிகரணர்த்தமாகலாம். கிஞ்ச “நனுகினம் நாமே”-“நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோம்” என்று உபாஸந பூலமான ப்ராப்யத்வ கதநமுகேந பரமாத்மா வினுடைய உபாஸ்யத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலே 6. “தம்மாமாயுரம்ருதமித்யு பாஸ்வ” என்கிற இந்த்ரப்ராணஸப்துவாச்யனுக்குப் பரமாத்மத்வஸாத்யகமான

உபாஸ்யத்வப்ரதிபாதுகவாக்ய ஸமாநார்த்தகம் இச்சந்தை என்று அறியலாம். இப்படி மூன்றும்பாட்டும அந்நாலதிகரணமும் ஏககண்டமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

1. ஆம்நாயமௌஸ்யகூஸீவிஹாராணம் ஸதாம் முதே |

நிருபிதா஽஽யபாதூஸ்ய காதாத்ரயஸமாந்ததாதா ||

இதி ஆத்யபாதூஸ்யாத்ரயைககண்ட்யம்.

இப்படி மூன்று பாட்டுக்கும் ப்ரத்யுபாதூத்துக்கும ஐகார்த்த்யம் உபபாதித்வ மாயிற்று. இனிமேல, நாலாமபாட்டு தொடங்கி மேல்மூன்று பாட்டுக்கும் த்ரிபாதிக்கும ஐகார்த்த்யம் உபபாதிக்கப்படுகிறது; அதில முதலிலே த்விதீயபாதூமும் நாலாமபாட்டும ஏககண்டமானபடியை உபபாதிக்கிறோம். த்விதீயபாதூத்துக்குப் பொருளான ஜக்ச்சுரீரதவத்தை இப்பாட்டிலும் ஆம்வாரருளிச் செய்கையாலே ஐகார்த்த்யமுண்டு. த்விதீயபாதூர்த்தம் ஐக்ச்சுரீரகத்வம் என்னுமிடத்தை 2. “த்விதீயே ஜக்ச்சுரீரகத்வம்” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலும், 3. “ஸரஷ்டா தேஹீ ஸ்வநிஷ்டோ நிரவதிமஹிமா” என்று ப்ரத்யுபாதூயபாதூ சதுஷ்டயத்துக்கும் அடைவே பொருள் சொல்லுமிடத்தில், த்விதீயபாதூத்தின் பொருளை “தேஹீ” என்று ஸாராவளியிலும், ஸூம்த்ஸுதர்ஸநபட்டரும் ஸூம்த்ஸு வேங்கடநாதூரும வகுத்து அருளிச்செய்தார்கள்.

இனி, த்விதீயபாதூ ப்ரத்யுபாதிக்கரணத்திலே—4. “ஸர்வம் கல்வித்யம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஸாந்த உபாஸிதே” என்கிற ஸாண்டில்ய வித்யாவாக்யத்தில் உபதிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் ஜீவனாகவேணும்; நிர்துஷ்டான பரமாத்மாவுக்கு ஹேயாகரமான சித்சித்தூருப ஸர்வபூரவம் கூடாமையாலும், தேவமநுஷ்யாதிபூரணை கர்மக்ருதமாக ஜீவனுக்கு ஸர்வாத்மபூரவம் கூடுகையாலும் – என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில், ஸர்வவேதாந்த ப்ரஸித்தமான ஸர்வஜகூத்காரணத்வத்தை உபதேஸிக்கையாலும், தஜ்ஜலத்வ தலலத்வ ததூந்த்வங்களாலே ப்ரஹ்மத்துக்கே தாதூர்த்தம் உபந்நாமாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதிபூரணை ஜீவனுக்குத் தாதூர்த்தம் உண்டானாலும் அவனுக்கு ஜகூத்காரணத்வம் கூடாமையாலும், ப்ரஹ்ம ஸப்தூவாச்யன் ஜீவனல்லன், ஸர்வஜகூத்சுரீரதயா ஸர்வஸப்தூவாச்யனான பரமாத்மாவே என்று ஸித்தூந்திக்கப்பட்டது.

த்விதீயாதிக்கரணத்திலே—5. “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ருஞ்ச உபே புவத ஓதந: | ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்” இத்யாதி கடூவல்லீ வாக்யத்தில் ஓதநோபஸேசந ஸூசிதனான அத்தா ஜீவனாகவேணும்; பேராக்ருத்வம் கர்மநிமித்தமாகையாலும், ஜீவனுக்கே அது உள்ளதொன்றாகையாலும்—என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; சராசரூபக்ருத்ஸந ஜகூத்க்ருத்வம் ஜகூதஸம்ஹார க்ருத்ருத்வமொழிய கர்மநிமித்த பேராக்ருத்வமல்லாமையாலும், தாதூருஸம்ஹாராக்ருத்வம் பரமாத்ம தூர்மமாகையாலும் இவ்வாக்யப்ரதிபாதுயன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று, ஸித்தூந்திக்கப்பட்டது.

த்ருதியாதிகரணத்தில் — 1. “ய ஏஷோதந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஸ்யதே” என்கிற சூர்த்யோக்யத்தில் அக்ஷயாதாரதயா நிர்திஷ்டனான புருஷன் ப்ரதிபிம்பு ஜீவ தேவதாவிசேஷங்களில் அந்யதமனாகவேணும்; ப்ரஸித்துவந்நிர்தேஸத்தாலும், “த்ருஸ்யதே” இத்யபரோக்ஷாபித்யாநத்தாலும் ப்ரதிபிம்புமாயகலாம்; ஜீவனுக்குச் சக்ஷஸ்ஸிலே விசேஷ ஸந்நித்யாநமுண்டாகையாலே ஜீவன்தான் ஆகலாம். 2. “ரஸமிபிரேஷோடஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித:” என்கிற ஸ்ருதிப்ரஸித்தியானே சக்ஷு: ப்ரதிஷ்டிததேவதாவிசேஷந்தானாகலாம் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவின்; 3. “ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாச ஏததம்ருதமப்யமேதத் ப்ரஹ்மேத்யாசக்ஷதே” இத்யாதி, வாக்யத்தால் ப்ரதிபந்நமான கல்யாணகுணங்கள் பரமாத்மாவுக்கேயுள்ள தொன்றாகையாலும், 4. “யஸ்சக்ஷுஷி திஷ்டந்” இத்யாதி, ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான சக்ஷுர்வர்த்தித்தவத்தை 1. “ஏஷோதக்ஷிணி” என்று ப்ரஸித்துவந்நிர்தேஸிக்கையாலும், 1. “த்ருஸ்யதே” இத்யபரோக்ஷாபித்யாநம் யோகித்த்ருஸ்யத்வாபிப்ராயமாகையாலும் ப்ரதிபிம்புாதிகளுக்கு நியமேந சக்ஷுர்வர்த்தித்தவம் இல்லாமையாலும், அக்ஷிபுருஷன் ப்ரதிபிம்புாதிகளில் அந்யதமனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—5. “ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், ப்ருதிவ்யா அந்தரோயம் ப்ருதிவீ ந வேதே, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்” இத்யாதிவாஜஸநேயக வாக்யஸ்ருதனான அந்நர்யாமி ஜீவகைவேணும்; வாக்ய சேஷத்திலே கரணயத்தஜ்ஞநாம் அந்நர்யாமிக்கு ஸ்ருதமாகையாலே—என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; ஒருவனே ஸர்வலோக ஸர்வபூத ஸர்வதேவாதிகளையும் நியமிக்கிருனென்கிற இது பரமாத்மாநாதாரணதூர்மமாகையாலும், 6. “த்ரஷ்டா ஸ்ரோதா” என்று ரூபாதிஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய கரணயத்த ஜ்ஞநாவத்தவத்தைச் சொன்னதல்லாமையாலும், அந்நர்யாமி ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

ஐந்தாமதிகரணத்தில் — 7. “யத்ததத்ரேஸ்யம்க்ரஹ்யம்” இத்யாதிவாக்யத்திலும் 8. “அக்ஷராத் பரத: பர:” என்கிற வாக்யத்திலும் ப்ரதிபந்நமான அத்ருஸ்யத்வாதிகுணகமும், அக்ஷராத் பரத:பரனும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகவேணும்; அசேதந ப்ருதிவ்யாதிகுதமான த்ருஸ்யத்வாதி, ப்ரதிஷேதம் தத்ஸஜாதீய ப்ரத்யாநத்தில் உசிதமாகையாலும், அதிற்காட்டில் பரத்வம் ஜீவனுக்கு உசிதமாகையாலும் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 9. “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” இத்யாதி, வாக்யங்களில் அத்ருஸ்யத்வாதி, குணகவஸ்துவுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, குணங்கள் ஸ்ருதமாகையாலும், அதிற்காட்டில் பரத்வம் ஜீவனுக்கு கடியானையாலும் இவ்விரண்டு வாக்யத்திலும் ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ப்ரதிபாதுயரல்லன், பரமாத்மாவே ப்ரதிபாதுயனென்று ஸித்த்யாந்திக்கப்பட்டது.

ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — 1. “ஆத்மாநமேவேமம் வைஸ்வாநரம் ஸம்பரத்யத்யேஷி” இத்யாதி, வாக்யத்திலே ஸ்ருதானுன வைஸ்வாநரன் பரமாத்மா என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாது; வைஸ்வாநர ஸப்தத்தை ஜாடூராக்குநியென்ன, பூதத்ருதீயமென்ன, தேவதாவிசேஷமென்ன, இவைகளிலும் பரமாத்மாவிலும் வேதம் ப்ரயோகிக்கையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 2. “கோ ந ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்ம” என்று உபகரமத்திலே ஸர்வாத்மபூதபரப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ்யா உபஸந்நரான ஓளபமந்யவாதி, முமுக்ஷுக்களைக் குறித்து உபதேஸிக்கப்படுகையாலும், பரமாத்மதூர்மமான த்யுப்ரப்ருதி ப்ருதிவ்யந்த ஜக்ச்சுரீரத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், ஜாடூராக்குந்யாதிக்களில் இம்ஸப்த ப்ரயோகமுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வைஸ்வாநரன் பரமாத்மாவே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இப்பாதூர்த்துமான ஜக்ச்சுரீரத்வம் ப்ரதூமாதிகரணத்திலே 3, “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்கிற விஷயவாக்யத்திலே காணலாம். த்விதீயாதி, கரணத்தில் — 4. “சூஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ” இத்யாதி, ஸூத்ர விஷயமான 5. தம் துர்தூர்ஸம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் சூஹாஹிதம் க்ஷ்வரேஷ்டம் புராணம்” இத்யாதி, வாக்யத்திலே ஸௌபுரியைப்போலே ஜகத்து ஜ்ஞாநாதிஷ்டித ஸரீரமென்று, ஸ்வரூபத்தாலே ஸர்வஸரீரங்களிலே ஹ்ருத்ய சூஹாப்ரவிஷ்டானுன பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம் என்று சொல்லப்பட்டது. த்ருதீயாதி, கரணத்தில், 6. “ய ஏஷோடிக்ஷிணி புருஷோ த்ருஸ்யதே” என்கிற விஷயவாக்யத்திலே இந்த்ரியங்களுக்கும் பரமாத்மஸரீரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சதுர்த்தாதி, கரணத்தில், கேவலம் இந்த்ரியங்களேயல்ல, ப்ரத்யேகம் ஸர்வதத்வங்களும் பரமாத்மஸரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. பஞ்சமாதிகரணத்தில், ஸர்வதத்வங்களும் ஸமுதாயரூபத்தாலும் ப்ரஹ்மஸரீரமென்று 7. “ரூபோபந்யாஸாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது. ஷஷ்டாதிகரணத்தில், ஜக்ச்சுரீரத்வம் முமுக்ஷுபாஸ்யம் என்று ப்ரபஞ்சிதம்.

இப்படி ஷட்திகரணியான இப்பாதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜக்ச்சுரீரத்வத்தை ஆழ்வாரும் “நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவன், தாமவரிவருவர் அது விது வுதுவெது, வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை, ஆமவையாயவை ஆய்நின்ற அவரே” என்று-“தந்தாமாயும், அஸந்நிஹிதனாயும், ஸந்நிஹிதனாயும், அதுர விப்ரக்ருஷ்டனாயுமிருந்துள்ள புருஷனென்ன, தூரவர்த்தினியாயும், ஸந்நிஹிதையாயும், அதுர விப்ரக்ருஷ்டையாயும் வினவப்படுகிறவளாயுமிருந்துள்ள ஸ்தரீஜாதியென்ன, ப்ஹுமந்தவ்யரில் அவரென்றும், இவரென்றும், உவரென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்களென்ன, “அது இது உது எது” என்று நயம்ஸகலிங்க நிர்திஷ்டமான வஸ்துக்களென்ன, நஸ்வரபதூர்த்துங்களென்ன, நல்லதாயும் தீயதாயும் இருந்துள்ள வஸ்துக்களென்ன இவை இத்தனைமுமாய், காலதர்யவர்த்தியான பதூர்த்துங்களுமாய் இருக்கிற பூர்வோக்தரானவர்” என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே

ஐகத்தக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் உண்டான ஸரீராதம்பாவத்தை அருளிச்செய்கையாலே இப்பாட்டுக்கு த்விதீயபாதுத்தோடு ஐககண்ட்யம் உண்டென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம்.

“அவரவர் தமதமது” என்கிற ஐந்தாம்பாட்டுக்கு த்ருதீயபாதைகார்த்யம் உண்டானபடியென்? என்னில்; த்ருதீயபாதுத்தில் ப்ரதிபாத்யமான ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தை இதிலும் அருளிச்செய்கையாலே ஐகார்த்யமுண்டு. இப்பாதூர்த்தம் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடத்தை 1. “த்ருதீயே ஸர்வாத்மத்வப்ரகார:” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகைபிலே பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

இப்பாதுத்தில் ப்ரதமமாதிகுரணத்திலே — 2. “யஸ்மிந் த்யௌ: ப்ருதிஷ் சாந்த்ரிக்ஷமோதம் மநஸ் ஸஹ ப்ராணேஸ்ச ஸர்வை:” இத்யாத்யாதூர்வணிக வாக்யத்தில் ஸ்ருதனுன த்யுப்யுவாத்யாயதநன் ஜீவனாகவேணும். மந:ப்ராண ஸப் பூந்த்நாட்யாதாரத்வ ப்ரஹுதூஜாயமானத்வாதிக்களாலே — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; அம்ருதஸேதுத்வ ஆத்மத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி தூர்மவாசக பரமாத்மாஸைதூரண ஸப்பூங்களாலே நிர்தேயுரிக்கையாலும், ஸர்வாதூரனுக்கு மந:ப்ராணநாட்யாதாரத்வம் கூடுகையாலும், ஐச்சுமான ப்ரஹுதூஜாயமானத்வம் இவனுக்கும் உண்டாகையாலும், த்யுப்யுவாத்யாயதநன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்தூர்திக்கப்பட்டது.

த்விதீயாதிகுரணத்தில்—3. “யத்ர நாந்யத் பஸ்யதி நாந்யச் ச்ருணோதி நாந்யத். விஜாநாதி ஸ பூமா” என்கிற சூர்த்நோக்ய வாக்யத்தில் ஸ்ருதனுன பூமகுண விஸிஷ்டன் ஜீவனாகவேணும்; 4. “தரதி ஸோகமாத்மவித்” என்று ஆத்மஜிஜ்ஞாஸயா உபஸந்நான முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணஸஹசாரித்வ நிபுந்த்நேந ப்ராணஸப்பூநிர்திஷ்டான ஜீவனிடத்தில் ஆத்மோபதேயஸம் ஸமாப்தமாகையாலும், அந்த ஜீவனுடைய முக்தாவஸ்தையில் ஆநந்த் வையுல்யத்தை பூமஸப்பூத்தாலே நிர்தேயுரிக்கையாலும் — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 5. “யஸ் ஸத்யேநாதிவததி” என்கிற வாக்யத்தில் ஸத்ய ஸப்பூத்தாலே ஸ்ருதனுன பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆத்மோபதேயஸம் ஸமாப்தமொழிய ப்ராணஸப்பூதவாச்ச்ய ஜீவோபதேயஸத்தில் ஸமாப்தமல்லாமையாலும், பரமாத்மாவினுடைய ஆநந்த்வையுல்யத்தை பூமஸப்பூத்தாலே சொல்லுகையாலும், பூமகுண விஸிஷ்டன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று ஸித்தூர்திக்கப்பட்டது.

த்ருதீயாதிகுரணத்தில் — 6. “ஏதத்ஸவ ததக்ஷரம் க்ராக்ஷி ப்ராஹ்மனா அபி. பத்யநி” இத்யாதி வாஜஸநேய வாக்யத்தில் ஸ்ருதமான அக்ஷரம், ப்ரதூந ஜீவர்களாகவேணும்; 7. “அக்ஷராத் பரத: பர:” 8. “அக்ஷரம் தமஸி ஸ்யதே” இத்யாதி ஸ்ருதிகளில் ப்ரதூநஜீவர்களிலும் அக்ஷரஸப்பூத் ப்ரயோகம் காண்கையாலே — என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; த்ரைகாலயவர்த்தி விகாரஜாதாதூரபூத ஆகாஸ

ஸப்துவாச்ய ப்ரதூநாதூரத்வத்தாலும், ப்ரஸாஸந ஸ்ரவணத்தாலும் அக்ஷர ஸப்தநிர்திஷ்டம் ப்ரதூநமூமுன்று, ஜீவனுமன்று, பரமாத்மாவேயென்று வித்ஸூர்திக்கப்பட்டது.

சதுர்த்தாதிகரணத்தில் — 1. “பரம் புருஷமபித்யாயீத” என்று தொடங்கி 2. “புரிஸயம் புருஷமீக்ஷதே” என்கிற வாக்யத்தில் த்யாயதீக்ஷதிகர்மதயா நிர்திஷ்டனான பரம்புருஷன் சதுர்முகுகனாவேணும்; மறுஷ்யலோகத்துக்கும் அந்த ரீக்ஷலோகத்துக்கும் உபரிதநமான ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஈக்ஷணீயத்வாதிலிங்குததாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; 3. “யததச்சூரந்தமஜரமம்ருதமப்யம்” இத்யாதி வாக்யத்தில் ஸாரந்தத்வாஜரத்வாம்ருதத்வாதி தூர்மங்கள் ஸ்ருதமாகையாலும், ஸர்வபாபிரிமுக்தனான முக்தனுக்கு ப்ராப்யதயா உக்தமான ப்ரஹ்மலோகம் சதுர்முகுஸ்தூநாமல்லாமையாலும், 4. “யததத் கவயோ வேத்யயந்தே” என்று கவிஸப்துவாச்யரான நித்யஸூரிகளாலே த்ருஸ்யமான வைஷ்ணவபுத்ததை ப்ரஹ்மலோக ஸப்தத்தாலே நிர்தேஸிக்கையாலும் ததர்த்யனானவன் சதுர்முகுன்னல்லன், பரமாத்மாவே என்று வித்ஸூர்திக்கப்பட்டது.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — 5. “தஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாஸ:” இத்யாதி சூரந்தேக்ய வாக்ய ஸ்ருதமான ஹ்ருத்யபுண்டரீக மத்யவர்த்திதஹராகாஸம் பூதாகாஸமாதல், ஜீவனதலாகவேணும்; பூதாகாஸத்தில் ஆகாஸஸப்தப்ரஸித்தி, ப்ரஜாயத்தாலே பூதாகாஸமாகலாம்; ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் ஜீவனுக்கும் அபஹதபாப்த்வாதிகள் ஸ்ருதமாகையாலும், ப்ரகாஸாதியோகத்தாலே ஆகாஸஸப்தம் ஜீவனிடத்தில் கூடுகையாலும் ஜீவன்தானாகலாம் - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; அபஹதபாப்த்வாதிகள் பூதாகாஸத்துக்கு கடியாமையாலும், ப்ரஜாபதிவாக்யத்தில் ஸ்ருதமான பரமாத்மஸம்பத்திலப்தாபஹதபாப்த்வாதிகள் ஜீவனுக்கு உண்டானாலும், தஹரவாக்யோக்த அதிரோஹித நித்யஸித்தி அபஹதபாப்த்வாதி வைஸிஷ்ட்யம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலும், பரமாத்மவினிடத்திலும் ஆகாஸ ஸப்தப்ரயோகம் ஸ்ருத்யந்தர வித்ஸூர்தமாகையாலும் தஹராகாஸம் ப்ரஸித்தாகாஸமூமுன்று, ஜீவனுமன்று, பரமாத்மாவே என்று வித்ஸூர்திக்கப்பட்டது.

ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — 6. “அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநிதிஷ்டி” இத்யாதி கடவுல்லீ வாக்யத்தில் ஸ்ருதனான அங்குஷ்ட ப்ரமிதன் ஜீவனாகவேணும். அங்குஷ்ட ப்ரமிதத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்ருத்யந்தர வித்ஸூர்தமாகையாலே - என்று பூர்வபக்ஷம் வருமளவில்; பூதபுவ்யேஸாநத்வம் ஜீவனுக்கு அநுபபந்மாகையாலும், பரமாத்மாவுக்கே உள்ளதொன்றாகையாலும் அங்குஷ்ட ப்ரமிதன் ஜீவனல்லன், பரமாத்மாவே என்று வித்ஸூர்திக்கப்பட்டது. ஸப்தமாஷ்டமநவமாதிகரணங்களில் ப்ரஹ்மவித்யையிலே அதிகாராநதிகார விசாரம் ப்ராஸங்கிகமகப்ரவ்ருத்தமாயிற்று.

த்யுமாதிசுரணத்தில் — 1. “ஆகாஸோ ஹவை”. நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா” இத்யாதி சூர்தோக்ய வாக்யத்தில் ஸ்ருதானை. ஆகாஸஸப்துவாச்யன் முக்தாத்மாவாகவேணும்; 2. “அஸ்வ இவ ரோமானி வித்யாயபாபம்” இத்யாத்யநந்தரவாக்யத்திலே முக்தன் ப்ரக்ருதனாகையாலும், முக்தனுக்கும் பூர்வாவஸ்தையிலே கர்ம க்ருதமான நாமரூபநிர்வாஹம் கூடுகையாலும் – என்னுபூர்வபக்யம் வருமளவில்; ஸகலஜகந்நிர்மாண துரந்த்ரனான பரமாத்மாவுக்கே நாமரூப நிர்வோட்டருத்வம் ஸ்ருதிஸதஸமதிசுதமாகையாலும், 3. “ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பவாநி” என்று ப்ரஹ்மலோக ஸப்துவாச்யனான பரமாத்மாவும் அநந்தரப்ரக்ருதனாகையாலும் ஆகாஸஸப்து நிர்திஷ்டன் முக்தனல்லன், பரமாத்மாவேயென்று ஸித்தூர்த்திக்கப்பட்டது.

ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தில் ஹேயாஸ்ப்ருஷ்டத்வம் ப்ரத்யுமாதிசுரணோக்தம். த்விதீயாதிசுரணத்தில் நிரதிஸயாகந்த்யோக்யம் சொல்லப்பட்டது; இதுவும் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமிதே. த்ருதீயாதிசுரணத்தில் ப்ரஸாஸித்ருத்வம் ப்ரபஞ்சிதம்; இது ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸ்பூட்டமிதே. சதுர்த்தாதிசுரணத்தில் முக்தப்ராப்யத்வம் நிரூபிதம்; இதுவும் 4. “ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி” இத்யாதிப் படியே ஸர்வஸரீரியான ப்ரஹ்மமே முக்தப்ராப்யமாகையாலே ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னக் குறையில்லை. பஞ்சமாதிசுரணத்தில் நிரதிஸயபேக்ய குணத்வம் நிரூபிதம்; இதுவும் அபஹதபாபம்த்வாதி குணவத்த்வமாகையாலே ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னலாம். ஷஷ்டாதிசுரணத்தில் மாதாவைப்போலே அந்தர்வர்த்தியான எம்பெருமானுக்கு ஜுகூப்ஸை இல்லாமையும் பிதாவைப்போலே ஸிக்ஷகத்வெக்ய வேதுத்வமும் சொல்லிற்று; இதுவும் அந்தர்யாமித்வப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸித்தம். அதிகாராநதிகார விசாராத்மக அதிகுரணத்ரயமும் ப்ராஸங்கிகமாகையாலே இதில் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரப்ரதிபாதுநம் பண்ணவேணுமென்கிற நிர்பூந்த்யில்லை. சரமாதிசுரணத்தில் ஸுஷுப்த்யாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பரமாத்ம ஸம்பூந்த்யம் ப்ரோக்தம். இதுவும் ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரமென்னுமிடம் ஸ்பூட்டமிதே.

இப்படி த்ருதீயபாதத்தாலே நிரூபிதமான ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தை “அவரவர் தமதமதறிவறிவகைவகை, அவரவரிறையவரென அடியடைவர்கள், அவரவரிறையவர் குன்றலிலரிறையவர், அவரவர் விதிவழி அடையநின்றனரே” — தத்தத்யதிகாரிகள் தத்தாமுடைய ருசிபேதத்தாலே ராஜஸராயும் தாமஸராயும் மிஸ்ரஸத்வராயுமிருந்துள்ள தேவதைகளை ஆஸ்ரயிப்பார்கள். அந்தந்த தேவதைகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அத்தேவதைகள் தத்தத்பூலப்ரதூரத்தில் குறையுடையரல்லர்; அதுக்கு அடி ஸர்வஸரீரியான ஸர்வேஸ்வரன் தத்தத்யதேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமிபாய், ஆஸ்ரயித்த மநுஷ்யர்க்கு, தத்தத்பூலம் பெறும்படி இருக்கையாலே — என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்; அதில் பாதூர்த்த்யமான ஸர்வாத்மத்வப்ரகாரத்தில் ப்ரத்யுமாதிசுரணப்ரமேயமான ஹேயாஸ்ப்ருஷ்டத்வ

ரூபப்ரகாரத்தை “இறையவர்” என்கிற பதத்தாலே ப்ரகாஸிப்பித்தருளினார்; அது எங்ஙனே யென்னில்: “இறையவர்” என்று - ாஸ்வரத்வம் சொல்லுகையாலே ஸகல ஹேயாஸ்ருஷ்டனென்று ஸித்திக்கும்; த்விதீயாதிசுரண ப்ரமேயமான நிரதிசயா நந்த்யோக்யம் ஸேஷித்வவாசியான அந்தப் பதத்தாலேதானே ஸூசிதம்; ஸர்வ ஸேஷிக்கிறே நிரதிசயாநந்தத்வமுள்ளது; ஆகையாலிறே ஆநந்தவல்லியிலே

1. “தஸ்யேயம் ப்ருத்யீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ண ஸ்யாத்” இதுபாரப்ய, வித்தபூர்ண யான ஸர்வப்ருத்யவியுமுடையனாயிருக்கையை மறுஷ்யாநந்தமாகச் சொல்லிற்று. இனி ஸர்வத்தையும் உடையவனென்று சொல்லவே, ஸர்வஸேஷித்வ ப்ரயுக்த நிரதிசயாநந்த்யோக்யமும் தன்னடையே வ்ரும். த்ருதீயாதிசுரண ப்ரமேயமான ப்ரஸாஸித்ருத்வமும் நியந்த்ருரூப ஸேஷிவாசியாகையாலே அப் பதத்தாலேதானே ஸூசிதம். இன்னமும் “அவரவர் விதிவழி யடையநின்றனர்” என்று-தேவதாந்தர்யாமித்வகநு முக்யத்தாலும் ப்ரஸாஸித்ருத்வம் உக்தமாகலாம்; சதுர்த்தாதிசுரண ப்ரமேயமான முக்தப்ராப்யத்வமும் “இறையவர்” என்று-இன்னனுக்கு இறையவரென்று விசேஷியாதே ஸாமான்யே ஸர்வஸேஷியென்று சொல்லுகையாலே, இப்பதத்தாலே சொல்லப்பட்டதென்றறியலாம். ஆகையாலிறே ப்ராப்யபரமான உத்தரவாக்யத்தில் நாராயணபதத்துக்கு ஸேஷித்வத்திலே நோக்கென்று முன்புள்ள முதலிகள் வ்யாக்யானம் செய்தருளிற்று. இந்த “இறையவர்” என்கிற பதம் ஸாமான்யே ஸர்வஸேஷித்வவாசி என்னுமிடத்தை கலிவாரிதேஸிகர் “பொதுவிலே ‘இறையவர்’ என்கிறார்; அவர்களோடு அவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு தம்மோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க இறையவராகையாலே” என்று புகுவத்விஷயத்திலே வெளியிட்டருளினார்.

பஞ்சமாதிசுரண ப்ரமேயமான நிரதிசய ப்ராக்ய குணத்வமும் தேவதாந்தர்யாமித்வ கநுநத்தாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனே யென்னில்: 2. “யாவாந் வா அயமாகாஸ:” 3. “உபே அஸ்மிந் த்யாவாப்ருத்யீ - உபாவக்நிஸ்ச வாயுஸ்ச ஸூர்யா சந்த்ரமஸாவுபேள வித்யுந்நக்ஷத்ராணி” என்கிற வாக்யத்திலே ப்ரக்ருத த்ஹ ராகாஸத்தை 3. “அஸ்மிந்” என்று நிர்தேஸித்து, அக்நிவாயு ஸூர்ய சந்த்ர வித்யுந்நக்ஷத்ராந்யாதாரத்வத்தைச் சொல்லி, 4. “யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் ததஸ்மிந் ஸமாஹிதம்” என்று -- பூர்வவாக்யோக்தமான ஸர்வாதார த்ஹராகாஸத்தை 3. “அஸ்மிந்” என்று பராமர்ஸித்து, அந்த ப்ரஹ்மோபாஸ நம் பண்ணுகிறவனுக்கு இஹலோகலப்யமாயும், பரலோகலப்யமாயும், மனோ ரதமாந்ரவர்த்தியாயும் இருந்துள்ள ஸர்வப்ராக்யஜாதமும் இந்த த்ஹராகாஸத்திலே உண்டாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று. இவ்விரண்டு வாக்யத்திலும் பூர்வ வாக்யத்திற்சொன்ன அக்நிவாயு ஸூர்ய சந்த்ர ப்ராக்ய நிர்வாதாரத்வ ஸ்ரபமான ஸர்வ ஸரீரத்வத்தை “இறையவரவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்” என்று அருளிச்செய்கையாலே, ததவ்யவஹிதாந்ரதத்விதீய வாக்யத்

திற்சொன்ன ஸர்வாதார வஸ்துவினுடைய நிரதிஸ்யபேக்யத்வம் இச்சந்தையாலே ஸூசிதமாகலாம்.

ஷஷ்ட்யாதிகரணோக்தமான மாத்ருவத் ஜுகூப்ஸாராஹித்யமும், பித்ருவத் ஸிஷுகத்வேந பூயஹேதுத்வமும், அந்தர்யாமித்வகதூந்தாலே தானே ஸித்திக்கும். கிஞ்ச, தேவதாந்தர ஸமாஸ்யணம் பண்ணின அதிஹீநரையும் விடமாட்டாதே ஜுகூப்ஸையற்று தத்தத்தேவதாமுகேந ரக்ஷிப்பானென்று இச்சந்தையால் அருளிச்செய்கையாலும், ஷஷ்ட்யாதிகரண ப்ரமேயமிது என்றறியலாம்; அதிகாராதிகார விசாராத்மகமான ஸப்தமாஷ்டமநவமாதிகரண ப்ரமேயமும், “அவரவர் தமதமது” இத்யாதியாலே அதிகாரி வைவித்யகதூந்தாலே ஸூசிதம். த்யுமாதிகரணப்ரமேயமான ஸுஷுப்த்யாதியு ஸர்வாவஸ்தூஸு அப்ரஹ்மணமும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று ரக்ஷிக்குமளவுமன்றிக்கே தேவதாந்தரமுகேநவும் ரக்ஷித்தருளும் என்கிற இப்பாட்டாலே ஸூசிதமாகலாம்; இப்படி த்ருதீய பாதார்த்தமான ஸர்வாத்மத்வ ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே வெளியிடுகையாலே இப்பாட்டுக்கும் த்ருதீய பாதாத்துக்கும் ஜகமத்யம் ஸித்த்யும்.

சதுர்த்தபாதாத்துக்கும் “நின்றனரிருந்தனர்” என்கிற ஆறும்பாட்டுக்கும் ஜகமத்யம் உண்டாம்படி எங்ஙனையென்னில்; ஸர்வவஸ்துவும் ப்ரஹ்மகார்யமுமாய், ப்ரஹ்மஸரீரமுமாய், ப்ரஹ்மாத்மகமுமாயிருக்கையாலே, தத்கார்யமுமன்றிக்கே தச்சுரீரமுமன்றிக்கே ததூாத்மகமுமன்றிக்கே இருக்கிற வஸ்து இல்லை யென்று அப்ரஹ்மாத்மக வஸ்து நிஷேதம் இப்பாதுப்ரதிபாத்யார்த்தமாயிருக்கும். இவ்வர்த்துத்தையே இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கையாலே ஜகார்த்த்யமுண்டு. இப்பாதார்த்தமிது என்னுமிடத்தை 1. “அதத்கார்ய - அதச்சுரீர - அததூாத்மகவஸ்தவ ஸம்பவ: ப்ரதிபாத்யதே” என்று ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே பட்டர் அருளிச்செய்தார். இத்தை முகூாந்தரேண 2. “நிரவதிமஹிமா” என்று ஸாராவளியிலே வேதூாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இதில் ப்ரத்யுமாதிகரணத்திலே—ஜகத்தினுடைய அதத்யூநத்வம்—3. “தத்யூநத்வாதூர்த்துவத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஜகத்துக்கு ஸாதிக்கையாலே நிரஸ்தமாயிற்று. த்விதீயாதிகரணத்தில்—4. “அஜாமேகாம் லோஹிதஸூக்ஸக்ருஷ்ணம்” இத்யாதியு ஸ்வேதாஸ்வதரமந்த்ரத்தில் ஜகத்தினுடைய அப்ரஹ்மகார்யத்வம் தோற்றுகிறதென்று ஸங்கித்து, தைத்திரீயத்தில் 4. “அஜாமேகாம்” இத்யாதியு வாக்யாநுகுண்யேந ப்ரஹ்மகார்யத்வத்தை ஸாதித்து அதத்கார்யத்வத்தை நிரஸித்தார். த்ருதீயாதிகரணத்தில்—5. “யஸ்மிந் பஞ்சபஞ்சஜநா:” இத்யாதியு வாக்யங்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஸாங்க்யப்ரக்ரியையாலே ஜகத்து அப்ரஹ்மாத்மகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மாத்மகத்வத்தை ஜகத்துக்கு ஸாதித்து அததூாத்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். 6. “தமேவம் மந்ய ஆத்மாநம்”

என்றிறே அந்த ப்ரகரணத்தில் வாக்யம். சதூர்த்தபாதிக்கரணத்தில்—ஸதுவ்யா க்ருதாதிஸப்தத்தாலே ப்ரதிபந்மான வஸ்துவுக்கு அததூதம்மகத்வத்தை ஸங்கித்து, அதுவும் ப்ரஹ்மாத்தமகமென்று பரிஹரித்து, ஜகத்தினுடைய அததூதம்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். பஞ்சமஷ்ட்டாதிக்கரணங்களில், விஸேஷித்து சேதநன் அததூதம்மகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மாத்தமகத்வத்தை ஸாதித்து, ஜீவனுடைய அததூதம்மகத்வத்தை நிரஸித்தார். ஸப்தமாதிக்கரணத்திலே ஸேஸ்வரஸங்க்யோக்தமான ஜகத்தினுடைய அப்ரஹ்மாத்தமகத்வத்தை ஸங்கித்து, ப்ரஹ்மோபாதூநத்வ ஸமர்த்தந முகேந ப்ரஹ்மாத்தமகத்வத்தை ஸமர்த்தித்து, அப்ரஹ்மாத்தமகத்வத்தை நிரஸித்தார். அஷ்டமாதிக்கரணத்திலுள்ள ஸமர்த்தித்த அர்த்தத்துக்கு ஸார்வதிரிகத்வம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஸூத்ரகாரர் ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மாதீநத்வ ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரஹ்மாத்தமகத்வ ப்ரஸாதநமுகேந அதாததீந்ய அதத்கார்யத்வாதி நிரஸநம் பண்ணி, ப்ரஹ்மகாரணத்வ ஸ்திரீகரணம் பண்ணின அர்த்தத்தை, ஆழ்வார் “நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர், நின்றிலிரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர், என்றுமொரியல்வினரென நினைவரியவர், என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே” — “நிற்றலையுடையவர், இருத்தலையுடையவர், கிடத்தலையுடையவர், திரிதலையுடையவர்கள், இவை இல்லாதவர்களென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமத்வஸ்துக்களையும் ஸ்வாதீநமாக உடைய வராய், என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபூவத்தை உடையவரென்று நினைக்கவுங்கூட அரியராய், இப்படி துர்ஜ்ஞேயராயிருக்கும் இருப்பு என்றும் ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபூவமாகவுடையராயிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமியாய், த்ருட்ப்ரமாணமான வேதைக ஸமதிக்கம்யரானவரே” என்று ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமத் ஸர்வ வஸ்துக்களினுடையவும் ப்ரஹ்மாதீநத்வ ப்ரஹ்மகார்யத்வாதிக்களை ஸாமானாதிக்கரணயேந அருளிச்செய்கையாலே, ‘இப்பாட்டுக்கும் சதூர்த்தபாதித்துக்கும் ஐகமத்யம் ஸ்பூடம். இங்கே “எந்திடரே” என்று சரமாதிக்கரண ஸித்தமான ப்ரமாண தூர்ட்யத்தோடே ப்ரதூமாத்யாயார்த்தத்தை நிக்மித்தாராயிற்று. இப்படி முதலாறு பாட்டுக்கும் ப்ரதூமாத்யாயத்துக்கும் ஐகமத்யம் வேதாந்தத்வ ஸம்ப்ரத்யாயமுடையவர்களுக்கு திக்ப்ரதூர்ஸநம் பண்ணப்பட்டது, அநேகோபபத்திகளை உபபாதிக்குமளவில க்ரந்தம் விஸ்த்ருதமாமென்று ஸங்க்ரஹேண உபபாதிதமாயிற்று.

1. ஸாரீரகாத்யாத்யாயேந க்ரதூஷ்ட்கஸமார்த்ததா |
யதிராண்மதநிஷ்டாநாம் திங்மாத்ரம் தர்ஸிதா முதே ||

இதி ஸாரீரகாத்யாத்யாய ப்ரதூமக்ரதூஷ்ட்கைககண்ட்யம்.

த்வீதீயாத்யாயப்ரதமபாதத்துக்கும் ஏழாம் பாட்டுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி எங்ஙனையென்னிலை: ப்ரதமபாதூர்த்துமான பரோத்யூபாவிதத்யோஷபரிஹாரத்தை இப்பாட்டிலே சொல்லுகையாலே ஐகமத்யமுண்டு. பரோத்யூபாவிதத்யோஷபரிஹாரம் இப்பாதூர்த்துமென்னுமிடத்தை 1. “தத்ர பரைருத்யூபாவிதாஸ்ச த்யோஷா: பரிஹருதா:” என்று பூஷ்யகாரர்தாமே அருளிச்செய்தார்.

இப்பாதந்தான் துஸாதிசுரணத்தமகமாயிருக்கும்; இப்பத்து அதிசுரணத்திலும் ப்ரதமாதிகரணம் தொடங்கி அடைவே (1) ஸாங்க்யஸ்ம்ருதி விரோதத்தாலும், (2) சதுர்முக்யவக்த்ருகமான யோக்யஸ்ம்ருதி விரோதத்தாலும், (3) கார்யகாரணங்களான ஜகத்யூ ப்ரஹ்மங்களுக்கு ம்ருத்யூடாதிக்களைப்போலே ஸாலக்ஷண்யமில்லாமையாலும், (4) அநேகதந்தரோகதமான பரமானுஜக்த்காரணத்வநிருபணத்துக்கு ப்ராப்யல்யம் சொல்லவேண்டுகையாலும், (5) சித்யூசித்யூப கார்யக்யதமான பரிணமித்வ ஸுகித்வ த்யூக்கித்வாத்யூதோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரஸங்கிக்கையாலும், (6) கார்யோபாதூரணங்களுக்கு நையாயிகமதரீத்யா பேத்யும் சொல்லவேண்டுகையாலே நிமித்தோபாதூரணக்யம் கூடாமையாலும், (7) ஜீவன் ஸ்வா஽பிந்நருகுகில் ஹிதாஹுதித்யோஷம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், (8) லோகத்தில் தத்தத்த்கார்யஜநஸக்தியுத்தனுக்கும் உபகரணபேகைக் காண்கையாலே ஸர்வஸக்தியுத்தமான ப்ரஹ்மமும் உபகரணமில்லாதபோது காரணமாகமாட்டாமையாலும், (9) ப்ரஹ்மம் கார்யமாய்ப் பரிணமிக்கும்போது நிரவயவமான க்ருதஸ்ஸ ப்ரஹ்மமும் கார்யமாகை ப்ரஸங்கிக்கையாலும், (10) பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்துக்கு (ஸ்ருஷ்டியாலே ப்ரயோஜனமில்லாமையாலும்?) ஜகத்காரணத்வம் கூடாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாமளவில்;

(1) வேத்யூவிருத்த்யூ ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருதி விரோத்யூ பூதகமல்லாமையாலும், (2) யோக்யஸ்ம்ருதியும் விலக்ஷணான சதுர்முக்யவக்த்ருகமாகிலும் வேத்யூவிருத்த்யூபா ப்ரமானமல்லாமையாலும், (3) கோமயவ்ருஸ்சிகாதி விலக்ஷண வஸ்துக்களுக்கும் கார்யகாரணபூவம் காண்கையாலே ஸலக்ஷண நியமமில்லாமையாலும், (4) அநேகமதநிருபித பரமானுகாரணத்வமும் கேவல தர்க்கமூலமாகையாலே, வேத்யூப்ரதிபாத்த்யூ ப்ரஹ்மகாரணத்வத்துக்கு பூதகமல்லாமையாலும், (5) ப்ரளயகாலத்தில் ஸூக்ஷ்ம சித்யூசித்யூ விஸிஷ்டப்ரஹ்மம் காரணமாய், ஸத்யூல சித்யூசித்யூ விஸிஷ்டப்ரஹ்மம் கார்யமாயிருக்கையாலே, சித்யூசித்யூபகார்யக்யத த்யோஷங்கள் விஸேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரஸங்கியாமையாலும், (6) கார்யோபாதூரணக்யம் ஸ்ருதிஸதஸமதிசுதமாகையாலும், (7) ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் விஸிஷ்டைக்யமொழியஸ்வருபைக்யம் இல்லாமையாலே ஹிதாஹுதித்யோஷம் ப்ரஸங்கியாமையாலும், (8) க்ஷீராதிகளில் உபகரண நிரபேக்ஷமாக த்யூத்யூபூவே பரிணமம் காண்கையாலே, ப்ரஹ்மத்துக்கு உபகரணநிரபேக்ஷயேண காரணத்வம் கூடுகையாலும், (9) ஸ்ருதி ஸித்ததூர்த்தத்திலே லௌகிக ப்ரமான ஸித்ததூர்த்து ஸாம்யம் ப்ரமூ—4

ஹங்கியாமையாலும், (10) பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கேவல லீலார்த்தமாகக் கூடுகையாலும், ப்ரஹ்ம காரணவாதத்தில் பரோத்பூவித தோஷங்கள் ப்ரஸரிக்காமையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் காரணமாகலாமென்று வித்தூந்திக்கப்பட்டது.

இப்பாதத்தில் பதது அதிகரணத்திலும் சொன்ன பரோத்பூவித தோஷங் களையும் தந்நிரஸந்தையும—1. “ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருத்யா விரோதாத்விதிமத விஹதே: கார்யவைருப்யதோ஽ஸ்மிந்நேகார்த்தே஽நேகதந்த்ரோதிதவிஹதிதயா தேஹபேக்யா ஷிக்யாயா | கார்யோபாதாந பேதாத் ஸ்வஹித விஹதித: காரகஸ்தோம ஹாநே: க்ருத்ஸ தாம்ஸாத்த்யூஹ பூதாத் க்ருதி விபுலதயா வ்யர்த்திதம் ப்ரத்யவித்யத் ||” என்கிற ஸ்ரக்த்யரையாலே ஸாராவளியிலே வேதூந்தாசார்யர் ஸங்க்யரஹித்தருளிநார். இப்பாதார்த்தமான பரோத்பூவிததோஷ பரிஹாரத்தை “திடவிசும் பெரிவளி நீந் நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவை உண்ட சுரனே” — “தூருடமான ஆகாஸம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஜலம், ப்ருதிவி தொடக்கமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸ்த பதூர்த்தங்களுக்கும் காரணமாய், அந்த வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும், ஸரீரங்கள்தொறும் ஆத்மா ப்ரவேஸித்திருக்குமா போலே அந்தப்ரவிஸ்ய நியந்தாவாய், அவைகளாலே தூர்ஸிக்கப்படாதவனுமாய், ஸ்வ பதூர்த்தங்களிலும் ப்ரத்யேகப்ரத்யேகம் பரிபூர்ணவர்த்தியாய், அபௌரு ஷேயத்வ நித்ய நிர்தோஷத்வாதி குணங்களால் ஒளஜ்வல்யத்தையுடைய வேதைக ஸமதிக்கம்மனாய், சராசராத்மக க்ருத்ஸந் ப்ரபஞ்ச ஸம்ஹாரியான தேவன்” என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

இதில் ப்ரத்யம் த்விதீய சதுர்த்தாதிதகரணோக்தமான, ஸாங்க்யயோக்ய ஸ்ம்ருத்யாத்யநுரோத்யம் பண்ணி ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தைச் சலிப்பிக்கவொண்ணு தென்கிற அர்த்தத்தை “சுடர்மிகுசுருதியுள்ளன்” — “அபௌருஷேயத்வாத்யௌஜ் ஜ்வல்யாதிக்க்யத்தையுடைய வேதூப்ரதிபாத்யன்” — என்கிற இச்சந்தையாலே வெளியிட்டருளிநார். த்ருதீயாதிதகரணோக்தமான ஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவமும்— “திடவிசும்பெரிவளி” என்று தொடங்கி விவக்ஷணமான ஆகாஸவாய்வாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மகாரணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகையாலே ஸித்திதிக்கிறது; கிஞ்ச, “திட விகம்பு” என்று காரணத்வத்தால் வந்த தூர்ட்யத்தை ஆகாஸத்துக்கு அருளிச் செய்தார். 2. “ஆகாஸாத்வாயு:” என்று—வாய்வாதிகாரணத்வம் ஆகாஸத்துக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸாங்க்யாதிகளும்—ஆகாஸவாயுகளுக்கு ஸாருப்யமின்றிக்கே ஓழிந்தாலும் கார்யகாரண பூவத்தை அங்கீகரித்தார்கள். அப்படியே ஜகத் துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸாலக்ஷண்யமில்லாவிடிலும் கார்யகாரணபூவம் கூடுமென்று ஸூசிப்பித்தருளிநார் “திடவிசம்பு” என்கிற இச்சந்தையாலே. ஆனால் பூஷ்யகாரர் ஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவத்துக்கு கோமயவ்ருஸ்சிகாதி

த்ருஷ்டாந்தத்தை அருளிச்செய்வானென்னென்னில், ஸ்ருதி ஸித்தமான ஆகாஸ வாயு த்ருஷ்டாந்தத்திலும் ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டாந்தம் புத்த்யாஸூடாமென்று கோமயவ்ருஸ்சிகாதி த்ருஷ்டாந்தத்தை அருளிச்செய்தார். 1. “த்ருஸ்யதே” என்கிற லௌத்ரபதம் ஸாஸ்த்ர ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தார்த்தங்களுக்குப் பொதுவாயிருக்கிறது; 2. “த்ர்ஸநாத் ஸ்ம்ருதேஸ்ச” 3. “த்ருஷ்டஸ்ம்ருதிப்யாம்” இத்யாதி ஸுத்ரங்களில் த்ர்ஸநத்ருஷ்ட ஸப்தங்கள் ஸ்ருதிபரமாகக் காண்கையாலே, 1. “த்ருஸ்யதே” என்கிற இப்பதம் ஸ்ருதி ஸித்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

அதிகரணந்தரே — 4. “உபஸம்ஹாரதர்ஸநாந்நேதி சேநந க்ஷீரவத்தி” 5. “தேவாதிவதுபி லோகே” என்கிற ஸுத்ரத்துவயத்தாலே லௌகிகமான க்ஷீரத் தையும், வைதிகரான தேவர்களையும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண காரணத்வம் கூடுமென்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸுத்ரகாரர் உத்யாஹரீத் தார். லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தில் வைதிகத்ருஷ்டாந்தம் மிகவும் அலௌகிகமான ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் பரிக்ரஹ்யமென்னுமிடத்தை—6. “தேவாதிநாம் வேதூ வகது ஸக்தீநாம் த்ருஷ்டாந்ததயா உபாத்யநம் ப்ரஹ்மணே வேதாவகது ஸக்தேஸ ஸுக்யக்ரஹணயேதி ப்ரதிபத்தவ்யம்” என்று புரஷ்யகாரர்தாமே அருளிச்செய்தார். இப்படி லோகவேத ஸித்தங்களில் த்ருஷ்டாந்தகத்யநம் காண்கையாலே, “திடவிசம்பு” என்கிற இச்சந்தைக்கு, கார்யகாரணஸாலக்ஷண்ய நியமாபூவ ஸூசகத்வம் ஸித்தம். பஞ்சமாதி,கரணோத்தமான சித்சித்ருப ஜகத்குத்தோஷம் ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரஸங்கியாதென்கிற அர்த்தமும் — “உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து” என்கிற சந்தையிலே—ஸரீரங்களில் ஜீவாத்மாவைப்போலே ஸகல பதார்த்தத்திலும் வ்யாபித்து அந்யைரத்ருஸ்யனாயிருப்பனென்று ஸ்பூடமாகச் சொல்லப்பட்டது.

ஷ்ட்டாதி,கரணோத்தமான கார்யோபாதூரைக்யம் “திடவிசம்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை, படர் பொருள் முழுவதுமாய்” என்று ஜகத்ப்ரஹ்மணேஸ் ஸாமானாதி,கரணயகதந்தாலே அதிஸ்பூடமாக அறியலாம். ஸப்தமாதி,கரணோத்தமான ஹிதாகரண—அஹிதாகரணதி தேவாஷ்ப்ரஸங்கு பரிஹாரமும் “உடல் மிசை உயிரெனக்கரந்து” என்று ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு ஸரீராத்மபூவேக பேதத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்பூடமாக அறியலாம். அஷ்டமாதி,கரண ப்ரமேயமான ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண ப்ரஹ்மகாரணத்வம் கூடுமென்கிற இத்தும் “இவையுண்ட சுரனே” என்கிறவிடத்தாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனெயென்னில், “சுரன்” என்று ஆஸ்சர்யஸக்தியோகம் சொல்லப்பட்டது; சுரருக்கிறே காரகா பேகையின்றிக்கே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டி கூடுவது. 7. “யதூ தேவா-த்ய: ஸ்வே ஸ்வே லோகே ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸ்வாபேக்ஷிதாநி ஸ்ருஜந்தி, ததூரஸௌ புருஷோத்தம: க்ருத்ஸநம் ஜகத் ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸ்ருஜதி” என்றிறே புரஷ்யகாரர் 8. “தேவாதிவதுபி லோகே” என்கிற ஸுத்ரவ்யாக்யானத்திலே அருளிச்செய்தது.

ஆக, “சுரர்” என்கிற இப்பதத்தாலே—ஸாமக்ரீநைரபேக்ஷயேண காரணத்வப்ரஸாதூநம் பண்ணின அஷ்டமாதிகரண பரமேயஸூசநம் ஸித்தம். “எங்கும் பரந்து—சுடர்மிகு சுருதியுள் உள்” என்கிற இவ்வளவாலே—நவமாதிகரணேக்தமான “யதூஸ்ருதி அலௌகிகார்த்து ஸ்வீகாரம் பண்ணவேணும்” என்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “இவையுண்ட சுரனே” என்கிற இச்சந்தையாலேதானே பரிபூர்ணனுக்கும் லீலாரஸநிஷ்பாதூநார்த்துமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள கூடுமென்கிற அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனையெனினில், 1. “அமரா நிஜரா தேவாஸ்த்ரிதூஸா விபுதூஸ் ஸுரா:” என்று ஸுரஸப்தத்துக்கு தேவஸப்தம் பாயாயமாக நாமாநுஸாஸநம் இருக்கையாலே ஸுரனென்றால் தேவனென்று சொல்லிறரும. தேவஸப்தத்துக்கு - 2. “திஷு-க்ரீடா விஜிஷ்டா வ்யவஹார த்யுதி ஸ்துதி மோதூ மதூ ஸ்வப்ந காந்தி க்ருதிஷு” என்று தூதுபாடும் உண்டாகையாலே, கரீடூவத்தவழும் தேவஸப்தூநாத்தும் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆகையாலிரே வேத்யுருஷன்—ஜகத்ஸ்வஹாராதிகள் கேவல லீலாநுபம் என்கிற கருத்தாலே ஸுபூலோபவிஷத்திலே, 3. “தம: பரே தேவ ஏகிபவதி” என்று காரணவஸ்துவிலே தேவஸப்துப்ரயோகும் பண்ணினான். ஆகையால் இச்சந்தை—பரிபூர்ணனுக்கு லீலாநுபேண ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் கூடுமென்று சொல்லுகிற தூமாதிகரணர்த்தம் என்னக் குறையிலலை. இப்படி த்விதீயலக்ஷணப்ரதம்பாதத்துக்கும் ஏழாம் பாட்டுக்கும் ஐகமத்யம் உண்டென்னுமிடம் ஸித்தம்.

தர்க்கபாத்துக்கும் அஷ்டமநவமகூதையுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி எங்ஙனையென்னில் ; தர்க்கபாத்தில் பரபக்ஷப்ரதிசேஷபம் பண்ணப்படுகிறது. 4. “ஸ்வபக்ஷரக்ஷய பரபக்ஷா: ப்ரதிஷிப்யந்தே” என்றிரே இப்பாதூர்த்தத்தைப் பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே பரபக்ஷப்ரதிசேஷபரமான இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் தர்க்கபாத்தோடு ஐக்கண்ட்யமுண்டு.

அதிகரணஷ்டகாத்மகமாயிருக்கிற இப்பாதத்தில் — ப்ரதூமாதிகரணம் தொடங்கி, க்ரமமாக அபூரஹ்மாத்தம ப்ரதூநகாரண வாதிகளான ஸாங்க்யர்களுடைய மதப்ரக்ரீயையையும், பரமானுகாரண வாதிகளான வைபூஷிகருடைய மதரீதியையும், பெளத்ததூர்களில் வைத்துக்கொண்டு பூஹ்யார்த்தூஸ்தித்வ வாதிகளான வைபூஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களுடைய ஜகத்தினுடைய ஸுணிகத்வ வாதத்தையும், ஜ்ஞாநமாத்ராஸ்தித்வவாதியான யோகூசாரனுடைய ஜ்ஞாநாகாரவ்யதிரித்தமான அர்த்தூகாராபூவப்ரதிபாதநத்தையும், மாத்யமிகனுடைய ஸர்வஸூய்யோபபாதூந பூங்கியையும், ஜைனர்களுடைய அநைகாந்திகத்வப்ரதிபாதூநப்ரகாரத்தையும், பாஸூபதர்களுடைய வேதவிருத்தூசாரதத்வோபபாதூநத்தையும் பலபடிகளாலே நிரஸித்து, பஞ்சமவேதூபூராதாதிப்ரஸஸ்தமாய், பரமபுருஷப்ரணீதமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரததினுடைய நிரங்ஸூப்ராமாண்யத்தையும் ஸூத்ரகாரர் ஸாதித்தார் ; இப்பாதூர்த்தத்தை

1. “பாதேஸ்மிந் காமில்ஸ்தை: கணபுகுபிமதைர் பெளத்துவைபூஷிகாத்யையர் யோகாசாராமிதிநாநஸ்ஸுகுதமதரஹஸ்ஸுந்யவாதூப்ரஸக்தை: | அஹத்வதித் தூந்தபுக்தை: பஸுபதிஸமயஸ்தூமிபிஸ்சாவரோத்யம் க்ஷிப்த்வாதேதோ பஞ்சராத்ரம் ஸ்ருதிபத்யமவதத் பஞ்சமாநநாயதர்ஸீ ||” என்று ஸாராவளிபிலே வேதூந்தா சார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இம்மதங்களில் ஸாங்க்யவையேஷிகபாஸுபதர்கள்—“கபிலாகுமாநுமான பாஸுபத ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு வேதங்கள் அநுகூராஹங்கள்” என்று அப்ரதூநமாயாகிலும் வேதத்தையும் அங்கீகரித்தார்கள். தத்வ்யதிரித்த மதஸ்தர்கள் வேதத்தை உபஸர்ஜஹ்ரமாணமாகவும் அங்கீகரிப்பாது வேதாப்ரமாமான்யப்ரஸாதூந பூர்வகமாக ஸ்வமதோபபாதூநம் பண்ணுவர்கள். இப்படி இரண்டு வர்க்குமாயிருந்துள்ள பூஹ்யமதங்களில் ப்ரத்யமவர்க்குத்தை நிரஸித்தமையை எட்டாம் பாட்டாலே ஸூசிப்பிக்கிறார். த்விதீயவர்க்குத்தை நிரஸித்தமையை ஒன்பதாம் பாட்டாலே ஸூசிப்பித்தருள்கிறார். “சுரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும், வரன்முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன், புரமொருமூன்றெரித்தமர்க்குமறிவியந்து, அரன்யனென உலகழித்தமைத்துளனே” — “பூரஹ்மாதிக்களாலும் அறியவொண்ணாத ஸ்வபூவத்தையுடைய மூலப்ர்க்ருதி தொடக்கமான ஸகல ஜகத்துக்கும் வரிஷ்டகாரணமாய், அவற்றையெல்லாம் ஸம்ஹரித்தருளின பராத்பரனான ஈஸ்வரன் ருத்ராத்ராயாமியாய்க்கொண்டு த்ரிபுரத்தை ஸம்ஹரித்து ஜகத் ஸம்ஹாரமும் பண்ணுகிறான்; சதுர்முகூந்த்ராயாமியாய்க்கொண்டு இவ்வருள்ள ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதூநத்தையும் பண்ணுகிறான்” — என்று இப்பாட்டாலே ஜகத்தினுடைய பூரஹ்மாத்தமத்தையும், க்ஷேத்ர ஜ்ஞார்களான பூரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்ருத்வ ஸம்ஹர்த்த்ருத்வாதிகள் புகுவதீநமென்கிற அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, அபூரஹ்மாத்தமப்ரதூநகாரணவாதியான ஸாங்க்யமதப்ர்க்ரியையையும், ருத்ரபாரமயோபபாதூநம் பண்ணுகிற பாஸுபதப்ர்க்ரியையையும், பரமானுகாரணவாதிமதத்தையும் நிரஸித்தருளினமை ஸூசிதம்.

அதெங்ஙனென்னில்; ஸாங்க்யோக்தமான அபூரஹ்மாத்தமப்ரதூந நிரஸம்—“சுரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் வரன்முதலாய்” என்று - “ப்ர்க்ருதி மஹதஹங்காராதி தத்வங்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணம்” — என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸூசிதம். “அவை முழுதுண்ட பரபரன்” என்று ஸர்வஜகத்ஸம்ஹாரியென்கையாலே ஸாங்க்யமதத்தில் ஈஸ்வரனை அங்கீகரிப்பாவிடில் கேவலப்ரதூநமே ஸ்வதந்த்ரமாய்ப் பரிணமிக்கும்போது ஸர்க்குவ்யதிரேகேணப்ரதிஸர்க்கூவஸ்தையின் றிக்கே யொழியவேணுமென்று உபபாதூநம் பண்ணுகிற-2. “வ்யதிரோநவஸ்திதேஸ்சாநபேக்ஷத்வாத்” என்கிற ஸூத்ரோக்த தூஷணம் ஸூசிதம்; நிரவயமமான பரமானுக்களுக்கு ஜகத்காரணத்வம் கூடாதென்கிற நையாயிக

துஷ்டுணமும், ப்ரக்ருதிமஹத்துஹங்காராதிசுருக்துக்கும் ஈஸ்வரனே வரிஷ்டுக்ாரணமென்றருளிச்செய்த இச்சந்தையாலேதானே ஸூசிதம்.

பாஸுபதோக்தமான ருத்ரபாரம்ய ப்ரதிஷேதமும், ருத்ரனுடைய ஸம்ஹர்த்தருத்வ த்ரிபுரதஹநாதிசுருக்தம், “அரனெனப் புரமொரு மூன்றெரித்து உலகழித்துளன்” என்று புகுவதுந்ந்யாமித்வக்ருதமாக அருளிச்செய்கையாலே வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸூத்ரகாரர் பண்ணின ருத்ரபாரம்யநிஷேதம் சதுர்முகபாரம்ய நிஷேதத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் கருத்தாலே சதுர்முகனுடைய ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஜ்ஞாநப்ரதத்வாதிசுருக்தம் புகுவதுநுப்ரவேஸக்ருதமென்று ஆழ்வார் சதுர்முகபாரம்யத்தையும் நிஷேதித்தார். ஸூத்ரகாரர் சதுர்முகபாரம்யநிஷேதம் பண்ணமைக்கு அடி, மஹாமல்லநிரஸந்யாயேந ருத்ரபாரம்யநிஷேதம் பண்ணவே சதுர்முகபாரம்யநிஷேதமும் தன்னடையே வருமென்று கருத்து, ஆழ்வார் மந்த்விஷந்யாயேந சதுர்முகபாரம்யத்தையும் எடுத்து நிஷேதித்தார்.

இனி இரண்டாம வர்க்குத்தை—“உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்வுருவுகள், உளனலனெனிலவன் அருவமிவ்வுருவுகள், உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில், உளனிருதகைமையொடொழிவிலன் பரந்தே”—“ஈஸ்வரனுடைய இல்லாமையை ஸாதிக்கிற நீ உளனென்கிற சொல்லாலே ஸாதித்தாயாகில், உண்மையே ஸித்திக்குமொழிய உன்னுடைய மதமான இல்லாமை ஸித்தியாயது; உளனலனென்கிற சொல்லாலே இல்லாமையை ஸாதித்தாயாகில், லோகத்திலே இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, ஸ்தூலாவஸ்தைதூபாய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தூபந்மாயிருக்கிறமை அர்த்தமாமொழிய உன்னபிமதமான ஸூந்யத்வம் ஸித்தியாயது; இப்படி உண்மையும் இன்மையுமாகிற குணத்துவயபுக்தமாக ஸ்வபக்ஷபரபக்ஷீத்யா ஸித்திக்குகையாலே அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வரூப குணவிஸிஷ்டமாக பரப்ரஹ்ம ஸித்திக்கும். இப்படி அநபிமதமான அர்த்தம் அங்கீகரிக்க வேண்டுகையாலே அநந்தகுண விபூதிமானாகவும் எம்பெருமானையும் அங்கீகரிக்கலாம்” — என்று நிரஸித்தருளினார்.

அதில், இந்த மதங்களில் பெளுத்துமதத்தில் ஜகத்க்ஷணிகத்வ வாதிசுருக்தானவைபூஷிக மதஸ்தூர்கள்—பார்த்திவ ஆப்ய தைஜஸ வாயவீய பரமானுக்கள் ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாயுருபேண ஸம்ஹதங்களாம். அதிலின்றும் ஸரீரேந்த்ரிய' விஷயஸங்கூதங்களுண்டாம். அதிலே ஸரீராத்நர்வர்த்தியாய் க்ரூஹகாபிமானா ரூபமான விஜ்ஞாநஸந்தாநமே ஆத்மாவென்று பேர்பெற்றுக்கிடக்கிறதென்று உபபாதித்த அர்த்தத்தை—1. “ஸமுதாய உபயஹேதுகேபி ததப்ராப்தி:” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, யாதொரு பரமானுஹேதுக ப்ருதிவ்யாதி பூதஸமுதாயமுண்டு, யாதொரு ப்ருதிவ்யாதிஹேதுகபூதேந்த்ரியாதிருபஸமுதாயமுண்டு, இவ்விரண்டு ஸமுதாயத்தினின்றும், ஜகதூத்மக ஸமுதாயோபத்தி கூடாது. பரமானுக்களும்,

ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களும் கூணிகமென்று அங்கீகரிக்கையாலே, கூணத்வம்ஸிக னான பரமானுக்களும், பூதங்களும் எப்போதான் ஸம்ஹதங்களாகப்போகிறது? எப் போதான் ஜ்ஞாநவிஷயபூதங்களாய் ஹானோபாதானாதியவ்வஹாராஸ்பத்யமாகப் போகிறது? என்றித்யாதி யுக்த்யாதிகளாலே ஸாரீரகத்திற்சொன்ன கூணிகத்வ வாநிரஸநக்ரமத்தை—ஆழ்வாரும், அஸ்திநாஸ்த்யப்ய வ்யவஹாரத்யஸையிலும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மோப்யாவஸ்தா விஸிஷ்டமாக வஸ்துவினுடைய ஸ்திரத்வ ப்ரதிபாதுகமாயிருக்கிற—“உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்வுருவுகள், உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வுருவுகள்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிப்பித்தருளினார். 1. “ப்ரதிஸங்க்யாப்ரதிஸங்க்யாநிரோத்யாப்ரப்திரவிச்சேதாத்” என்கிற ஸூத்ரபூஷ்யத்திலே 2. “ஸத உத்பத்திவிநாஸோள நாம அவஸ்தாந்தரபத்திரேவ, அவஸ்தாயோக்ய துத்ரவ்யமேகமேவ ஸ்திரமதி காரணத்யநந்த்யம் கார்யஸ்யோபபாத்யத்யுபிஸம்மாபி: ‘தத்யநந்த்யம்’ இத்யத்ர ப்ரதிபாதிதம். நிர்வாணஸ்ய தீபஸ்ய நிரத்வவிநாஸ தர்ஸநாத் அந்யத்ராபி விநாஸோ நிரத்வயோதநுமீயத இதி சேந்ந; கட்டஸரவாதெள ம்ருத்யாத்யத்ரவ்யாநுஸ்ருத்த்யுபலப்த்யா ஸதோ த்ரவ்யஸ்ய அவஸ்தாந்தரபத்திரேவ விநாஸ இதி நிர்ஸிதே ஸதி, ப்ரதிபாதெள ஸூக்ஷ்மத்யஸாபத்த்யாயநுபலம்போபபத்தேஸ் தத்ராப்யவஸ்தாந்தரபத்திகல்பநஸ்யைவ யுக்தத்தவாத்” என்று “உளனெனிலுளன்” என்கிற இப்பாட்டுப்பாதியை உட்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்தமை ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே இவ்வதிசுரண ப்ரமேயம் இதிலே உண்டென்னுமிடம் ஸித்தம்.

இனி, ஸௌத்ராந்திகமதத்தில் — ஜ்ஞாநோத்பத்திகாலத்திலே அர்த்தமில்லாமையாலே ஜ்ஞாநவிஷயத்வமில்லை என்னவொண்ணது; ஜ்ஞாநவிஷயத்வமாவது—ஜ்ஞாநோத்பத்தி ஹேதுத்வமிறே. ஆனால் சக்ஷராதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் வாராதோவென்னில், ஸ்வாகார ஸமர்ப்பணேந ஜ்ஞாந ஹேதுவுக்கே ஜ்ஞாந விஷயத்வமாகையாலே, வாராது; அர்த்தமானது — ஜ்ஞாநத்திலே ஸ்வாகாரத்தை ஸமர்ப்பித்து நஷ்டமாய்ப் போனாலும், ஜ்ஞாநகூதமான நீலாத்யாகாரத்தாலே அநுமிக்கப்படும். ஆகையால் அர்த்தக்ருதமே ஜ்ஞாநவைசித்ர்யம்—என்று உபபாதித்த ப்ரமேயத்திலே—தூர்மி நஷ்டமானால் தத்தூர்மங்களுக்கு அந்யத்ர ஸங்க்ரமணம் கண்டதில்லை; அப்படியே அர்த்தம் நஷ்டமாய் தத்கூதாகாரம் ஜ்ஞாநத்திலே ஸங்க்ரமிக்கிறது என்னவொண்ணாமையாலே, ஜ்ஞாநத்தாலே அர்த்தம் அநுமிக்கப்படுகிறதென்னவொண்ணது—என்று ஸாரீரகத்திலே சொன்ன தூஷணமும்—“ அவனுருவமிவ்வுருவுகள் ” என்று ஜந்தூரியிகத்வத்தை விஷயங்களுக்கு அருளிச்செய்கையாலே விஷயங்கள் அநுமேயங்களன்றென்று பூலிக்கையாலே ஸூசிதமாயிற்று.

யோக்யாசார மதஸ்தூர்கள்—விஜ்ஞாநமாத்ரமேயுள்ளது, அர்த்தத்வமில்லை; அர்த்தத்துக்கும் வ்யவஹாரயோக்யத்வம் ஜ்ஞாநப்ரகாஸாயத்தமென்று கொள்ள

வேணும். அந்யதா ஸ்வபரவேத்யங்களுக்கு அதிசயமற்றுப்போம்; ப்ரகாஸமான ஜ்ஞாநத்துக்கு, நிராகாரத்துக்கு ப்ரகாஸம கூடாமையாலே ஸாகாரத்வம் அங்கீகரிக்கவேணும்; இனி, தோற்றுகிற ஆகாரமொன்று ஜ்ஞாநத்தினுடையதொழிய அர்த்தத்தினுடையதன்று. இந்த ஆகாரத்துக்கு பூஹிரவபூஸம் ப்ராகருதம்—இத்யாதி, யுக்திகளாலே அர்த்த ஸூந்யத்வோபபாதுநம் பண்ணினததை—“ஜ்ஞாதாவுக்கு விஷயவ்யவஹார ஹேதுவான ஜ்ஞாநத்வம் முதலிலே நிர்விஷயமாகில் இல்லையாயேவிடும்” இத்யாதி, யுக்திகளாலே ஸாரீரகத்திலே நிரஸித்தமைய—“அவனுருவம், அவனருவம், பரந்தேயொழிவிலன்” என்கிற சந்தைகளாலே அர்த்தத்தவாங்கீகாரமுடேந ஸூசிப்பித்தருளினார்.

இன்னமும் 1. “நாபூவ உபஸ்தே” என்கிற ஸூத்ரத்திலே—அர்த்தத்தவ ம்னரிக்வேயொழிந்தால் தத்வ்யவஹார யோக்யதாபாதுந ஸ்வபூவமான ஜ்ஞாநத்வமும் ஸித்தியாதென்று சொன்ன யுக்தியும் “உருவம்” என்கிற பத்யுத்தானாலே ஸித்திதிக்கிறது; அதெங்ஙனெயென்னில், “உருவம்” என்கிற ஸப்தமும்—ஸூத்ரூல பத்யார்த்த வாகியென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்; ஐந்தீரியிகத்வமுள்ளதுக்கிறே ஸ்தூலத்வமுள்ளது. இந்த ஐந்தீரியிகத்வ ப்ரதிபாதுநத்தாலே, அதொழிந்தால், தத்வ்யவஹார யோக்யதாபாதுந ஸ்வபூவமான ஜ்ஞாநத்வம் இல்லாதேயொழியுமென்கிற யுக்தியை ஸூசிப்பிக்கையாலே அது ஸித்திதிக்கிறது. மாத்யமிகபக்ஷ நிராஸம்மம் இப்பாட்டென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலே அதிஸ்பூடமாயிருக்கும். ஐநமதஸ்தூர்கள் சொல்லுகிற ஜகதூநைகாந்திகத்வ நிராஸமும், ஸத்தாயாகிலும் அஸத்தாயாகிலுமிருக்குமொழிய ஸதூஸத்தாயிராதென்று “உளனெனினுளனவனுருவம் இவ்வுருவுகள், உளனலனெனிலவனருவம் இவ்வுருவுகள்” என்கிற பாட்டுப்பாதியாலே அருளிச்செய்கையாலே ஸூசிதம்.

ஆனால் பிள்ளை “ஸர்வஸூந்யவாதியை நிரஸிக்கிறார் இப்பாட்டாலே” என்றும், “2. ‘ஸர்வதூருபபத்தே’ என்கிற ஸூத்ர பூஷ்யம் இப்பாட்டையுட்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று” என்றும், மாத்யமிகமதமாத்ர நிராஸபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகையாலே, இது அவர்க்கு அநபிமதமன்றோ? என்னில்; இப்பாட்டில் பத்யங்களிலே மாத்யமிக நிரஸம் நேரே தோற்றுகையாலே, தந்மதநிராஸபரமாக யோஜித்தருளினார். * வீடுமின் முற்றின் ப்ரவேஸத்திலே “முதல் திருவாய் மொழி பூர்வத்வவிகார்த்தம்” என்று அவர்தாமே அருளிச்செய்கையாலே, இந்த பரதூம தூஸகத்திலே தத்ஸூசகம் ஆவஸ்யகம்; க்யூதூந்ரத்திலே வைபூஷிகாதி மதநிராஸம் அநவஸரகூஸ்தமாயிருக்கும். இப்பாட்டில் பத்யங்களும் பூர்வோக்த ப்ரக்ரியையாலே வைபூஷிகாதிமத நிராஸ ஸூசகங்கள் என்னுமிடம் ஸ்வரஸத்ஸம்ப்ரதிபந்நம். வைபூஷிகமத நிராஸ ஸூத்ரபூஷ்யமும் இப்பாட்டில் சந்தைகளை உட்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தம் என்னுமிடம் பூர்வமேவ உபபாதித்தமாகையால் பிள்ளைக்கும் இது அபிமதமாகக் குறையில்லை.

பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தூந ஸாரீரகாம்ஸம் ப்ராஸங்கிகுமகை யாலும், வேதுபாஞ்சராத்ரங்களுக்கு அபௌருஷேயத்வ நித்யநிர்துஷ்டத்வ பரம புருஷவக்ருகத்வங்கள் நிரங்குஸ ப்ராமாண்ய ஹேதுக்களாய், இரண்டுக்கும் அத் தாலே வந்த பேதுமொழிய பாஞ்சராத்ரத்துக்கும் வேதுதுல்ய ப்ராமாண்யத்தில் தட்டில்லாமையாலே, “சுடர்மிகு சுருதியுள் உள்ள” என்று அபௌருஷேயத்வாத் யௌஜ்வல்யவத்வேதுப்ராமாண்ய ப்ரதிபாதூநத்தாலே, தந்யாயேந பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கும் என்கிற கருத்தாலும் ஆழ்வார் உபேக்ஷித்தருளினார். ஸூத்ரகாரர், தந்த்ரஸாமாந்ய ப்ரயுக்தமான ம்ருதுப்ரஜ்ஞர்களுக்குள்ள காலுஷ்ய ஸாந்த்யர்த்தமாக, வேதுதுல்ய ப்ராமாண்யம் ஸித்தூமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தூநம் பண்ணினார். ஆக, அஷ்டம நவமதூதைகளுக்கும் தர்க்கபாதுத்துக்கும் ஐகமத்யம் லித்தூம்.

பத்தாம் பாட்டுக்கும் நிகுமந்பாட்டுக்கும் த்ருதீய துரீயபாதுங்களுக்கும் ஐகமத்யம் உண்டாம்படி எங்ஙனே? என்னிலை? ஜகத்தினுடைய பூரஹ்ம கார்யதா ஸோதூந ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டுக்களாலே அருளிச்செய்கையாலே ஐக்யமுண்டு.

வியத்பாது ப்ரதூமாதிகுரணத்திலே — சூரந்தோக்யத்தில் வியதுத்பத்தய ஸ்ரவணத்தாலே வியத்து பூரஹ்மகார்யமன்றென்று ஸங்கித்து, தைத்திரீயத்தில் வியதுத்பத்தி ஸ்ருதமாகையாலும், சூரந்தோக்யத்திலும் ஸர்வஸாகூப்ரத்யய ந்யாயேந வியதுத்பத்தி வருகையாலும், வியத்து பூரஹ்மகார்யமென்று நிர்ணயித் தார். த்விதீயாதிகுரணத்தில்—அநந்தரபூர்வகாரணமான கேவலாஸகாஸாதிகளில் நின்றும் அவ்யவஹிதாஸந்தரவாய்வாதிகள் உத்பந்நமாகிறதென்று ஸங்கித்து, ஆகாஸாதிகுரண பரமாத்மாவினிடத்தில்நின்றும் வாய்வாத்யுத்பத்தியொழிய கேவல பூர்வதத்வத்திலின்றும் வாய்வாத்யுத்பத்தியில்லையென்று நிர்ணயித்தார்.

த்ருதீயாதிகுரணத்தில் — 1. “தோயேந ஜீவாந் ஸ்யஸஸ்ஜ” இத்யாதி ஸ்ருதிக ளாலே ஜீவனுக்கும் உத்பத்தியுண்டென்று ஸங்கித்து, 2. “ந ஜாயதே ம்ரியதே” இத்யாதி ஸ்ருதிகளாலே நித்யத்வம் ஸ்ருதமாகையாலும், உத்பத்திஸ்ருதி - ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய ஸ்வரூபாநித்யத்வத்தைச் சொல் லாமையாலும், ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகு ரணத்தில் — ப்ராஸங்கிகுமக 3. “யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந்” இத்யாதிஸ்ருதிக ளாலே ஆத்மா கேவல ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று ஸங்கித்து, 4. “விஜ்ஞாதாரம்” இத்யாதி ஸ்ருதிகள் ஜீவனை ஜ்ஞாதாவென்று ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநமென்கிறது ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்ரவ்யத்வப்ரயுக்தமாய், ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு பூதூகமல்லாமையாலும், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று பரிஹரித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்வம் 1. “ஹந்தா சேத்” இத்தியாதி, ஸ்ருதிகளாலே நிஷித்தமாயாகையாலே ஸ்வரூபமன்றென்று ஸங்கித்து, ஸவர்க்கமோக்ஷாதிபுலஸாதூநபேயாதூக ஸாஸ்த்ரப்யோஜநஸித்த்யுயர்த்தமாயாக கர்த்தருத்வம் அங்ஸீகரிக்கவேண்டுமெனயாலும், கர்த்தருத்வ நிஷேதஸ்ருதி - ‘ஸாம் ஸாரிக க்ரியைகள் ஸத்வரஜஸ்தமோக்ருணஸம்ஸர்க்கருத்வங்கள் ; ஸ்வரூபப்ரபுக் தங்களன்று’ என்று சொல்லவந்ததாகையாலும், கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூபமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — பூர்வாதிகரணஸித்த்யுகர்த்தருத்வம் பராதீந மென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தோடு அத்யந்த பிந்நமென்று ; ப்ரஹ்மப்ரஹ்மமே ஜீவனாய் நிற்கிறதென்று ; ஸத்யோபாத் யவச்சிந்ந ப்ரஹ்மமே ஜீவனயிருக்கிறதென்று ; வஸ்துதோ ப்ரஹ்மபிந்நமாய், ப்ரஹ்மம்ஸாமாயாகையாலே அத்யந்தபேத்யமின்றிக்கேயிருக்கிறான் ஜீவனென்று ஜீவஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்தார்.

துரீயபாத்ப்ரதமாதிகரணத்தில் — ஜீவோபகரணங்களான இந்தூரியங்க ளுக்கு ப்ரளயகாலாவஸ்தூந ப்ரதிபாதூந ஸ்ருதியாலே நித்யத்வம் ஸித்த்யமென்று ஸங்கித்து, அந்த ஸ்ருதி ஸர்வஜ்ஞான ஜகத்காரண ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தொழிய இந்தூரியங்களைச் சொன்னதல்லாமையாலும், ஸ்ருத்யந்தரத்தில் இந்தூரி யோத்பத்தி கண்டோக்தமாயாகையாலும், நித்யத்வம் கூடாதென்று பரிஹரித்தார். த்விதீயாதிகரணத்தில் — ப்ராஸங்கிகமாயாக இந்தூரியங்களினுடைய ஸங்க்யா நிர்ணயம் பண்ணினார். த்ருதீயாதிகரணத்தில்—இந்தூரியங்கள் விபுக்களாக ஸ்ருதி ப்ரதிபந்நங்களென்று ஸங்கித்து, உத்க்ராந்திஸ்ரவணத்தாலே ‘விபுக்களல்ல; அணு பரிமாணங்கள்’ என்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—ப்ராஸங்கிகமாயாகவே முக்யப்ராணன் கேவல வாயுமாத்ரமும், உச்ச்வாஸ நிஸ்வாஸாதிக்கிரியையுமன்று; வாயுவே அவஸ்தூந்த்ரபந்நமாய், ப்ராணனென்று பேர்பெற்றுக்கிடக்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிகரணத்தில் — உத்க்ராந்த்யாதி ஸ்ரவணத்தாலே ப்ராண னுக்கும் விபுத்வம் கூடாது; அணுத்வமே முக்யப்ராணபரிமாணமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — ஜீவனுக்கும் அக்யந்தி தேவதைகளுக்கும் இந்தூரியாத்யதிஷ்டூநம் ஸ்வாதந்த்ரயேண உண்டென்று ஸங்கித்து, பரமாத்மாதீநாதிஷ்டூநமே அவர்களுக்குள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத் தில் — ப்ராணஸப்தூ நிர்திஷ்டங்களெல்லாம் இந்தூரியங்களென்று ஸங்கித்து, ஸ்ரேஷ்ட ப்ராணவ்யதிரித்த ப்ராணங்கள் இந்தூரியங்களென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில் — ப்ரபஞ்சவ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி ஹிரண்யகூர்ப்புகர்த்தருமாயாக வேணுமென்று ஸங்கித்து, அதுவும் தச்சூரீரகபரமாத்மகர்த்தருமென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி பாதத்துவயத்தாலே நிர்ணயித்த அர்த்தத்தை “பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துள்ள, பரந்தவண்டமிதென நிலவிசம்பொழிவறக்

புரபுஷ்ய த்ரவிடாகுமாத்யதுஸகத்வந்த்வ ஜககண்டம் (KARNATAK)

கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள இவையுண்ட கரணே” — “விஸ்த்ருதமாய், ஸைத்யஸ்வபூவமான ஸமுத்ரஜல் பரமானுக்கள் தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாய், விஸ்த்ருதமான அண்ட்மென்னுமபடியாய், பூம்யாகாஸ விபூக்யுமின்றிககே அத்யல்ப ஸரீரங்களிலும் அந்த அந்த ஸரீரங்களில் ஸ்வயம்பரகாஸத்வே மிளிர்ந்துகொண்டிராநின்றள்ள ஆத்மவஸதுக்களிலும், அந்யைரத்ருஸ்யனாய், ஸர்வபதூர்த்த்யுங்களிலும் ப்ரத்யேகம் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாய், இந்த ஜகத்தை ஸவோதூரஸ்துமாக்கிககொண்டிருக்கிருள் துருட்ப்ரமாண வேதைக்ஸமதிக்கூம்யனே” என்றும், “கரவிசுமபெரிவளி நீர்நிலமிலைமிசை, வரனவில் திறல்வலியளிபொறையாய்நின்ற, பரனடிமேல் குருகர்ச்சடகோபன் சொல், நிரநிறையாயிரத்திவை பத்தும் வீடே” — “துருடமான ஆகாஸதேஜோவாயு ஜல் ப்ருதிவீக்யுதமான வரிஷ்டு ஸப்து தூஹுகத்வ க்யுநஸாமர்த்த்ய ஸைத்யக்ஷமாருப ஜக்யூகாரஸுமிருக்கிற ஸர்வஸ்தாப்ரஸுதைய திருவடிகளிலே ஆழ்வாரருளிச் செய்த ஸப்தூர்த்து பௌஷ்கல்யத்தைபுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி மோக்ஷப்ரதம்” என்றும், ஆழ்வார் இதிலொன்றரைப் பாட்டாலே ஜகத்தினுடைய ப்ரஹ்மகார்யதாஸோதூந ப்ரகாரத்தை வெளியிட்டருளி, மேற்பாட்டுப் பாதியாலே *வீடுமின்றமுற்றத்தாலே வெளியிடப்படுகிற உத்தரத்விகார்த்தமான பரத்வஜ்ஞாநத்தினுடைய மோக்ஷஸாதூநத்வத்தையும் உபக்ஷேபித்தருள்கிறாராதல், பூர்வத்விக ப்ரதிபாத்யமான பரத்வவிஷயம் இத்திருவாய்மொழியென்று இத்திருவாய்மொழி ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை புத்திஸௌகர்யார்த்தமாக ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறாராதல்.

இனி, வியத்பாது ப்ரதூமாதிக்ரணநிர்ணீதாசோத்பத்தி, “நிலவிசுப் பொழிவற” என்று—ப்ருதிவ்யாதிக்கள்போலே ஆகாஸமும் ப்ரஹ்மகார்யமென்று அருளிச்செய்கையாலே வித்தித்திடுகிறது. இன்னமும் 1. “ஆகாஸஸம்பூத:” என்கிற தைத்திரீய ஸ்ருதியிலே ஆகாஸோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையாலே, சூர்தோக்யத்திலும் வியதுத்பத்தி, ஸர்வஸாகூப்ரத்யயந்யாயத்தாலே வருமென்கிற அர்த்தமும், பூமி ஆகாஸம் என்கிற விஸேஷமின்றிககே, பூமி போலே ஆகாஸமும் ப்ரஹ்மகார்யமென்று சொல்லுகிற இச்சந்தையாலே ஸூசிதமாகிறது. அதெங்ஙனையென்னில், ஆகாஸோத்பத்தி கதூநத்தாலே தைத்திரீய ஸ்ருத்யார்த்தம் தோற்றி, அம்முகேந வியதுத்பத்யவசஸ்ருதிநிர்வாஹமும் தோற்றுகையாலே ஸூசிதம். ஆக இவை எல்லாவற்றாலும், இச்சந்தை ப்ரதூமாதிக்ரணர்த்துமென்னக் குறையிலலை. த்விதீயாதிக்ரணேக்தமான—அநந்தர பூர்வகாரணமான கேவலாகாஸாதிகளில்நின்றும் அவ்வவ்விதாந்தர வாய்வாதிகள் உத்பந்நமாகமாட்டாதென்று நிர்ணயித்த—அர்த்தமும், ஸர்வதத்வங்களுக்கும் ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதூநம் பண்ணுகிற “பரந்த தண் பரவையுள்” என்று தொடங்கி முழுக்க இப்பாட்டாலே அறிவிப்பித்தமை அதிஸ்பூடமாயிருக்கிறது.

த்ருதீயாதிகரணோக்தமான ஜீவோத்பத்தி நிஷேதமும் “இடந்திகழ்பொருள் தொறும்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிதம்; அதெங்ஙனையென்னில்; “திகழ்திகழ்” என்று ஆத்மதத்வத்துக்கு வ்யாபகத்வம் சொல்லுமையாலே, வ்யாப்ய பதூர்த்துங்களினாலே நஸிப்பிக்கப்படாதென்று வித்துதிசுகும். இவ்வாத்தத்துத்தேதப் பரமபுருஷன் தானே 1. “அவிநாஸி து தத்துவித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் | விநாஸ மவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித் கர்த்துமர்ஹதி ||” என்று வெளியிட்டருளினான். இந்த ம்லோகத்தை 2. “ஆத்மநஸ்த்வவிநாஸித்வம் கதமித்யத்ராஹ (அவிநாஸிது இதி) தத் - ஆத்மதத்வம் அவிநாஸீதி வித்தி; யேந - ஆத்மதத்வேந சேதேந, தத்வ்ய திரித்தமிதம் அசேதநதத்வம் ஸர்வம் ததம் - வ்யாப்தம்; வ்யாபகத்வேந நிரதிஸய ஸூக்ஷ்மத்வாதூதமநோ விநாஸாநர்ஹஸ்ய தத்வ்யதிரித்தோ ந கஸ்சித் பதூர்த்தோ விநாஸம் கர்த்துமர்ஹதி; தத்வ்யாப்யதயா தஸ்மாத் ஸ்தூலத்வாத்; நாஸகம் ஹி ஸஸ்த்ரஜலாக்யநிவாய்வாதிகம் நாஸ்யம் வ்யாப்ய ஸித்திலீகரோதி; முத்யூராதூ யோடபி ஹி வேக்யவத்ஸம்யோகேந வாயுமுத்பாத்ய தத்துவாரேண நாஸ்யந்தி; அத: ஆத்மதத்வம்அவிநாஸி” என்று பூஷ்யகாரரும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். இப்படி ஜீவனுடைய வ்யாபகத்வகதூதத்தாலே ஜீவனுடைய நித்யத்வம் வித்துதிக்கையால், த்ருதீயாதிகரணப்ரமேயம் இச்சந்தையென்னக் குறையிலலை.

சதுர்த்துாதிகரண நிர்ணீதமான ஜீவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வமும், “திகழ்பொருள்தொறும்” என்கிற சந்தையாலேதானே ஸூசிதமாகலாம்; அதெங்ஙனையென்னில்; “திகழ்பொருள்” என்கிற இதுக்கு—“ஜ்ஞாத்வாஸ்யமான வஸ்து” என்றிறே அர்த்தம். இனி ஸாக்ஷாத்பரம்பரேளதூஸீர்யேந ஜ்ஞாத்வாஸ்ய மென்னும்போது ஜ்ஞாத்ருத்வமும் ஸ்வரூபமென்று வித்துதிக்கும்; ஆனால் ‘ஜ்ஞாதா’ என்றருளிச்செய்யாதே “திகழ்பொருள்” என்று ஜ்ஞாத்ரவ்யம் என்றருளிச் செய்கைக்கு அடியென்னென்னில், ஜ்ஞாதாவென்றால் ஜ்ஞாகருணகத்வமாத்ரம் தோற்றுமொழிய ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் தோற்றமையாலே, உபயமும் தோற்றுகைக்காக இங்ஙனே அருளிச்செய்தாராமித்தனை; ஜ்ஞாநபதூத்துக்கு உபயபரத்வம் உண்டென்னுமிடம் ஜ்ஞாதிகரணத்தில் 3. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” என்கிற ஸ்ருதி வ்யாக்யாந ஸ்ருத்ப்ரகாஸிகையிலே ஸூதிக்களுக்கு ஸுவ்யக்தமாக அறியலாம். § “ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் வித்தும்” என்று ஜகதூக்ருவான பிளீன அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஜ்ஞாத்ருத்வகதூதத்தாலே கர்த்த்ருத்வமும் ஸூசிதமாகையால், ஜீவகர்த்த்ருத்வப்ரஸாதூநமபண்ணின பஞ்சமாதிகரணப்ரமேயமும், “திகழ்பொருள்தொறும்” என்கிற இச்சந்தையாலே ஸூசிதமாகிறது.

ஷஷ்டாதிகரணோக்தமான ஜீவனுடைய பூக்யவதூதீந கர்த்த்ருத்வப்ரஸாதூதமும், “திகழ்பொருள்தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்று ஜீவனுடைய பாராதீந்யோபயுக்த - அந்த:ப்ரவேசோபலக்ஷித - நியமநகதூதத்தாலே ஸூசித

மாகிறது. ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பராநீநமாகிறது பரமாத்மாவனுடைய அந்த:ப்ரவிஸ்ய நியமந்தாலேயென்று ஹ்ருதீகரித்து 1. “பராத்து தச்ச்ருதே:” என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள ஸ்ருதிபத்யத்துக்கு 2. “அந்த: ப்ரவிஷ்ட:” இத்யாதி ஸ்ருதிகளை புராஷ்யகாரர் விஷயமாக உதூஹரித்தருளினார். ஸப்தமாதிகுர³ னோக்தமான ‘ஜீவவஸ்து ப்ராஹ்மவிஸேஷணத்வேந ப்ராஹ்மபிந்நமுமாய், ஸ்வநிஷ்ட்யமிந் றிக்கேயொழிகையாலே அத்யந்தபிந்நமுமன்றிக்கேயிருக்கும்’ என்கிற பொருள் “இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள” என்று வ்யாப்ய வ்யாபகபூவருப ஸரீராத்மபூவ ப்ரதிபாதநத்தினாலே ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

துரியபாத த்விதீய த்ருதீய சதுர்த்த பஞ்சம ஷஷ்ட்ய ஸப்தமாதிகுரணங் களில் இந்த்ரிய ஸங்க்யாதி, நிருபணம் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகையாலே, அததை உபேஷித்து, அவஸிஷ்ட ப்ரதூமாஷ்டமாதிகுரண நிருபிதார்த்தங்களை வெளியிட்டருள்கிறார். ப்ரதூமாதிகுரணத்தில்—இந்த்ரியங்களுடைய நித்யத்வம், இந்த்ரியங்களுக்கு ப்ரளய காலாவஸ்தூந ப்ரதிபாதக ஸ்ருதியாலேயென்று ஸங்கித்து, ‘அந்த ஸ்ருதி - பரமாத்மாவனுடைய ப்ரளயகாலாவஸ்தூயைச் சொல்லவந்ததொழிய இந்த்ரியங்களுடைய நித்யத்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று’ என்று நிர்ணயித்த அர்த்தம், பரமாத்மாவனுடைய ப்ரளயகாலஸ்திதியை ப்ரதி பாதிக்கிற “இவையுண்ட கரணே” என்கிற சந்தையாலே சொல்லப்பட்டதென்று அறியலாம். அஷ்டமாதிகுரணத்தில்—வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி கர்த்தா சதுர்த்துக்ஷணல் லன் ; ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பரமாத்மாவேயென்று நிர்ணயித்த அர்த்தம், “கரவிசம்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை வரனவில் திறல் வலியளிபொறையாய் நின்ற பரன்” என்று வ்யஷ்டிஸமஷ்டிஸாதூரண்யேந ஸர்வஜக்யத்தும் ப்ராஹ்ம கார்யமென்கிற இச்சந்தையாலே அதிஸ்பூடமாக அறியலாம்.

ஆனால் இச்சந்தைகளில் அநுப்ரவேஸகதநத்தாலும் ஸாமாநாதிகுரணய நிர் தேஸுத்தாலும் ஸரீராத்மபூவம் தோற்றுமொழிய கார்யகாரணபூவம் தோற்று மையால் இச்சந்தைகள் வியதூதிகளினுடைய ப்ராஹ்மகார்யதா ப்ரகாரஸோதூந பராதிசுரணங்களுக்கு ஸங்க்ராஹகங்களானபடி எங்ஙனேயென்னில்; 3. “அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய” 4. “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ரவிஸித்” இத்யாதி ஸ்ருதிகளில் அநுப்ரவேஸ பூர்வகமாக ஸ்ருஷ்டி உக்தையாகையாலே, கேவல ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிபாதநஸ்துலங்களில் அநுப்ரவேஸமும், கேவலாநுப்ரவேஸப்ரதிபாதந ஸ்துலங்களில் ஸ்ருஷ்டியும், ஸர்வஸாகூப்ரத்யயந்யாயத்தாலே விவக்ஷிதமென்று புராஷ்யாதிசுரணில் நிர்ணீதமாகையாலே, அநுப்ரவேஸோக்த்யா ஸ்ருஷ்டியும் ஸித்தமென்று, இச்சந்தைகள் ஸங்க்ராஹகங்களாகலாம். ஆகையாலே, பத்தாம் பாட்டுக்கும் நிகுமநப்பாட்டுக்கும் த்விதீயலக்ஷண த்ருதீயதுர்யபாதங்களோடே ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடம் ஸித்தம். இப்படி பூர்வத்விகப்ரதிபாத்யமான ப்ராஹ்ம காரணத்வ — அபூத்யத்வங்களை ஆழ்வாரும் முதல் திருவாய்மொழியாலே வெளி

மிட்டருளினமை வேதாந்தத்துவ ஸம்பந்தாயமுடையவர்க்குத் தெவியலாம்படி திங்மாத்தேன தர்ஸிதமாயிற்று.

ஸாரீரகோத்தரத்துவிசத்துக்கும் * வீடுமின் முற்றத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம் படி எங்ஙனெயென்னில்; உத்தரத்துவிசத்தில் ப்ரதிபாத்யமான ஸாதூந தத் பூலங்களை இத்திருவாய்மொழியிலும் பரோபதேஸமுக்கேந வெளியிடுகையாலே ஐகமத்யமுண்டு. ஆனால் நம் பிள்ளை இத்திருவாய்மொழி த்ருதீயாத்யாய ப்ரதிபாத்யமான உபாஸநபரமென்று அருளிச்செய்தாரொழிய த்ருதீயதர்யாத்யாய ப்ரதிபாத்யமான உபாயோபேயபரமென்று அருளிச்செய்யாதொழிவா எனென்னென்னில்; உபாஸநபூதம் பூலத்துக்கும் ப்ரதர்ஸநார்த்தத்துமென்று அருளிச் செய்தார். யத்வா, இந்த உபாஸநபூதம் லக்ஷணையாலே ஜ்ஞாந ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது; மோக்ஷஸாதூந்யதோபாயமும் பூலரூப பூரஹ்மாநுபூவமும் ஜ்ஞாநாவஸ்தூவிஸேஷமாகையாலே இரண்டையும் இஸஸபூதத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தருளினரென்றும் காணலாம்; இவ்விரண்டும், ஜ்ஞாநாவஸ்தூவிஸேஷமென்னுமிடத்தை ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே “இவர்களுக்குக் கர்த்தவ்யமான உபாயமாவது-ஒரு ஜ்ஞாந விகாஸவிஸேஷம். இத்தாலே ஸாத்யமாய் ப்ராப்திஸூபமான உபேயமாவதும் - ஒரு ஜ்ஞாந விகாஸ விஸேஷம்; இவற்றில் உபாயமாகிற ஜ்ஞாந விகாஸ விஸேஷம், கரணஸாபேக்ஷமாய், ஸாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய், ஸத்யத்தவாதீக ளான ஸ்வரூப நிருபக தர்மங்களோடே கூடின அவ்வோ வித்யாவிஸேஷ ப்ரதிநியதஞ்ஞாநீகஸிஸேஷ நியதபூரஹ்மவிஷயமுமாயிருக்கும்; உபேயமாகிற ஜ்ஞாந விகாஸ விஸேஷம் கரண நிரபேக்ஷமுமாய், ஸ்வபூவப்ராப்தமுமாய், குணவிஷயாதீகஸெல்லாவற்றிலும் பரிபூர்ண பூரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும்” என்று உபாய விபூக்யாதீகாரத்திலே வேதாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

அதாவா “வீடுசெய்ய்மினே” என்று தொடங்கி “தின்கழல் சேரே” என்னுமளவும் மோக்ஷோபாயத்தைப் பாட்டுக்கள்தோறும் வாக்யார்த்ததயா ப்ரதூநமாயும் ததங்குதத்பூலங்களை பதூர்த்ததயா அப்ரதூநமாயும் ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்கையாலே 1. “ஸ்வர்க்குகாமோ யஜேத” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வர்க்குஸாதூநம் வாக்யார்த்ததயா ப்ரதூநமாய், ஸ்வர்க்கும் பதூர்த்ததயா அப்ரதூநமாயிருக்கிறதைப் பற்ற இவ்வாக்யத்தை ஜ்யோதிஷ்டோமரூப ஸாதூநபரமென்று அபியுக்தர்கள் வ்யவஹரிக்கும் க்ரமத்திலே நம்பிள்ளையும் வ்யவஹரித்தருளினார். ஆகையால் பூலப்ரதிபாதூதம் உபஸர்ஜநதயா ஆழ்வாரருளிச்செய்தமை நம்பிள்ளைக்கும் விவக்ஷிதமாகையாலே, “உபாஸநபரம் வீடுமின்முற்றவும்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியோடு, ‘உபாயோபேய ப்ரதிபாதீக ஸாரீரகோத்தரத்துவிக ஸமாநார்த்தம் இத்திருவாய்மொழி’ என்கிற ப்ரமேயத்துக்கு விரோதமில்லை. இதில் முதற்பாட்டு த்ருதீயலக்ஷண ப்ரதூதம் பாதூர்த்ததமாகவும், இரண்டாம் பாட்டும் மூன்றாம் பாட்டும் த்ருதீய பாதூர்த்ததமாகவும், நாலாமாட்டு தொடங்கி மேல் நாலுபாட்டும்

குணோபஸம்ஹார பாதார்த்தமாசுவம், எட்டாம்பாட்டு அங்குபாதார்த்தமாசுவம் இப்படி முதலெட்டுபாட்டு த்ருதீயாத்யாயார்த்தமாசுவம், ஒன்பதாம்பாட்டும் பத்தாம்பாட்டும் சதுர்த்தாத்யாய பாதசதுஷ்டயார்த்தமாசுவம், இப்படி பத்து பாட்டும் உத்தரத்யவிதார்த்தமாயிருக்கும். நிகுமநப்பாட்டு இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிதமான புகுவதபிகுமயத்வ ப்ராப்யத்வாநுபுந்தி ஸௌலப்யாதி குணங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கும்.

இதில் வைராக்யபாத ப்ரதமபாதப்ரதமாதிசுரணத்திலே—ஜீவன் ஸுக்ருத கர்மபுலாநுபுலார்த்தம் தேஹாத் தேஹாந்தரப்ரவேசம் பண்ணும்போது அவ் விடங்களிலும் தேஹாரம்புக பூத ஸுஸ்க்மங்கள் லபிக்கையாலே, பூர்வதேஹஸ்த பூதஸுஸ்க்ம ஸம்பரிஷ்வக்தனயப் போகவேண்டினமை இல்லையென்று ஸங்கித்து, பஞ்சாக்ஷிவித்யோக்த ப்ரக்ரியையாலே பூர்வதேஹஸ்த பூதஸுஸ்க்ம ஸம்பரிஷ்வக்தனய, தேஹாத் தேஹாந்தரப்ரவேசம்பண்ணுகிறுனென்று நிர்ணயித்தார். இந்த அதிசுரணத்தில் காதாசித்தமாயாகிலும் பூதஸுஸ்க்ம பரிஷ்வங்குமின்றிக்கே நிந்துக்கூனியிருக்கைக்கும் அவகாஸமில்லையென்று வைராக்ய ஜநநார்த்தமாக யாவந்மோசுமப் ப்ரக்ருதிஸம்பூந்தும் அவர்ஜநீயமென்று நிஷ்க்ருஷ்டமாயிற்று. கிஞ்ச, 1. “பூக்தம் வாநாத்மவித்த்வாத்” என்கிற ஸுத்தரத்தாலே தேவப்ருத்யபூவத்தை அவலம்பித்து தத்ப்ரயுக்தக்கலேச கரம்பிதமாயிருக்கிற ஸ்வர்க்குபோகாநுபுவத்தி னுடைய கூடியிஷ்ணுத்வமும் ஸாதிஸயத்வமும் ஆவிஷ்க்ருதம். த்விதீயாதிசுரணத் தில்—ஸ்வர்க்காநுபுவநந்தரம், ஜீவனுனவன் க்ருதஸந கர்மபுலமும் பூக்தமாகையாலே கர்மஸம்பூந்தும்ற்றே இழிகிறுனென்று ஸங்கித்து, ரமணீயசரணர்கள் ரமணீயபோநியை அடைவர்கள்; கபூயசரணர்கள் குதஸித்யோநியை அடைவர்க ளென்று ஸ்ருதிசொல்லுகையாலே, கர்மஸம்பூந்தமுடையனையே இழிகிறுனென்று நிர்ணயித்தார்; இதிலும் ஸுஸ்க்மதேஹத்துக்கும் காரணதயா ஸகல ஸம்ஸார நிதாநகர்மஸம்பூந்தும் முக்திபர்யந்தம் அநுவ்ருத்தமாயிருக்கிறதென்று ஸம்ஸார தேஷவும் உக்தமாயிற்று.

த்ருதீயாதிசுரணத்தில் — அநிஷ்டாதிசுகாரிகளான பாபகர்மாக்களுக்கும் சந்த்ரப்ராப்தி உண்டென்று ஸங்கித்து, இஷ்டாபூர்த்தாதி ஸத்கர்மவ்ரவிதர் களுக்கு பித்ருயாணமாரக்கூத்தாலே கும்பமில்லாமையாலே சந்த்ரப்ராப்தியில்லை என்று நிர்ணயித்தார். இதிலும்—‘க்ஷராம் க்ஷச்சுந் வ்ருக்ஷஸுலாந்யபுநர்ப்பதி’ என்ற ந்யாயத்தாலேயாகிலும் ஸ்வர்க்குப்ராப்தியில்லை; யமஸாதந்திலேயும் ரௌர வாதீநரகங்களிலும் மிகவும் யாதநாநுபுவமும் கீடாதிஜநம் ப்ராப்தியுமுண்டென்று ஸம்ஸாரதேஷவும் வ்யக்தமாகக் கீர்த்திதமாயிற்று. சதுர்த்தாதிசுரணத்தில்— ஸ்ருதிஸித்தமான ஆகாஸாதிபூவம் ஜீவனுக்கு தேவமநுஷ்யாதிபூவம்போலே தச்சுரீரத்வஸுபமென்று ஸங்கித்து, ஆகாஸாதி ப்ராப்தியிலே ஸுகூதுக்காநுபுவ மில்லாமையாலே ததஸம்யாப்தியொழிய தச்சுரீரத்வமில்லையென்று நிர்ணயித்

தார் ; இதிலும் ஸ்வர்க்காவரோஹணம்பண்ணுமவர்களுக்கு ஆகாஸாதிபூவ ஸ்வணத்தாலே ததுபிமாநிதேவதைகளைப்போலே ஆகாஸாதிஸாநித்யப்ரயுக்தமான சில திவ்யபேடாகங்களுண்டுன்கிற ஸங்காநிவ்ருத்தயர்த்தபூமாசு ஆகாஸாதி ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமேயுள்ளதென்று சொல்லுகையாலே தோஷகீர்த்தநம் ஸ்பூடம்.

பஞ்சமாதிபகரணத்தில் — ‘ஆகாஸவாயு தூமாப்ரமேக்யவ்ஷப்ராப்தியுண்டாம்போது அவ்வோவிடங்களில் அதிசீக்ரமாக ஜீவனுக்கு உபமபுமுண்டென்கிற நியமமில்லை; தத்தேது இலலாமையாலே’ என்று ஸங்கித்து, உத்தராத்ர வர்ஹ்யாதிப்ராப்தியிலே 1. “அதோ வை துர்நிஷ்ப்ரபதரம்” என்று விசேஷித்துக்ருச்சூநிஷ்க்ரமணம் சொல்லுகையாலே ஆகாஸாதிப்ராப்தியிலே அசிராநிஷ்க்ரமணமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். இதிலும் ஆகாஸாத்யவஸ்தூநிவஸம்பூநியமநிரஸநவ்யாஜோ வர்ஹ்யாதிசுளில் ஸுகூபேடாகுமற்று, அசிராவஸ்தூநரூபதோஷம் த்ருடமாயிற்று; ஷஷ்டாதிபகரணத்தில்—ஸ்வர்க்காவரோஹணம்பண்ணுகிற ஜீவர்கள் வர்ஹ்யாதி ஸாரதயா ஜநிக்கிருக்கென்று ஸங்கித்து, வர்ஹ்யாதி ஜநமஹேதுபூதகர்மவிசேஷம் அஸ்ருதமாகையாலே, அந்யஜீவாதிஷ்டிஷ்ட வர்ஹ்யாதிசுளில் ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமேயுள்ளதென்று நிர்ணயித்தார், இதிலும், வர்ஹ்யாதிபூவே ஜநமென்னும்போது தல்லவநாயந்தமாத்ரமே துஷ்க்யம் உத்தமம். அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமென்று நிர்ணயித்தவித்தாலே ஸோஷண குஸலாவஸ்தூபந அவஹந பூலீகரண பாக பூக்ஷணாதி துஸகளிலும் அறுவ்ருத்தி வித்திசுக்கையாலும், பூக்ஷணவிஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற வர்ஹ்யாதிசுளிலும் பரிணாமபரம்பரயா ஸம்ஸ்லேஷம் வித்திசுக்கையாலும், தோஷகீர்த்தநம் அதிஸ்பூடம். இப்படி ஸாரீரகத்தில் ஷ்டாதிபகரணியான இப்பாதுத்தாலே பூக்ஷவதூஸ்ரயனோபயுக்த வைராக்ய வித்தியர்த்தமாத்ரமாத்ர நிருபித்த அர்த்தகூததை—ஆழ்வார் “வீடுமின் முற்றவும், வீடுசெய்து உம்முயிர், வீடுடையாளிடை, வீடுசெய்ய்மினே”—“ஐஹிகாபுஷ்டிக ஸகல விஷயங்களையும் அதிஹேயமென்று அத்தியவஸித்து, அதில் பேடாக்யதாபுத்தியை விடுங்கோள். இப்படி விட்டுப் பரமபத்யநிலயான ஸர்வஸ்வரன் விஷயத்தில் ஆத்மஸம்ர்ப்பணம் பண்ணுங்கோள்” என்று பரப்பற்று ஸுகூரஹமாகவும் ஸுவயக்தமாகவும் மந்த்மதிகளுக்கும் தெளியலாம்படி ஒரு சொல்லாலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, ஸுத்தரகாரர் பரககச் சொன்னத்தை இவர் ஒரு சொல்லாலே அருளிச்செய்வானென்னென்னில்; A“ஏ பாவம் பரமே” என்கிறபடி நிரந்தர பூக்ஷவதூபூவம் பண்ணுகிற இவருக்குப் பரக்க ஸம்ஸார தோஷகீர்த்தநமும் அஸஹ்யமாய்த் தோற்றுகையாலும் B“நலகுரவும் செலவும்” என்கிற திருவாய்மொழிப்படியே ஸர்வபதூர்த்தங்களும பூரஹமாத்மகதயா பேடாக்யமாகத் தோற்றச்செய்தேயும்,

ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் க்ருபையாலே, அவர்கள் பாகாநுகுணமாகத் தமக்குத் தோற்றத் தோஷத்தையும் சொல்ல வந்தவராகையாலும், “முற்றவும் வீடுமின்” என்று அக்ராம்யமாக புவ்வதிகரண ஸித்தூர்த்தத்தையும் சாதூர்யத்தாலே அருளிச்செய்ய வந்தவராகையாலும், இப்படி ஒரு சொல்லாலே வெளியிட்டருளினார். ஆனால் இப்பாதூர்த்தமான வைராக்யமாத்ரத்தை விதிக்கவேண்டுமொழிய பாதூர்த்தராத்ரமான உபாயஸ்வீகாரத்தை விதிப்பானென்னென்னில், வைராக்யத்துக்கு உபாயாங்கத்வ ஸூசனார்த்தமாக அருளிச்செய்தாராமித்தனை; புக்த்த்யுபாயத்துக்கு விஷய வைராக்யமும், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு உபாயாந்தர வைராக்யமும் அங்குமிறே. இதுக்குள்ள அங்கூங்கிப்பூவத்தை “வீடுசெய்து” என்று லயப்பாலே அருளிச்செய்தார்; ஆகையால் இப்பாட்டுக்கும் இப்பாதத்துக்கும் ஐகமத்யம் வலித்தும்.

த்வீதீயபாத ப்ரதமாதிதிகரணத்தில்—ஸ்வாப்நஸ்ருஷ்டிப்ரகரணத்தில் ஜீவன் ஸந்நிஹிதனாகையாலே தத்ஸ்ருஷ்டி ஜீவகர்ந்ருகையென்று ஸங்கித்து, ஸம்ஸார த்ஸையில் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வோபயுத்த ஸத்யஸங்கல்பத்தவாதிகள் கர்மதிரோஹித ஸ்வரூபனான ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலே ஸ்வாப்நஸ்ருஷ்டி ஜீவகர்ந்ருகையென்று ப்ரமாதம் கர்ந்ருகை என்று நிர்ணயித்தார். த்வீதீயாதிதிகரணத்தில் — நாடிக்க ளென்ன, புரீதத்ப்ரதேஃமென்ன, ப்ரஹ்மமென்ன இவை மூன்றும் நைரபேக்ஷ யேண ஸுஷுப்திஸ்தூநத்வோந் ஸ்ருதமாகையாலே, தத்ஸ்தூநத்வம் விகல்போந வ்ருகிறதென்று ஸங்கித்து, ப்ராஸாத் கூட்வா பர்யங்கங்கள்போலே கார்யபேதேந ஸமுச்சயமே கூடும்படியாகவிருக்க, பாஷ்கிபூதகூர்ப்புவிகல்பம் அயுத்தமாகையாலே, ஸமுச்சயமே யுத்தமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதிதிகரணத்தில்—“ஸுங் தனே ப்ரபோதகாலத்திலே உத்தித்தனாகிருனென்னவொண்ணது; ஸுஷுப்தனுக்கு ஸர்வோபாதிவிநிரீமோக பூர்வகப்ரஹ்மஸம்பத்தி வருகையாலே” என்று ஸங்கித்து, ஸுஷுப்திக்கு முன்னே ஆர்ப்புதமான கர்மம், உத்தித்தனே ஸமாபநம் பண்ணப் படுகையாலும், ஸோஹமென்று ஸுப்தனே உத்தித்தனென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருகையாலும் இத்யாதிபுக்த்திகளாலே ஸுப்தனுக்கே உத்தித்தவம் ஸமர்த்தித்தார். சதூர்த்தாதிகரணத்திலே—மூர்ச்சை-ஸர்வேந்த்ரிய ப்ராணவ்யாபாரோபரீத த்ஸையாபிருக்கையாலே மரணமென்று ஸங்கித்து, ஆகாரவைரூப்யத்தாலே ஸூக்ஷ்மப்ராணஸ்தித்வம் அவசுதமாகையாலே, மரணய அர்த்தஸம்பத்தி-மூர்ச்சை என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிதிகரணத்தில் — ஜீவனுக்குப்போலே ப்ரமாத்ம வுக்கும் ஜாக்ராதீ ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அவஸ்தூநம் உக்தமாகையாலே, தத்ப்ர யுத்ததோஷங்கள் ஸம்பவிக்ருமென்று ஸங்கித்து, ஸர்வாவஸ்தூவஸ்திதமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வமாகிற உபயு லிங்கம் ஸ்ருதி ஸதஸமதிதூதமாகையாலே, தத்ப்ரயுத்த தோஷங்கள் ஸம்பவியு தென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில் — அசித்வஸ்துருபேண பரிணதம்

ப்ரஹ்மந்தானுகவேணும். அன்றிக்கே, “ப்ரஹ்மத்திலும் அசித்துவஸ் துவிஸும் ஏச ஜாதியோகத்தாலே ஜகஜாதிகவஸ்துதானுகவேணும். பிங்நாபிங்நத்வோப்யவ்யப தேஸம கூடவேண்டுமையாலே” என்று ஸங்கித்து, 1. “அம்ஸோ நாநாஸ்யபதே ஸாத்” என்கிற அதிகரணந்யாயேன ஜீவனுக்குப்போலே ஸரீராத்மபூவ முண்டாய், அத்தாலே பிங்நாபிங்நத்வ வ்யபதேஸம் கூடுமையாலே, அசித்துவஸ்து ப்ரஹ்மஸரீரமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில்—ஜகஜ்ஜம்மா சூிகாரண தயா த்ருஷ்டபரப்ரஹ்மவஸ்துவிலும் பரவஸ்து, ஸேதூந்மாந ஸம்புந்த்யேதே வ்யபதேஸங்களாலே உண்டென்று ஸங்கித்து, காரணவஸ்துவிற்காட்டில் வஸ்த வந்தரத்துக்குப் பரத்வம் - 2. “யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” இத்தயாத்வி ஸ்ருதி நிஷித்தமாயாலும், ஸேதுத்வவ்யபதேஸம் ஸர்வலோகாடஸாங்காய் ஹேதுத்வ ப்ரபுத்தமாயாலும், அபரிச்சிந்ந வஸ்துவுக்கு உந்மாநவ்யபதேஸம் உபாஸ னார்த்தமாயாலும், ஸம்புந்த்யவ்யபதேஸம் தனக்கே ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரபுத்தமாயாலும், “ததோ யதுத்தரதம்” என்கிற ஸ்ருதிக்கு பேத்யவ்யபதேஸம் அர்த்தமல்லாமையாலும், ஜகத்காரணவஸ்துவிலும் பரவஸ்துவில்லையென்று நிர்ணயித்தார். சரமாதிகரணத்தில் — யாக்ய தூந ஹோமோபாஸநாத்வி வைதிக கர்மங்கள் கூணத்தவ்மலிகளாகிலும், தஜ்ஜந்யாபூர்வத்வாரா பேக்யாபவர்க்குரூப ஸர்வபுலஸாதநங்களென்று ஸங்கித்து, கர்த்தவ்யதயா அவக்யதயாகோபாஸநாத்வி களுக்கும் புலப்ரதன் பரமபுருஷனையென்று ஸ்ருதிஸ்ருதி ஸித்தமாயாலே, பரமபுருஷனே புலப்ரதனென்று நிர்ணயித்தார். இப்பாதத்தில் முந்துற அதிகரண சதுஷ்டயத்தாலே — ஏதத்தேஹமாத்ராந்யுத்தே ஸ்வப்நதூர்த்தகர்த்தருத்வ ஸுஷுப்தி ஸ்தூநாத்வி நிருபணமுகேந ப்ரதம்பாத்ய நிருபித—இஹாடமுத்ரஸஞ்சார துஸாநுவ்ருத்ததோஷ வ்யதிரித்த தோஷங்கள் வைராக்ய ஸித்த்யுர்த்தம் உக்தமாயிற்று. உத்தராதிகரண சதுஷ்டயத்திலும், பரமாத்மரக்தி ஜநநார்த்தம் புகுவத் கல்யாணகுணங்கள் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

ஆனால் கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமான இப்பாதத்தில் நிருபிக்கவேண்டின தோஷங்கள் ஸங்கதமானபடி எங்ஙனையென்னில் ; தோஷகீர்த்தநபரமான இவ்விதிகரண சதுஷ்டயமும், பூர்வபாதம்போலே நிஷ்க்ருஷ்டதோஷ ப்ரதிபாத்யந பரமன்றிக்கே கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமுமாயாலே, இப்பாதத்திலே ஸங்கத மாயிற்று; ஆகையாலிறே அதிகரண ஸாராவளியிலே—பூர்வபாதம் நிஷ்க்ருஷ்ட தோஷ ப்ரதிபாத்யந பரமாகவும், இப்பாதம் கல்யாணகுண ப்ரதிபாத்யநபரமாகவும் 3. “பாதே த்வர்த்தாஷ ஷடஸ்மிந் வபுரிஹ விஜ்ஹத்யூதஸிஷ்மைஸ்ஸஹேயாத், புக்தஸ்வர்க்க்யாவரோஹேஸ்யநுஸ்யஸஹிதோ மாத்ரயா பிந்நமார்க்கு: | சந்தூர ப்ராப்த யாத்வி ந ஸ்யாந்நிரயபதஜ்ஷாமம்பூராடுள ஸத்யருக்தவம், தஸ்மாச்சிக்குராவரோஹ: பரவபுஷி சிரம் வீஹிபூர்வேபி யோக: ||” என்றும் 4. “பாதே ஸ்வப்நார்த்த ஹேநுஸ் தத்யமிஹ ஸுஷுப்த்யாத்ருதிஸ்ஸுப்தகோப்தா, முக்தே பேதாத்வி கர்த்தா

தவநக்யுபுருஷோதிதிமிரம்ஸீ ஸதேஹ: | பாரம்யஸ்யைகலீமா ஸகலபுலத்ய இத்யபு
யதே புக்திபூமநே, ஸத்யே ஹ்யேவம் குணதூவத்ய பரபுஹநே ரூபபேதாத்ய சிந்த்யம் ||”
என்றும் இரண்டு ஸ்ரக்யத்யரையாலே வேதூந்தாசார்யர் வகுத்து அருளிச்செய்தார்.

இனி, இரண்டாம்பாட்டு பூர்வாதிகரண சதுஷ்டய ஸமானார்த்தமாயும், மூன்றாம்பாட்டு உத்தராதிகரண சதுஷ்டய ஸமானார்த்தமாயிருக்கும்; இதில் பூர்வாதிகரண சதுஷ்டய நிருபித வர்த்தமான தேஹமாத்ராநுபத்யத்வ ஸ்வப்நாத்ய யவஸ்தூநுபவருத்ததேநாஷங்களை—ஆழ்வாரும் “மின்னின் நிலையில், மன்னுயிராக் கைகள், என்னுமிடத்திறை, உன்னுமின் நீரே”—“மின்னோடொத்த ஸ்வபாவத்தையு முடையதல்ல—ஆத்மவஸ்து பரிக்ரஹிக்கிற ஸரீரங்கள் என்கிறவிடத்தில் நீங்களே அல்பம் சிந்தியுங்கோள்” என்று ஸ்வாப்நகலப் தடிச்சஞ்சலமாயிருந்துள்ள வர்த்தமான தேஹதேநாஷகீர்த்தநமுகேந ஸூசிப்பித்தருளினார். ஸரீராத்யுபத்யார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வப்நாத்ய நுபுத்தபத்யார்த்தங்களுக்கும் பூரமக்ருத வைலக்ஷண்யமொழிய நிருப கர்க்கு வைலக்ஷண்யம் தோற்றுகிறே. இன்னமும் ஸ்வாப்ந பத்யார்த்த கர்த்தரு த்வம் ஜீவனுக்குக் கூடாமைக்கு ஹேது—ஸத்யஸங்கல்பத்தவிரோதநாமம்; அதுக்கும் ஹேது—பரமாத்ம நிக்ரஹம்; அதுதானும் தேஹத்தோடே ஸம்பந்திப்பித்து விட்டுத் திரோதநாத்மைப்பண்ணும்; ஆகையால் ஸ்வாப்ந கர்த்தருத்வம் ஜீவனுக்குக் கூடாதென்கிற ப்ரத்யாதிகரணார்த்தம்—“மன்னுயிராக்கைகள்” என்று ஸத்யஸங் கல்பத்வ திரோதிக்ஹேதுபூத தேஹ ஸம்பந்த்ய ப்ரதிபாதநத்தாலே விசேஷித்து ஸூசிதமாயிற்று. சதுர்த்தாதிகரணோத்தமான ஸூப்தஸ்யைவ உத்தித்தவ நிருபணமுகேந நித்யத்வஸாதநமும்—“மன்னுயிரா” என்கிற சந்தைக்கு “நித்யமான ஆத்மவஸ்து” என்று வ்யாக்யாதாக்கள் ஒருபடி வ்யாக்யாதம் பண்ணியிருக்கை யாலே இச்சந்தையாலே உக்தமாயிற்று. இவ்வதிகரண சதுஷ்டயத்துக்கும் பூக்யவங் மஹி ப்ரதிபாத்யகத்வாகாரமும் உண்டாகையாலே, அவ்வம்ஸத்தையும் நியந்த்ருத்வ ரூபமஹிமவாசியான “இறை” என்கிற பத்யத்தாலே ஸூசிப்பித்தருளினார். முன் புள்ள முதலிகளனைவரும் “இறையுன்னுமின்” என்கிற சந்தைக்கு ‘அல்பம் விசாரி யுங்கோள்’ என்று அர்த்தமிட்டார்களேயாகிலும், உரையிலே ஜீயர், ‘ஸ்வாமியை மநம் பண்ணுங்கோள்’ என்று ஒரு பொருளிகையாலே, முன்புள்ள முதலிகளுக்கு அவிருத்தூர்த்தநாத்ரகத்யம் அபிமதமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இனி, இப் பத்யத்துக்கு ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்கள் இரண்டும் அர்த்தமென்னுமிடம் வ்யுத்தத்திஸித்தமாய்கையாலே இப்படியும் ஓரர்த்தம் சொல்லத்தடில்லை.

இனி உத்தராதிகரண சதுஷ்டயார்த்தத்தையும் “நீர்நுமதென்றிவை, வேர்முதல்மாய்த்திறை, சேர்மினுயிர்க்கதன், நேர்நிறையிலே” —“நீங்கள் என்றும் உங்களதென்றும் சொல்லுகிற அஹங்கார மமகாரங்களை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்; ஆத்மாவுக்கு இத்தோடொத்த அதிஸயமில்லை” என்று

வெளியிட்டருளினார்; அதெங்ஙனையென்னில்; பஞ்சமாதிசுகரணோத்தமான அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைக தாகத்வரூபோபயலிங்குத்தை “இறை” என்று சிதுசித் துவ்யாவ்ருத்தேஸ்வரத்வ ப்ரதிபாதநத்தாலே ஸூசிப்பித்தருளினார். பரமாத்மாவ னுடைய சிதுசித் துவ்யாவ்ருத்தி உபயலிங்குத்தாலேயிதே; ஈஸ்வரனுக்கேயிடே உபயலிங்குத்வமுள்ளது. ஷஷ்டாதிசுகரணோத்தமான—“அசித்தூர்வ்யம் ப்ரஹ்ம பரிணாமமன்று; ப்ரஹ்மஸஜாதீயத்ரவ்யமுமன்று; ஜீவனைப்போலே ப்ரஹ்ம ப்ரகாரம்” என்கிற அர்த்தமும் “நீர் நுமதென்றிவை, வேர்முதல மாய்த்தினை” என்கிற வளவாலே ஸூசிதம்; எங்ஙனையென்னில்; ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்குக்ருதாஹங்கார மகாரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வோக்தியாலே, ப்ரக்ருதியும் த்யாஜ்யமென்ற தாய், அத்தாலே அசித்தூர்வ்யம் உபாதேயதமமான ப்ரஹ்மபரிணாமமுமன்று; ப்ரஹ்ம ஸஜாதீயமுமன்று என்கிற அம்ஸம் ஸூசிதமாகையாலும், சிதுசிந்நியந்த் குத்வவாசியான “இறை” என்கிற பதத்தால் அசித்துக்கும் நியாயத்வரூப ஸூரீரத்வாபரபர்யாயாமரத்வமேயுள்ளதென்கிற அர்த்தமும் ஸூசிதமாகையாலும், ஷஷ்டாதிசுகரணோத்தமான அசித்தூர்வ்ய ஸ்வரூப நிரூபணமும் ஸூசிதமாயிற்று. ஸப்தமாதிசுகரணோக்த ஜகூக்காரண வஸ்துத்தீர்ணத்தவ ஸத்பாவநிஷேதநிர்ண யமும் — “இறை சேர்மினுயிரக்கதன் நேர் நிறையிலே” என்று ஜகூக்காரண பூதேஸ்வரஸமாஸ்ரயணோக்தர்ஷ ப்ரதிபாதநத்தாலே ஆஸ்ரயணீயஜகூக்காரண வஸ்துவினுடைய நிஸ்ஸமாப்யுதிசுத்வம் உக்தமாய், அத்தாலே தத்வாந்தரநிஷேதம் பூலிக்கையாலே ஸூசிதம். கிஞ்ச “இறை” என்கிற பதம் ஈஸாநஸப்தபர்யாய மென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்ம். ஜகூக்காரணவஸ்துத்தீர்ணத்தவேந ஸங்க்யமான தத்வவாசகஸப்தத்தை ஜகூக்காரணவஸ்துவினே “இறை” என்று இவர் நிர்நேயஸிக் கையாலே, ததுத்தீர்ணவஸ்துநிஷேதமும் ஸூசிதமாகலாம். அஷ்டமாதிசுகரணோக்த மான தேவதாராத்நரூபயாகதுநாஹோமோபாஸநாதிசுகருக்கு புகுவத்ப்ரஸாத் துவாரா பூலஸாத்நத்வமொழிய அபூர்வத்வாரா பூலஸாத்நத்வமில்லையென்கிற அர்த்தமும் “இறை சேர்மின்” என்று—புகுவதாராத்நரூபமான ஆஸ்ரயணத்தை விதிக்கையாலே, ஆராத்யனுடைய ப்ரீதியே பூலப்ரதம்; மற்றொரு அபூர்வாதிக் கள் பூலப்ரதமன்றென்று ஸித்திதிக்கையால் ஸூசிதமாகலாம். ஆகையால், த்ருதியலக்ஷணத்விதியாத்நத்துக்கும், த்விதிய த்ருத த்விதிய த்ருதிக்ஷணத்தகளுக்கும் ஐகமத்யம் ஸித்தம்.

குணேபஸம்ஹாரபாதத்துக்கும் சதூர்த்த பஞ்சம ஷஷ்டு ஸப்தமகூதத்து களுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படி எங்ஙனையென்னில்; இப்பாதத்தில் நிரூபித்த உபஸம்ஹாராநுபஸம்ஹாரங்களை இவர் இப்பாட்டுக்களாலே ஸூசிப்பிக்கையாலே ஐகமத்யமுண்டு.

இப்பாத ப்ரதமாதிசுகரணத்திலே — அநேகஸாகூதீதவையஸ்வாநர வித் துதிசுகள் சோதநாத்யவிஸேஷத்தாலே ஏகமென்று ஸாகூந்தராதிகரணந்யா

யத்தை வக்ஷ்யமாணர்த்தோபயுக்தமாக வித்யையிலும் காட்டினார். த்விதீயாதி கரணத்தில் — சூர்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதையான உத்யுத்யவித்யை யில் ப்ராணத்ருஷ்ட்யபாஸ்தி, சோத்யநாத்யவிஸேஷத்தாலே ஏகமென்று ஸங் கித்து, ஒரு ஸ்தூலத்தில் உத்யுத்யவயவமான ப்ராணவத்தில் ப்ராணத்ருஷ்ட்யம், ஸ்தூலந்தரத்தில் க்ருத்ஸநோத்யுத்யத்தில் ப்ராணத்ருஷ்ட்யுமாயிருக்கையாலே. ரூபபேதாத் வித்யாபேதமென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதி கரணத்தில்—“வாஜ ஸநேய சூர்தோக்யங்களிலும், கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்திலும் ஸ்ருதமான ப்ராணோபாஸநம் ரூபபேதத்தாலே பிந்நமாகவேணும்; சூர்தோக்யவாஜஸ நேயங்களில் ஜயைஷ்ட்யஸ்ரரஷ்ட்ய குணகமான ப்ராணனுக்கு வாக்யாதிகுத வஸிஷ்டத்வாதிசுண ஸம்பந்தித்யம் ஸ்ருதமாகையாலும், கௌஷீதகீப்ராஹ் மணத்தில் அது ஸ்ருதமல்லாமையாலும்” என்று ஸங்கித்து, ‘கௌஷீதகியில் ஸ்ருதமான ப்ராணனுடைய ஜயைஷ்ட்யஸ்ரரஷ்ட்யங்கள் வாக்யாதிகுதவஸிஷ்டத்வாதிசுண ஸந்தானத்துக்கும் ஸைசகமாகையாலே, அதிலும் வாக்யாதிகுத வஸிஷ்டத்வாதிசுண ஸம்பந்தம் ப்ராணனுக்கு விதிதிக்கையால் ரூபைக்யம் என்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதி கரணத்தில்—“ஸத்யத்வஜ்ஞாநத்வாதிசுணங் கள் ப்ரகரணந்தராதீதங்களாகையாலே ஸர்வவித்யையிலும் அநுபஸம்ஹார்யங்கள்” என்று ஸங்கித்து, ‘ப்ராஹ்ம ஸ்வரூபம் போலே ஸத்யத்வஜ்ஞாநத்வாதிசுணங் கள் ப்ரகரணந்தராதீதங்களாகிலும் ஸர்வவித்யாநுயாயிகள்’ என்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில் — சூர்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதமான ப்ராண வித்யையில் ஸ்ருத்யாசார ப்ராப்தாசமந்தத்திற்காட்டிலும், வித்யாங்குதயா ஆசமநாந்தரம் விதிக்கப்படுகிறதென்று ஸங்கித்து, ஆசமந்யாப்புக்களில் ப்ராண வாஸஸ்த்வாநுஸந்தானம் அங்குதயா விதிக்கப்படுகிறதொழிய ஆசமநாந்தர வித்யாநமன் னென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்ட்யாதிகரணத்தில்—வாஜஸநேயக ஆக்யநி ரஹஸ்யத்திலும் ப்ருஹதாரணயத்திலும் ஸ்ருதையான ஸாண்டில்ய வித்யை, ஒரு ஸ்தூலத்தில் ஸத்யஸங்கல்பம் ஸ்ருதமாய், ஸ்தூலந்தரத்தில் வஸித்வாதிகள் ஸ்ருதமாகையாலே ரூபபேதாத் பிந்நையென்று ஸங்கித்து, வஸித்வாதிகள் ஸத்யஸங்கல்பத்வ விச்சித்தியாய், ரூபபேத்யுமில்லாமையாலே வித்யைக்யமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — ‘ஆதித்யமண்டலத்திலும் அக்ஷியிலும் ஸ்ருதமான ஸத்யஸப்த்வாச்ய ப்ராஹ்மத்தினுடைய வ்யாஹ்ருதி ஸரீரத்வோ பாஸநம் துல்யமாகையாலே, “அஹம் அஹ:” என்கிற ரஹஸ்ய நாமங்களும் இரண்டு ஸ்தூலத்திலும் அநியமே அந்விதங்களாகிறன” என்று ஸங்கித்து, ‘அக்ஷயாதியஸ்தான ஸம்பந்தித்வாகார பேதத்தாலே ரூபம் பிந்நமாய், வித்யை பேதிக்கையாலே, இரண்டு நாமங்களும் வித்யாத்வயநியதங்கள்’ என்று நிர்ண யித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில்—“தைத்திரீயத்தில் அநாரப்யாதீதங்களான ஸம் ப்ருதி த்யுபவ்யாப்த்யாதிசுணங்கள் ஸர்வவித்யைகளிலும் உபஸம்ஹார்யங்கள்’

என்று ஸங்கித்து, 'அல்பஸ்தூந கேசாசரங்களான வித்யைகளில் த்யுப்யாப்த்யாதி, குணங்கள் உபஸம்ஹர்த்தும் அஸக்யங்களாகையாலே அல்பஸ்தூந விஷயங்களான துஹராதிவித்யைகளில் அநுபஸம்ஹார்யங்கள்' என்று நிர்ணயித்தார். நவமாதிக்ரணத்தில்—தைத்திரீயத்திலும் சூர்தோக்யத்திலும் ஸ்ருதையான புருஷ வித்யை ஸம்ஜைஞக்யத்தாலே ஏகையென்று ஸங்கித்து, ஸ்வந்த்ரய யஜ்மாந பத்ர்யாதி கல்பந ப்ரகாரபேத்யுப்யக்த ரூபபேதத்தாலும், ஸதாயுஷ்ட்வ மோக்ஷப்ராப்தி ரூப பூலபேதத்தாலும் பிழ்நையென்று நிர்ணயித்தார். துஸ்மாதிக்ரணத்தில்—உபநிஷதூரம்புத்திலே அதீதங்களான 1. “ஸந்தோ மித்ர:” இத்யாதி மந்த்ரங்களும் ப்ரவர்க்யாதி கர்மங்களும் வித்யாஸந்நிதி, ஸாமாநாநத்தாலே வித்யாங்குங்களென்று ஸங்கித்து, அர்த்த ஸாமாத்யத்தாலே அபிசாராத்யயநாதி களில் விநியுக்தங்களாகையாலே வித்யாங்குங்களன்றென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாத்யஸத்தில்—புண்யபாபங்களினுடைய ஹாநிசினதநமும், உபாயந சிந்தநமும் வித்யாங்குத்வேந, அந்வயிக்குமபோது விகல்பேந அந்வயிக்க வேணுமென்று ஸங்கித்து, ஹாந்யபாயநங்களிரண்டும் ஏகவிஷயங்களாகையாலே ஸமுச்சயிக்கவேணுமென்று நிர்ணயித்தார். துவாத்யஸத்தில்—சிந்தநீயமான ஸுக்ருத துஷ்க்ருதஹாநோபாயநங்கள் தேஹவியோக்யூகாலத்தில் நியமேந வருகிறதென்றென்று ஸங்கித்து, தேஹவியோக்யூகாநந்தர அநுபூவ்ய ஸுக்யது:க்ஷங்களில்லாமையாலே, தேஹவியோக்யூகாலத்திலே நியமேந வருகிறதென்று நிர்ணயித்தார்.

த்ரயோத்யஸத்தில்—எந்த உபாஸந ஸந்நிதூநத்திலே அர்ச்சிராதிக்கூதி ஸ்ருதையாபிருக்கிறதோ, தந்நிஷ்டுனுக்கே அர்ச்சிராதி, மார்க்க்யம் நியதமென்று ஸங்கித்து, ஸர்வோபாஸநநிஷ்டுர்களுக்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்க்யம் ஸாதூரணதயா ஸ்ருதிவிஹிதமாகையாலே ஸர்வர்க்கும் நியதமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்யஸத்தில்—ப்ரபஞ்ச ப்ரத்யங்கதாரூபங்களான அஸ்தூலத்வாதி தர்மங்கள், வித்யாநந்தர ரூபபூத குணங்களுக்கு வித்யாநந்தரரூபத்வே ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஆநந்தத்வாதிக்களைப்போலே ஸ்வரூபநிரூபகமல்லாமையாலும், ஸர்வவித்யாநுயாயிரூபமன்று, அக்ஷரவித்யாநுபமாந்ரமாகவேணுமென்று ஸங்கித்து, ஆநந்தத்வாதிகள்போலே சித்சிதூத்மகபரபஞ்ச தர்மபூத ஸ்தூலத்வாதி, விபரீதமான: அஸ்தூலத்வாதிகளும் ஸ்வரூபநிரூபகமாகையாலே, ஸர்வவித்யாநுயாயிகளென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சத்யஸத்தில்—உஷஸ்திக்ஷோள ப்ரஸந்ப்ரதிவசநங்களில் ப்ராணநாதி, ஹேதுத்வ அஸநாயாத்யயதீதத்வரூப உபாஸ்யாகாரபேதத்தாலே வித்யாபேத்யுமென்று ஸங்கித்து, உப்யப்ரஸநத்துக்கும் பரமாத்ம விஷயத்தில் பேதமில்லாமையாலும், ப்ரதிவசநத்வயக்யுதமான ஆகாரத்வயமும் பரமாத்மாவினிடத்தில் உபபந்நமாகையாலும், வித்யாபேதமில்லையென்று நிர்ணயித்தார். ஷோட்யஸாதிக்ரணத்தில்—சூர்தோக்யவாஜஸநேயங்களில் ஸ்ருதமான துஹரவித்யை, அபஹதபாபம்த்வ வஸித்வாத்யுபாஸ்யாகார பேதத்தாலே

பிர்நையென்று ஸங்கித்து, வஸித்வாதிசுணங்கன் ஸத்யஸங்கல்பத்வாந்தர்குத் மாகையாலே உபாஸ்யாகாரபேத்யுமில்லாமையாலே வித்யை அபிர்நையென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தத்யுஸத்தில்—உத்யுத்யுத்யுபாஸங்கள் கர்மாங்க்யுதோத் த்யுத்யுத்யுபாஸங்களாகையாலே கர்மங்களிலே நியமேக உபஸம்ஹார்யங்க ளென்று ஸங்கித்து, கோத்யோஹநாதிசுணங்கிப்போலே காம்யங்களாகையாலே, நியமேக அநுபஸம்ஹார்யங்களென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டாத்யுஸத்தில்—‘த்யுஹர வித்யையில் குணசிந்தநத்திலே குணசிந்தநாவ்ருத்தி வேண்டா, குணசிந்தநம் ஸ்ருதமாகையாலே’ என்று ஸங்கித்து, குணாத்த்யுஸம் ப்ரத்யாந்யாயேக குண்யா வ்ருத்தியுண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஏகோகவிம்ஸத்தில் — நாராயணநுவாகம் பூர்வஸ்ருதத்யுஹரவித்யோபாஸ்ய விஸேஷநிர் த்யாரகமென்று ஸங்கித்து, ப்ரகரணத் புலவத்தான லிங்க்யுபஸ்த்வத்தாலே ஸர்வவித்யோபாஸ்ய விஸேஷ நிர் த்யாரக மென்று நிர்ணயித்தார்.

விம்ஸத்தில்—மநஸ்சிதாதிசுளான ஸாம்பாதிசுகாக்யுநிகள்-க்ரியாமயக்ரது ப்ர க்ருதமாகையாலே தத்யுந்வயிகளாய் க்ரியாமயங்களென்று ஸங்கித்து, வித்யாமய க்ரதுவும் ப்ரக்ருதமாகையாலே வித்யாமயக்ரத்வந்வயித்வேக வித்யாமயங்கள் என்று நிர்ணயித்தார். ஏகவிம்ஸத்தில் — பரவித்யைகளிலும் உபாஸ்யகோட் யநுப்ரவிஷ்டமான ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வ கத்ருத்வம்ஸமா த்ரம் உபாஸ்யா காரமென்று ஸங்கித்து, ப்ராப்யத்யுஸையிலுள்ளவையெல்லாம் அநுஸந்தேயமாகை யாலே அபஹதபாபம்த்வாதிசுளான உபாஸ்யகாரமென்று நிர்ணயித்தார். த்யுவா விம்ஸத்தில் — உத்யுத்யுத்யுபாஸங்கள், ஸ்வரபேத்யுத்தாலே உத்யுத்யுத்யுதிசுள ப்ரதிவேத்யம் பிர்நங்களாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்தித்யுங்களென்று ஸங்கித்து, பிர்ந ஸ்வரவத்துக்களான ஸர்வோத்யுத்யுங்களும் 1. “உத்யுத்யு முபாவதீ” என்கிறவிடத் தில் ஸாமான்யத: உபாஸநவிஷ்யங்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே, உபாஸநங் களுக்கு வ்யவஸ்தையின்பிறக்கே ஸர்வோத்யுத்யு ஸம்பந்யுமுண்டென்று நிர்ணயித் தார். த்ரயோவிம்ஸத்தில் — வைஸ்வானரோபாஸநத்தில் ஸ்வர்லோகாதித்யவாய் வாகாஸ ப்ருத்யுவ்யவயவனானவைஸ்வானரன் உபாஸ்யதயா ஸ்ருதனாயிருக்கிறான்; அவ்விடத்தில் ஓபமந்யவாதிசுளாக் குறித்து கேகயன் ஸ்வர்லோகாதிசுளில் ஏகைகத்தையே உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே, வ்யஸ்தமே உபாஸ்யமென்றும், ஸமஸ்தோபாஸநத்துக்கும் ஸர்வாத்மவர்த்தியான ப்ரஹ்மநுபுவத்தைப் புலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தவ்யஸ்தங்களிரண்டுந்தான் உபாஸ்யங்களென்றும் ஸங்கித்து, உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் ஸமஸ்தோபாஸநத்தை விதிக்கையாலும், வ்யஸ்தோபாஸநத்தில் தத்யுவிதிக்குத் தாத்பர்யமில்லாமையாலும், ஸமஸ்தமே உபாஸ்யமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்விம்ஸத்தில்—‘த்யுஹரஸாநநிஸ்யாதிசு வித்யைகளுக்கு பேத்யுமில்லை, உபாஸ்ய ப்ரஹ்மமும் தத்ப்ராப்திரூப புலமும் ஏகரூப மாகையாலே’ என்று ஸங்கித்து, ‘ஐக்யதேககாரணத்வா஽பஹதபாபம்த்வாத்யுநு

புந்தேபேதங்களாலே வித்யை நானா' என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சவிம்ஸத்தில்— அக்ஷுரிஹோத்ரதர்ஸபூர்ணமாஸாதிக்கள் ஸ்வர்க்கைகபூலங்களாயிருந்தாலும் தத் பூயஸ்த்வாபேகையுள்ள புருஷனிடத்திலே ஸமுச்சயமுண்டாயிருக்கிறப்போலே பூரஹ்மா நுபூவபூயஸ்த்வாபேகையுள்ள புருஷனிடத்திலே பூரஹ்மவித்யைகளுக்கு ஸமுச்சயம் கூடுமென்று ஸங்கித்து, பூரஹ்மா நுபூவத்தில் தாரதம்மில்லாபையாலே தாரதம்மமுடைய ஸ்வர்க்குஸாதநூத ஜ்யோதிஷ்டோமந்யாயம் இங்கே ப்ரஸரியாமையாலே ஸமுச்சயம் கூடாதென்று பரிஹரித்தார். ஷட்ஸ்விம்ஸத்தில்— ஸப்தத்யுஸத்தில் நிரூபித்த உத்கீதூத்யுபாஸநங்களினுடைய காமயதயா அநியதிக்கு அடியான பூலஸாதநத்வத்தை நிரூபித்தார்.

இப்படி ஷட்ஸ்விம்ஸத்யதிகரணமகமான இப்பாதத்தில் த்விதீயத்ருதீய பஞ்சமஸப்தத்யுஸ விம்ஸஷட்ஸ்விம்ஸாதிகரணங்களிலே ஸங்குதி விசேஷத்தாலே கூஷ்த்ரோபாஸநங்களை நிரூபித்தார். அவஸிஷ்டாதிகரண விம்ஸதியிலும் பூரஹ்மோபாஸந ப்ரகாரத்தை நிரூபித்தார். இதிலும் தூர்மிஸ்வரூபம்போலே ஸ்வரூப நிரூபகங்களான ஜ்ஞானத்வநாத்வாதிகரணம் ப்ரபஞ்சப்ரத்யநீகதாரூபமான அஸத்வால்த்வாதிக்ரணங்களும், ஸர்வவித்யா நுயாயிகளென்று சதுர்த்தசதுர்த்துஸாதிக்ரணங்களில் நிர்ணயித்தார். ஏகோந்விம்ஸத்தில் — லிங்கபூயஸ்த்வத்தாலே நாராயணநுவாக ப்ரதிபாத்யுனான தேவதாவிசேஷ்டோ தத்தத்வித்யா ப்ரதிநியதக்ரண விஸிஷ்டனயக்கொண்டு ஸர்வவித்யாவேத்யுனாகிருனென்று நிர்ணயித்தார். அவஸிஷ்ட ஸப்தத்யுஸாதிகரணங்களிலும், குணேபஸம்ஹாரா நுபஸம்ஹாரபூலக வித்யாபேதங்களை நிரூபித்தார்.

இப்படி நாலுவகையாக ஸூத்ரகாரர் நிரூபித்த அர்த்தத்தை-ஆம்வாரும் நாலாம் பாட்டுத்தொடங்கி மேல் நாலு பாட்டாலே வெளியிட்டருளுகிறார். இந்நாலு பாட்டிலே நாலாம் பாட்டாலே தூர்மிஸ்வரூபம்போலே ஸ்வரூபநிரூபக தூர்மம் ஸர்வவித்யா நுயாயியென்கிற அம்ஸத்தை வெளியிடுகிறார். அஞ்சாம் பாட்டாலே கூஷ்த்ரோபாஸந ஸ்வரூப நிரூபணம்ஸத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். ஆறாம் பாட்டாலே வித்யாபேதூத்யுத்யு நிரூபணம்ஸத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். ஏழாம் பாட்டாலே தேவதாவிசேஷ நிர்தூரணபரமான அம்ஸத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்: “இல்லதமுள்ளதும், அல்லதவனுரு, எல்லையிலந்நலம், புலகு பற்றற்றே” — “அசித்தின்படியும் சித்தின்படியும்ல்லஅவன் ஸ்வரூபம்; அபரிச் சிந்நாநந்த ரூபமாயிருக்கும் அத்தை விஷயநங்கூற்று ஆஸ்ரயி” என்று ஆநந்த வல்லியிலும், ஆதர்வணிகத்திலும் உக்தமான ஆநந்தத்வாஸ் தூரல்த்வாதிக்ரணங்களை தத்ப்ரகரணஸந்விஹிதமான ந்யாஸவித்யையிலும் வேத்யாகாரமாக அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வரூபநிரூபகதூர்மங்கள் ஸர்வவித்யா நுயாயிகளென்கிற அர்த்தப்ரகாஸகம் இப்பாட்டு என்னுமிடம் அதிஸ்பூடமாயிருக்கிறது.

கூதுரோபாஸஸஸ்வரூப நிரூபணம்—“அற்றது பற்றெனில், உற்றது வீடுயிர், செற்றது மன்னுறில், அற்றிறை பற்றே”-“இதரவிஷய ஸங்கம் அற்ற தென்றல் ஆத்மா மோகோந்முகுமாயிருக்கும்; அத்யல்பாநந்தரூபமான ஆத்மாநு புவரூப மோகூத்தை ஹேயமென்று அத்யவஸித்து, நிரதிசய புருஷார்த்தலாபுத் தாலே புருஷார்த்தாந்தர ருசியற்று நிலையுண்டாகவேண்டில், ஸர்வேஸ்வரணை ஆஸ்ரயிபுகோள்” என்று ஆத்மோபாஸஸபுலமான ஆத்மாநுபுவத்தை த்யாஜ்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, ஆத்மோபாஸநோபலக்ஷிதமாய், அப்யூஹமோபாஸஸமாயிருந்துள்ள உத்யூகீத்யாப்யூபாஸஸங்களுடைய ஸ்வரூபபுலங்களும் த்யாஜ்யத்வேந உக்தமாகையாலே ஸூசிதமாயிற்று. அப்யூஹமோபாஸஸங்கடும்-ஸ்ரீ கீதாபரஷ்யாத்யுத்திரீத்யா ப்யூஹமோபாஸஸ நிர்வர்த்தப்யபுக்த தேஹத்யாரணத்வாராமோகூபுலத்திலே அந்தர்பூவிகையாலே உபாதேயமென்று அறியவேண்டுகையாலும், ஸ்வாதந்தர்யேண துஷ்கர்மமபோல த்யாஜ்யமாகையாலே அநுபாதேயமென்று அறியவேண்டுகையாலும், ஸூதரகாரர் இப்பாதத்திலே நிரூபித்தார். அழவாரும் இப்பாட்டால் அப்யூஹமோபாஸஸங்கள் ஸ்வாதந்தர்யேண பரித்யாஜ்யங்களென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார். “இறை பற்று” என்று ஆஸ்ரயண வித்யாநத்தாலே உபாஸஸ நிர்வர்த்தகத்யா உபாதேயமென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார்.

பரவித்யாபேத்யாபேத்ய நிரூபணம்—“பற்றிலனீசனும், முற்றவும் நின்றனன், பற்றிலையாய் அவன், முற்றிலடங்கே” - “ஸங்கைகாஸ்ரயனாய், ஸர்வரணமான எம் பெருமான் ஆஸ்ரயணியத்வே ஸர்வஸமனாகிருன்; நீயும் தத்வவிஷய ஸங்க்யாதிக்க்யத்தை யுடையனாய், அவனுடைய எல்லாக்கைங்கர்யத்திலேயும் அந்வயி” என்று ந்யாஸவித்யாவேத்யாகாரமான வாதஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸௌஸல்யங்களையும், ஸ்வாமித்வத்தையும், ஸங்க்யஸ்வபூவனென்கிற “பற்றிலன்” என்கிற பதத்தாலும், ஸ்வாமித்வவாசியான “நசன்” என்கிற பதத்தாலும் அருளிச்செய்கையாலே, ந்யாஸவித்யை வித்யாந்தரத்திற்காட்டில் பிந்நையென்கிற அர்த்தம் ஸூசிதமாய், மற்றுமுள்ள துஹரஸாண்டியோபகோஸல வித்யாதிக்களிலும் இந்த ந்யாயத்தாலே பேத்யமுண்டென்று ஸூசிதமாகையாலும், தைத்திரீய ச்வேதாஸ்வதராத்யநேகோபநிஷ்ச்ச்ருதையான ந்யாஸவித்யை ரூபைக்யத்தால் ஏகையென்று ஸித்திதிக்கையால் மற்றுமுள்ள வித்யைகளிலும் ரூபைக்யமுண்டானால் வித்யைக்யமே உள்ளதென்று பூலிக்கையாலும் ஸூசிதமாயிற்று. “அவன் முற்றிலடங்கே” என்று ஸர்வகைங்கர்யத்தையும் தாம் விதித்த ந்யாஸவித்யைக்குப் பூலமாக அருளிச்செய்கையாலே, “வித்யாந்தரஸாத்யபுலா஽விஸிஷ்டபுலத்வாத்வித்யை” என்கிற வித்யைபாதிக்கரணர்த்தம் உக்தமாகிறது. ஸூதரகாரர் அநந்த ஸாக்ஷாஸ்ருதங்களான அநேக வித்யைகளில் பேத்யாபேத்ய நிரூபணம் பண்ணவேண்டியிருக்கப் பண்ணுதொழிந்தது, ந்யாயபரத்யாஸஸ த்ருஷ்டியாலே.

யாமாபோலே, இவரும் ந்யாஸவித்யைககு வித்யாந்தரத்திற்காட்டில் பேதூத்தையும, தன்னில் பேதூதில்லாமையையும் அருளிச்செய்து, ஏதந்யாயேக வித்யாந்தரங்களிலும் பேதூதாபேதும் தன்னடையே வித்திக்குமென்று திங்மாத்ரப்ரதூர்ஸகம் பண்ணினார். * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவவாழ்வாருக்கு ஸ்ரீதரலப்யமாய ஒரு சாதூர்யமுண்டு; வேதூசார்யரான பூதராயணர் வேதூர்த்துங்களை விசாரித்து அடைவே தாமும் ஸுசிப்பித்துக்கொண்டு வருகிறவிடங்களில் அவர் விஸ்தரித்த இடங்களிலே தாம் ஸங்க்ரஹித்தருளுகையும், அவர் ஸங்க்ரஹித்தவிடங்களில ஷத்விஸ்தரிக்கையும்; அதெங்ஙனையென்னில், ஸ்வர்க்குரோஹாவரோஹ மாத்ருபித்ரு கர்ப்பூர்வய ரௌரவாதி, நரகாதுபூவாதி, களான ஸைஸாரதேவாஷங்களை ஸுதரகாரர் பரககச் சொன்னத்தை “வீருமின் முற்றவும்” என்று ப்ரயோஜகத்திலே அக்ராம்யமாக அருளிச்செய்கையாலும், பாஸுபதாதி, கரணத்தில பஸுபதிபாரமய நிஷேதம் பண்ணினத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, “புரமொரு மூன்றெரித்து அமரர்க்கும் அறிவியந்து, அரனயனென உலகழித்து அமைத்துள்ள” என்று பஸுபதிஹிரண்யகூர்ப்பூர்களுடைய பாரமயத்தை நிஷேதிக்கையாலும், ஸுதரகாரர் விஸ்தரித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கையும், தத்ஸங்க்ருஹிதார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கையும் இவருக்கு நியதமாயிருக்கும். இதுக்கு அடி - இவருக்கும் அவருக்குமுள்ள ஐகமத்யம்.

ஸர்வவித்யாவேத்யன் ஸ்ரீமந்நாராயணனான தேவதாவிசேஷமென்று நிர்ணயித்த அர்த்தம்—“அடங்கெழில்சம்பத்து, அடங்ககக்கண்டசன், அடங்கெழிலுதென்று, அடங்குகவுள்ளே”-“கார்த்ஸந்யேக நன்றான விபூதி விஸ்தாரத்தைக்கண்டு, அவையெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரனுடைய கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தென்று அத்யவஸித்து, நீயும், ததைஸ்வர்யாந்தர்பூதனாய் அடங்கு” என்று ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதீ ஸமஸ்தவிலக்ஷண புருஷர்களும் புகுவத்யவிபூதியாகவும் எம்பெருமான் விபூதிமாகவும் இருக்கையாலே, வித்யாந்தரங்களிலே ஸ்ருதமான ஸம்பூஸிவாதி, ஸப்தாங்கன் அபர்யவஸாந்ருத்தயா நாராயணபர்யந்தமாக 1. “ஸப்ரஹ்ம”இத்யாதி, வாக்யத்திற் சொன்ன அர்த்தம் ஸுசிதமாய், இத்தாலே ஸர்வவித்யைகளிலும் நாராயணரூப தேவதாவிசேஷம் உபாஸ்யமாகை சொல்லிற்றாயிருக்கையாலே ஸுசிதமாயிற்று. இப்படி நாலு பாட்டுக்கும் குணேபஸம்ஹாரபாத்துக்கும் ஐகமத்யம் கண்டுக்கொள்வது.

இனிமேல், எட்டாம்பாட்டுக்கும், அங்குபாத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டான படியைத் தெரிவிக்கிறோம். இப்பாது ப்ரதூமாதி, கரணத்தில—வித்யை-கர்மகர்த்ரு, பூதாத்மஜ்ஞாநரூபதயா கர்மாங்கும், கர்ம-மோக்ஷஸாதூகம் என்று ஸங்கித்து, கர்த்ருபூதாத்மஜ்ஞாநம் கர்மாங்கமேயாகிலும், தத்விலக்ஷண பரமாத்ம ஜ்ஞாநரூப வித்யை கர்மாங்கமல்லாமையாலும், யஜ்ஞதூநாதி, கர்மாங்கன் வித்யாங்கூதயா ஸ்ருதிவித்யுமாகையாலும், வித்யை கர்மாங்கமன்று; கர்மமே வித்யாங்கூமர்கை

யால், வித்யை மோக்ஷஸாதூனமென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயாதிக்கரணத்தில்— கர்மாங்கோத்யகீதூதிகளில் ரஸதமத்வாதி ப்ரதிபாதக வாக்யங்கள், ஜுஹ்வாதி களை ப்ருதிவீத்வாதிநா ஸ்துதிக்கும் கணக்கிலே உத்யகீத்யஸ்துதிபரங்களென்று ஸங்கித்து, ஜுஹ்வாதிவிதிபோலே உத்யகீதூதிக்விதி ஸந்நிஹிதமலலாமையாலும், உத்யகீதூதிகளுக்கு ரஸதமத்வாதி ப்ரமாணந்தராப்ரப்தங்களாகையாலும் ஸ்துதிபரங்களன்று, ரஸதமத்வாதி த்ருஷ்டிவித்யாகங்களென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதிக்கரணத்தில்—வேதாந்தங்களில் ஸ்ருதமான ஆக்யாநங்கள் பாரிபல்வே விநியுத்தங்களென்று ஸங்கித்து, சில ஆக்யாநங்களை பாரிபல்வத்திலே விசேஷிக்கையாலே வேதாந்த வித்யாக்யாநங்கள் வித்யாவிசேஷ ப்ரதிபாதக நார்த்தங்களென்று நிர்ணயித்தார்.

சதுர்த்தாதிக்கரணத்தில்—க்யுஹிவ்யதிரித்தாஸ்ரமிகளில் யஜ்ஞதூநாதிகளில்லாமையாலே, தத்யங்குக வித்யாநுஷ்டாநம் அவர்களுக்குக் கூடாதென்று ஸங்கித்து, யஜ்ஞதூநாதி ரூபாங்குகளில்லாவிடிலும், தத்தத்யாஸ்ரமோசித கர்மங்களை அங்குமாய், தத்ஸாத்யவித்யை கூடுமென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிக்கரணத்தில்—க்யுஹிகளுக்கும் யஜ்ஞாதிகிரபேக்ஷமாகவே வித்யாநுஷ்டாநமென்று ஸங்கித்து, யஜ்ஞாத்யங்குகத்வம் ஸ்ருதிவித்யுமாகையாலே யஜ்ஞாத்யபேக்ஷம் வித்யாநுஷ்டாநம் என்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிக்கரணத்தில்—க்யுஹிகளுக்கு கரணவ்யாபாரரூபமான கர்மாநுஷ்டாநமும், தத்யுபரதிரூபமான ஸமாதிக்களும் விருத்த்யுமாகையாலே, அவர்களுக்கு ஸமாதிக்கள் வித்யாங்குதயா அநுபாதேயங்களென்று ஸங்கித்து, நிஷித்த்யவிஷய நிவ்ருத்திரூபமான ஸமாதிக்களுக்கும் விஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மங்களுக்கும் விரோத்யுமில்லாமையாலே ஸமாதிக்கள் வித்யாங்குதயா உபாதேயங்கள் என்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிக்கரணத்தில்—ப்ராணவித்யாநிஷ்டனுக்கு ஸர்வதூஸர்வாந்நாநுமதியென்று ஸங்கித்து, ஸர்வாந்நாநுமதி ப்ராணாத்யயாபத்தியிலே யொழிய ஸர்வதூ கூடாதென்று நிர்ணயித்தார்.

அஷ்டமாதிக்கரணத்தில்—‘வித்யாங்குகளான கர்மங்கள் கேவலாஸ்ரமாங்குகளன்று, நித்யாநித்ய ஸம்யோக்யுவிரோத்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே’ என்று ஸங்கித்து, ‘ஏகவிநியோக்யுத்தாலே உப்யாங்குத்வமுண்டாகில் நித்யாநித்ய ஸம்யோக்யுவிரோத்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். இவ்விடத்தில் விநியோக்ய ப்ருத்யுத்தவே ஜீவநாதிகாரகாமநாதிகாரம்போலே விரோத்யுமில்லாமையாலே கேவலாஸ்ரமாங்குமும்’ என்று நிர்ணயித்தார். நவமாதிக்கரணத்தில்—அநாஸ்ரமிகளான விதுராதிகளுக்கு ஆஸ்ரமத்யுர்மேதிகர்த்தவ்யதாகமான ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமில்லையென்று ஸங்கித்து, அநாஸ்ரமிகளான ரைக்வபீஷ்மாதிக்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யாநுஷ்டாநம் காண்கையாலும், விதுராதிகளுக்கு தூநாதிகளான வித்யாஸாதூநங்களான சில கர்மங்களுண்டாகையாலும், ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டென்று நிர்ணயித்தார்.

தூஸமாதிக்கரணத்தில் — நைஷ்டிக வைத்யாநஸ பரிவ்ராஜகாதுயாஸ்ரம பூரஷ்டர்களுக்கும், விதுராதிந்யாயேந பூரஹ்மவித்யையிலி அதிக்காரமுண்டென்று ஸங்கித்து, ஆஸ்ரமதூர்ம பூஹிஷ்க்ருதர்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தாப்யாவ ஸ்ரவணத்தாலும், ஸிஷ்டபஹிஷ்காரத்தாலும் பூரஹ்மவித்யையில் அதிக்காரமில்லையென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாதூஸத்தில் — உத்யுகீத்யாதுபாஸநம் வீர்யவத்தரத்வ பூலகாமனா யஜமானஸே தஹ்ராத்யுபாஸநம்போஸே, அநுஷ்டேயமென்று ஸங்கித்து, கோதேரஹநாதிகளைப்போஸே இந்த உபாஸநம் கர்மாங்க்யாஸ்ரயமாகையாலே கர்மங்களைப்போஸே ருத்விக்ர்த்தருகமென்று நிர்ணயித்தார். துவாதூஸத்தில்—

1. “பூல்பஞ்ச பாண்டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத் முநி:” என்கிறவிடத்தில் முநி ஸப்பீதேயாக் தமான மௌநம் மநநரூபமாகையாலே, 2. “மந்தவ்ய:” என்கிறவிடத்திற்போஸே மநம் அநுவதிக்கப்படுகிறதென்று ஸங்கித்து, ஸ்ரவணப்ரதிஷ்டூர்த்துமான மநம் ப்ராப்தமானாலும், ஸுபூயாஸ்ரய ஸம்ஸீலநரூபமநம் ப்ராப்தமல்லாமையால் ஏவமவிதமநம் வித்யாஸஹகாரித்வேந விதிக்கப்படுகிறதென்று நிர்ணயித்தார்.

த்யோதூஸத்தில்—3. “பூல்யேந திஷ்டாஸேத்” என்கிறவிடத்திலும் உபாஸகனுக்கு விதிக்கப்படுகிற பூலகர்மம் காமசாராதிகளாகையால், அவைகளும் வித்யாமாஹாத்மயத்தாலே உபாதேயமென்று ஸங்கித்து, துஸ்சரிதம் வித்யோத்பத்திவிரோதித்வேந ஸ்ருதமாகையாலும், பாண்டித்யப்ரபுத்த ஸ்வமாஹாத்மயாத்மாவிஷ்கரணம் பூல்யஸப்பீதூர்த்துமாகையாலும், காமசாராதிகள் அநுபாதேயமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்தூஸாதிக்கரணத்தில் — அநாமுஷ்மிக பூலோபாஸநங்கள் ஸ்வஸாதநபூத கர்மாநுஷ்டாநாநந்தரம் நியதோத்பநங்க ளாகிறனவென்று ஸங்கித்து, ‘ப்ரதிபுந்தகமுண்டாகில் விளம்பேந உத்பநங்க ளாகிறன, ப்ரதிபுந்தகமில்லையாகில் அவிளம்பேந உத்பநங்களாகிறன’ என்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சதூஸத்தில்—‘பூரஹ்மவித்யைகள் மஹாதிஸயஸாலிகளாகையாலே ஸ்வஸாதநபூதகர்மாநுஷ்டாநாநந்தரம் நியமோத்பநங்களாகிறன’ என்று ஸங்கித்து, ‘அவைகளுக்கும் பூரஹ்மவித்யபசாராதிகளான அதிக்ரமமான ப்ரதிபுந்தகங்கள் ஸம்பூரவிதங்களாகையாலே அநியமேந உத்பநங்களாகிறன’ என்று நிர்ணயித்தார்.

இதில் த்விதீய த்ருதீயைகாதூஸாதிக்கரணங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள். அவ ஸிஷ்டதூவாதூஸாதிக்கரணத்தில், பத்து அதிக்கரணத்தாலே—வித்யையே மோக்ஷஸாதநமென்றும், தத்தத்யாஸ்ரமோசிதமான கர்மங்களே தத்தத்யாஸ்ரமிகளுடைய வித்யைகளுக்கு நியதாங்குகளென்றும், அநாஸ்ரமிகளான விதுராதிக்களுக்கு தபோதூநாதிகளான கர்மங்கள் வித்யாங்குகளென்றும், ஸமாதிகள் வித்யாங்குகளென்றும், ஸமவிஸேஷரூபமான துஷ்டாநாநபரிஹாரமும் வித்யாங்குமென்றும், வித்யாங்குகளுக்கே ஆஸ்ரமாங்குத்வமுண்டென்றும், ஆஸ்ரம பூரஷ்டர்களுக்குக் கேவல தபோதூநாதிகள் வித்யாங்குமல்லாமையால் வித்யை

யில் அந்வயமில்லை என்றும், ஸுபூஸ்யம் ஸம்ஸீலநரூபமான மநமென்ன, பாண்டித்த்யாநாவிஷ்கரண ரூபமான பூல்யமென்ன, இவைகள் அங்குமென்றும் அங்குகளை நிரூபித்து, அவஸிஷ்ட சதூர்த்யுபஞ்சத்யுபாதிக்கரணங்களால் ப்ரதிபுந்த்யமற்ற துஸையில் அங்குங்களால் அங்கியான உபாநாநிஷ்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி நிரூபித்த அர்த்தத்தில், ப்ராஸங்கிகமான அதிகரணத்ரயத்தையும் உபேக்ஷித்து, அவஸிஷ்டத்வாத்யுபாதிக்கரணர்த்தத்தை—“உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிம்மூன்றையும், உள்ளிக்கெடுத்திறை, உள்ளிலொடுங்கே” — “மநநாத்யுஹேதுவான மநஸ்ஸும், ஸ்துத்யாத்யுஹேதுவான வாக்கும், ப்ரணமாத்யுபாதிக்கரணமான காயமுமாயிருந்துள்ள இம்மூன்றையும், இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனத்தையும் நிரூபித்து, இதர விஷயாந்வயத்தைத் தவிர்த்து, ஸ்வாமியான ப்ராப்தவிஷயத்திலே ஒதுக்கு” என்று அங்குஸ்வரூபத்தையும் அங்குங்களாலே அங்கிஸித்தியுஸையையும் அருளிச்செய்து இப்பாட்டாலே வெளியிட்டருளினார். அதெங்ஙனையென்னில்; வித்யையே மோக்ஷஸாத்யமென்று ப்ரத்யுபாதிக்கரணத்தில் நிரூபித்த அர்த்தம்—“இதையுள்ளிலொடுங்கே” - “அவன் விஷயத்திலே ந்யஸ்தபுரையிரு” என்று வித்யோபாய ஸ்வீகார ரூபமான ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தையே தஞ்சமாக அருளிச்செய்கையாலே உக்தமாயிற்று. சதூர்த்த்யுபஞ்சமநவமாதிகரணங்களில் — வானப்ரஸ்த பரிவ்ராஜகர்களுக்கு தத்தத்யுபாதிக்கரணமான கர்மங்கள் வித்யாநங்குங்களென்றும், க்ருஹிகர்களுக்கு ஸ்வாஸ்திரமோசிதமான யஜ்ஞாதிகள் அங்குமென்றும், வித்யாதிகர்களுக்கு தூநாதிகம் வித்யாநங்குமென்றும், நிர்ணயித்த அர்த்தம்-அகிஞ்சநான ந்யாஸவித்யா நிஷ்டனுக்கு ப்ரயோஜநந்தரஸாத்யநந்தரவையுத்ததை “உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிம்மூன்றையும், உள்ளிக்கெடுத்து” என்று அங்குமாக விதிக்கையாலே, தந்ருகேந தத்தத்யுபாதிக்காராநுக்ருஷங்காநுஷ்டாநத்தாலே வித்யாநிஷ்பத்தி வருமென்று சொல்லிற்றாய், அத்தாலே ஸூசிதமாகிறது.

ஷஷ்டாதிகரணத்தில்—ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபங்களான கர்ம ஸமாதிகர்களுக்கு விஹிதநிஷித்த்யுபேதேந விரோத்யுபாதிக்கையென்று நிர்ணயித்த அர்த்தமும்—“உள்ளமுரைசெயல்” இத்யாத்யுபாதிக்கரணத்தால் ப்ரதிஹிதவிஷயநிவ்ருத்தியையும், அநுஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்தியையும் விதிக்கையாலே வ்யக்தமாக ஸூசிதம். மனோவாக்காயங்களை அநுசித விஷயங்களினின்றும் மீட்கவேணுமென்று விதிக்கிற இச்சந்தையாலேதானே ஸப்தமாதிகரணோக்தமான நிஷித்த்யுபேக்ஷணம் பரிஹாரயமென்கிற அர்த்தம் ஸூசிதமாயிற்று. அஷ்டமாதிகரணத்தில் ஒரு தூர்மத்துக்கே வித்யாநங்குத்வமும் ஆஸ்ரமங்குத்வமும் கூடுமென்று நிரூபித்த அர்த்தம்-இதரவிஷயங்களிலுள்ள மனோவாக்வுவ்ருத்திகளையே பூகுவத்விஷயத்திலும் ஒடுக்கச்சொல்லி, விதிக்கையாலே ஸூசிதமாகலாம்.

தூஸ்மாதிக்கரணத்தில் - ஆஸ்ரம பூரஷ்டர்களுக்கு விதுயாதிக்காரமில்லை என்று நிரூபித்த அர்த்தம்—“உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவம்மூன்றையும், உள்ளிக் கெடுத்து” என்று நிஷித்துவிஷயங்கள் அவஸ்ய பரிஹரணியங்களு என்று தத் க்ரௌர்யம் உக்தமாய் அத்தாலே ஸூசிதம். த்வாதூஸ்மாதிக்கரணத்தில் நிர்ணய மான ஸுபுரஸ்ய ஸம்ஸீலநத்தினுடைய கர்த்தவ்யத்வமு—இதரவிஷயநிஷ்டு மான மனோவ்ருத்தியை பூக்யவத்விஷயமாக்கச்சொல்லி விதிக்கையாலே ஸூசித மென்று காணலாம். த்ரயோதூஸத்தில்—‘காமசாரம் பூல்யஸபூதூர்த்தம்’ என்று நிரூபித்த அர்த்த மும், கைவந்தபடி செய்யவொண்ணதென்று நிஷித்து நிவ்ருத்தியைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இச்சந்தையாலேதானே ஸூசிதமாகலாம். சதூர்த்துஸபஞ்சதூஸங்களில் நிரூபித மான — ‘அங்குநிஷ்பத்த்யநந்தரமே ப்ரதிபூந்தகமுண்டாகில் அங்கி, நிஷ்பந்நமாக மாட்டாது; ப்ரதிபூந்தகம் அற்றால் அங்கி, நிஷ்பந்நமாக’ என்பிற அர்த்தமும்—நிஷித்துவிஷயநிஷ்டு மனோவாக்வுருத்திரூப ப்ரதிபூந்தகமற்றே பூக்யவதூஸ்ர யணம் பண்ணவேணுமென்று சொல்லுகையாலே ஸூசிதம். ஆக இப்படி எட்டாம் பாட்டுக்கும், அங்குபாதத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்று ஸூக்யமதூர்ஸிகளுக்கு ஸூக்யஹமாக அறியலாம்படி ஸங்க்யரஹேண உபபாதிதமாயிற்று.

இனிமேல், சதூர்த்தாத்யாயத்துக்கும் மேலிரண்டு பாட்டுக்கும் ஐகமத்ய முண்டானபடியைத் தெளிவிக்கிறோம். இதில் ஒன்பதாம்பாட்டு ப்ரதூமத்வவீதீய பாதூர்த்துமாகவும், பத்தாம்பாட்டு த்ருதீயசதூர்த்துபாதூர்த்துமாகவுமிருக்கும்.

இதில் ப்ரதூமபாத ப்ரதூமாதிக்கரணத்தில்—மோக்ஷஸாதூர்த்துதஜ்ஞாநம் ஸக்ருதூவ்ருத்தமென்று ஸங்கித்து, நிரந்தரத்யானரூபமான ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதூநமென்று ஸ்ருதிஸித்தூமாகையால் அஸக்ருத்கர்த்தவ்யமென்று நிர்ண யித்தார். த்விதீயாதிக்கரணத்தில்—1. “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத” இதி வாக்ய விசேஷ ப்ரதிபந்நமான உபாஸநவிசேஷத்தில் அந்யத்வேந பூரஹ்மம் உபாஸ்ய மென்று ஸங்கித்து, அவ்விடத்திலும் ஆத்மத்வேநைவ உபாஸ்யமென்று நிர்ண யித்தார். த்ருதீயாதிக்கரணத்தில்—2. “மனோ பூரஹ்மேத்யுபாஸீத” இத்யாதி ப்ரதீகோபாஸநங்களில் பூரஹ்மோபாஸநத்வஸம்யத்தாலே உபாஸிதூராத்மத்வேந பூரஹ்மம் உபாஸ்யமென்று ஸங்கித்து, அந்த உபாஸநங்களில் ப்ரதீகமான மந:ப்ர பூருதிகள் உபாஸ்யமாகையாலும், பூரஹ்மம் உபாஸ்யமல்லாமையாலும், இவ்விடங் களில் ஆத்மத்வேந பூரஹ்மம் உபாஸ்யமன்றென்று நிர்ணயித்தார். சதூர்த்தாதி க்ரணத்தில்—‘புலஸாதூநத்வேந உதக்ருஷ்டமான உத்கீதூதித்ருஷ்டி ஆதித் யாதிக்களில்’ என்று ஸங்கித்து, ஆதித்தயாதிக்களே புலப்ரதூதயா உதக்ருஷ்டங் களாகையாலே உத்கீதூதிக்களில் ஆதித்தயாதித்ருஷ்டியே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிக்கரணத்தில்—உபாஸநாநுஷ்டூநாம் ஆஸீநத்வ ஸயானத்வ

ஸ்திதிசுமநாத்யவஸ்தைசுகளிலும் விசேஷாபூவாத் உபபந்நமென்று ஸங்கித்து, ஸயநாத்யவஸ்தைசுகளில் ஏகாக்ரத்வஸம்பூவம் அநுபபந்நமாகையாலும், ஆஸீநத்வாவஸ்தையிலொன்றிலுமே சூடிக்குமொன்றாகையாலும், தத்யவஸ்தையிலேயே உபாஸநாநுஷ்டானமென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிசுரணத்தில்—பூர்வம் நிர்ணீதோபாஸநம் ஏகாஹமாத்ர ஸம்பாத்யமென்று ஸங்கித்து, 1. “ஸ க்யல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதூபுஷம்” என்கிற ஸ்ருதியின்படியே ஆப்ரயாணம் அநுவர்த்தநீயமென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிசுரணத்தில்—வித்யாபூலத்வேந ஸ்ருதங்களான பூர்வோத்தராக்யங்களினுடைய அஸ்லேஷ விநாஸங்கள் 2. “நாபூக்தம்” இத்தயாதிசுரண விசேஷத்தாலே வித்யாபூலத்வேந ஸ்ருதிப்ரதிபந்நங்களாகையாலும், 2. “நாபூக்தம்” இத்தயாதிசுரணங்கள் பூலஜநஸக்தி த்யூரடிமப்ரதிபாதூந பரங்களாகையாலும், ப்ரஸமஸார்த்தங்களன்றென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிசுரணத்தில்—ஸக்ருதம் ஸாஸ்த்ரஸித்த்யுமாகையாலே வித்யா விசேஷாதிபந்நென்று ஸங்கித்து, ஸக்ருதமும் அதிகாரி பேதேந வித்யாவிசேஷாத்யென்று நிர்ணயித்தார். நவமாதிசுரணத்தில்—ஸர்வபூர்வாக்யங்களும் வித்யாமாஹாத்தம்பத்தாலே விநாஸங்களென்று ஸங்கித்து, அநாரப்த்யு கார்யங்களுக்கே அதுள்ளதென்று என்று நிர்ணயித்தார். த்யூரமாதிசுரணத்தில்—அக்ஷிணோத்ராதீ நித்ய நைமித்திக வர்ணஸ்ரமத்யூர்மங்களுக்கும், தத்பூலத்துக்கும் அஸ்லேஷோக்த்யா அநுஷ்டானம் அப்ராப்தமென்று ஸங்கித்து, வித்யோத்பாதகங்களான ஸ்வவர்ணஸ்ரமோசித கர்மங்களுக்கு பூலாஸ்லேஷமில்லாமையால் அநுஷ்டானம் ப்ராப்தமென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாத்யூரத்தில்—ப்ராரப்த்யு கர்மவிநாஸம் வித்யாயோநிஸரீராவஸநத்திலே நியமேந வருகிறதென்று ஸங்கித்து, தச்சூரீராவஸநத்திலேயாகிலும், ஸரீரந்த்ராவஸநத்திலேயாகிலும் அநியமேந வருமென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயபாத்யூரத்தில்—3. “வாஹ்மநஸி ஸம்பத்யதே” என்று வாக்குக்கு மநஸ்ஸம்பத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்ருதி—வாக்கு மநஉபாதூநகமல்லாமையாலே மநஸ்ஸிலே வாஹ்வரூபஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று; வாஹ்வருத்தி - மனோதீநையாகையாலே தத்வ்ருத்திஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கித்து, மநஸ்ஸிலே வாஹ்வரூபஸம்பத்திப்ரதிபாதூநமானாலே ஸம்பத்திஸ்ருதிஸ்வாரஸ்யம் ஸித்திசூகையாலும், வாக்குக்கு மநஸ்ஸு உபாதூநகமல்லாமையால் லயம் கூடாதேயிருந்தாலும், மநஸ்ஸோடு வாஹ்ஸ்யோக்யத்தைச் சொல்ல வந்ததாகையாலும், மநஸ்ஸிலே வாஹ்வரூபஸம்பத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயபாத்யூரணத்தில்—4. “மந: ப்ராணே” என்கிறவிடத்தில், அந்நப்ரக்ருதிகமாகச் சொல்லப் படுகிற மநஸ்ஸுக்கு அந்நப்ரக்ருதிகபூதாப்ரக்ருதிகமான ப்ராணன் காரணமாகக் கூடுகையாலே பரம்பரயா ஸ்வகாரணே லயரூபஸம்பத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று ஸங்கித்து, மந:ப்ராணங்கள் அஹங்காராகாஸ விகாரங்களாகையாலும், அந்நாப்யவிகாரங்களல்லாமையாலும், பரம்பரயா காரண லயஸம்பத்தி ப்ரதிபாதூ

பரமன்று ; பூர்வோக்தரீத்யா ஸம்யோகமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்ணயித்தார். நருதீயாதிகரணத்தில்—1. “ப்ராணஸ்தேஜஸி” என்கிறவிடத்தில், கேவல தேஜஸ்ஸிலே ப்ராணஸம்பத்தியென்று ஸங்கித்து, ஜீவனோடேகூட, தேஜஸ்ஸிலே ப்ராணஸம்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிகரணத்தில்—தேஜஸ்ஸுமப்த்யுமாத்ர ஸ்வரணத்தாலே ஜீவஸம்யுக்த ப்ராணனுக்கு கேவலதேஜஸ்ஸம்பத்தியென்று ஸங்கித்து, தேஜ உபலக்ஷித ஸர்வபூதங்களிலும் ஸம்பத்தியென்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதிகரணத்தில்—பூரஹ்மநிஷ்டுனுக்கு அத்ரைவ அம்ருதத்வ வசந்ததாலே உத்க்ராந்தியில்லாமையால அபூரஹ்மநிஷ்டுனுக்கே உத்க்ராந்தியென்று ஸங்கித்து, பூரஹ்மநிஷ்டுனுக்கும் நாடியுவிசேஷத்தாலே உத்க்ரமணம் ஸ்ருதி ஸித்த்யுமாகையாலே அவனுக்கும் அது உண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிகரணத்தில்—ஜீவபரிஷ்வக்தங்களைப் பூதஸூக்ஷ்மங்களில் ஸுகூது:க்கோபபோகூரூபகார்யம் காணாமையாலே, அவற்றுக்குப் பரமாத்ம ஸம்பத்தியில்லையென்று ஸங்கித்து, ஸுஷுப்திப்ரளயதஸைகளிற் போலே பரமாத்ம ஸம்பத்தியால் ஸுகூது:க்கோபபோகூரூபகார்யஸர்வரூபகார்யம் உத்க்ரமணதஸையிலும் உண்டாகையாலே, 2. “தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம்” என்று ஸ்ருதிப்ரதிபந்மான ஜீவஸம்யுக்த பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்குள்ள பரமாத்ம ஸம்பத்தியை இல்லைசெய்யவொண்ணதென்று நிர்ணயித்தார். ஸப்தமாதிகரணத்தில் — பூர்வோக்தமான பரமாத்ம ஸம்பத்தி காரணபத்திரூபையென்று ஸங்கித்து, 3. “வாங்மநஸி ஸம்பத்யுதே” என்கிற விடத்தில் 3. “ஸம்பத்யுதே” என்கிற பதம் ஸம்ஸர்க்கு விசேஷவாசியாகையாலும், அதுஷக்தமான அந்தப் பதத்துக்கு அபித்யாநவரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸம்ஸர்க்குவிசேஷபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்ணயித்தார். அஷ்டமாதிகரணத்தில் — ‘ஸதாதிகையான மூர்த்யந்நாடியாலே நிஷக்ரமணமென்கிற நியமமில்லை. தோன்றிறொரு நாடியாலே நிஷக்ரமணமுள்ளது’ என்று ஸங்கித்து, 4. “தயோர்த்யவமாயந்நம்ருதத்வமேதி” என்று மூர்த்யந்நாடியாலே நிஷக்ரமணமென்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, நியமே மூர்த்யந்நாடியாலே நிஷக்ரமணமென்று நிர்ணயித்தார்.

நவமாதிகரணத்தில்—‘உத்க்ரமணநந்தரம் ரஸ்யநுஸாரேண கூதியென்கிற நியமமில்லை; நிஸிம்ருதனுன பூரஹ்மநிஷ்டுனுக்கு அது கிடையாமையாலே’ என்று ஸங்கித்து, நிஸியிலும் ரஸமிஸம்பவப்ரதிபாதகஸ்ருதி இருக்கையாலே, நிஸிம்ருதனாகிலும் பூரஹ்மநிஷ்டுனுக்கு ரஸ்யநுஸாரேண கூநம் நியதமென்று நிர்ணயித்தார். துஸமாதிகரணத்தில்—நிஸாமரணம் ஸாஸ்த்ரகூர்ஹிதமாகையாலே, அப்போது ம்ருதனுக்கு பூரஹ்மப்ராப்தியில்லையென்று ஸங்கித்து, கர்மஸம்பந்த்யுயாவத்யுதேஹபூவியாகையாலே கர்மவிநாஸாநந்தரம் ஸம்ஸாரம் கூடாமையாலும், நிஸாமரணகூர்ஹை அவித்வத்யுவிஷயையாகையாலும், நிஸாம்ருதனுக்கும் பூரஹ்மப்ராப்தி உண்டென்று நிர்ணயித்தார். ஏகாதஸத்தில்—தூக்ஷிணயம்ருத

னுக்கு சந்த்ரப்ராப்திஸ்ரவணத்தாலும், சந்த்ரப்ராப்தியுடையவர்களுக்குப் புநரா வருத்தி ஸ்ருதையாகையாலும், அக்காலத்தில் ம்ருதர்களுக்குப் புரஹ்மப்ராப்தி யிலையென்று ஸங்கித்து, பித்ருயாணபதுத்தாலே சந்த்ரப்ராப்தி உடையவர் களுக்கே புநராவுருத்தியொழிய சந்த்ரப்ராப்தி உடையவர்களுக்கெல்லாம் புநரா வருத்தி உண்டென்கிற நியமமில்லாமையாலே புரஹ்மப்ராப்தியுண்டென்று நிர்ணயித்தார்.

இதில் ப்ரதும்பாதூத்தில்—முதலதிகரண ஷட்கத்தாலே உபாஸந ஸ்வரூப ஸோதநத்தைப்பண்ணி, ஏழாமதிகரணம் தொடங்கி மேலுள்ள அதிகரணபஞ்சகத் தாலே ஏதத்தேஹஸம்புந்த் துசையிலுள்ள வித்யாபுலத்தை நிரூபித்தார்; த்ருவீத்யபாதூத்தில் உத்க்ராந்திநிரூபணம் பண்ணினார். இப்படி பாதூத்வயத் தாலே நிரூபித்த அர்த்தத்தை—“ஒடுங்க அவன்கண், ஒடுங்கலுமெல்லாம், விடும் பின்னுமாக்கை, விடும்பொழுதெண்ணே” - “ஸ்வாமியானவனிடத்திலே அப்ருதக் ஸித்த்யுப்ரகாரதயா அந்தர்ப்புவிக்கவே, ஆத்மாவினுடைய அஜ்ஞானாத்யு ஸ்வபூவ ஸங்கோசமும் தத்தேதுவான அவித்யாதிகளுமெல்லாம் விட்டுக் கழியும். பின்னையும் ஆரப்துஸரீரவிசேஷத்தினுடைய முடிவைப் பார்த்து, அதை விடும் பொழுது எண்ணவேணும்” என்று ஆழ்வாரும் வெளியிட்டருளினார். அதெங்ஙனே யென்னில்; “ஸ்வாமியானவனிடத்திலே அப்ருதக்ஸித்த்யுப்ரகாரதயா அந்தர்ப் புவித்து புஜிக்கவே” என்று சொல்லுகிற—“ஒடுங்க அவன்கண்” என்கிற முதலடி யாலே, ப்ரதும்பாதூதிகரணஷட்க நிரூபிதமான உபாஸந ஸ்வரூபஸோதநம் பண்ணின அம்ஸம் ஸூசிதமாயிற்று. “ஒடுங்கே” என்கிற அம்ஸத்தை உரை யிலே புஜநபரமாகவும் யோஜித்தமை ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். ஈடு, சதுர்விம்ஸதி ஸஹஸ்ரம் முதலான வ்யாக்யானங்களிலும் - “புஜநம் எளிதானாலும்” என்றும், “புஜநமாவதுதான் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்குக் கொடுக்கை” என்றும் உக்தமாகையாலே, இச்சந்தை புஜநபரமாகவே முன்புள்ள முதலிகளும் வ்யாக்யானம் பண்ணினமை ஸித்த்யுமாயிருக்கும். “*வீடுமின்முற்றவும் - ப்ரபத்தி பரம், * பத்துடையடியவர் - புகதிபரம்” என்கிற வ்யவஸ்தைக்கு இது விருத்த்யு மன்றோவென்னில், பூஷ்யகாரருக்கு முன்புள்ள முதலிகள் இப்படி நிர்வஹித்தார் களையாகிலும், பூஷ்யகாரருக்கு இவ்வருளுள்ள முதலிகள் இரண்டும் புகதிபர மென்று நிர்வஹிக்கையாலும், வ்யாக்யானதாக்களனைவரும் புஜநபரமென்று தோற்றுப்படியே வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலும் விரோதமில்லை. ஆனால், *வீடுமின்முற்றவும் - புகதிபரமாயும், இச்சந்தை-புஜநப்ரகார ப்ரதிபாதந பரமாயும் இருந்தேயாகிலும் “ஸாத்யபுக்தி ப்ரதிபாதநபரம் இத்திருவாய்மொழி” என்று *வீடுமின்முற்றவும் ப்ரவேஸத்திலே க்ரந்தகாரர் தாமே நிர்ணயம் பண்ணுகையாலே, இச்சந்தை ஸாதந புக்திப்ரகாரப்ரதிபாதநபர அதிகரண ஷட்கார்த்த்யு

ஸூசகமானபடி எவ்வளவென்னில்; நாதமுநி ப்ரபுருதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஷ்டித்த ஸாத்யபுத்திக்கும், உபாஸகன் அநுஷ்டித்த ஸாத்யபுத்திக்கும், ஸாத்யநவ புத்திராஹித்ய ஸாஹித்யங்களால் வந்த பேதமுமொழிய ஸ்ஸ்ரூபவைலக்ஷணாயமில்லாமையாலும், யம நியம ப்ராணயாமாதிக்கொன்ன, கீர்த்தநயஜந நமஸ்காராதிக்கொன்ன, ஸூசிதேயஸாவஸ்தாபித சேலாஜிந குஸோத்தர ரூபாஸகமென்ன, ஏகாக்ரசித்ததாவஸ்தாநமென்ன இவை முதலான அநுஷ்ட்யாநமும் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலும், இசசந்தை ஸாத்யபுஜநத்தைச் சொன்னாலும் ஸாத்யபுஜந ப்ரகார ஸூசகத்வமுண்டாகத் தட்டிலலை.

இனி, ஏழாமதிகரணம் தொடங்கி மேலுள்ள அதிகரண பஞ்சகத்தாலே நிரூபித்த ஏதத்தேஹஸம்பந்த துஸையிலுள்ள வித்யாபுலாமஸமும்—“ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்” - “ஆகூந்துகங்களாய், ஸ்ஸ்ரூபப்ரயுக்தமன் றிக்கேயிருக்கிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களெல்லாம் விட்டுப்போம்” என்று வித்யாபுலமான ஸகலவிரோதிநிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற இச்சந்தையாலே ப்ரகாஸிதமென்னுமிடம் ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

“ஸரீரவிஸ்லேஷ துஸையை எண்ணுங்கோள்” என்று விதிக்கிற—“ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே” என்கிற சந்தையாலே, உத்க்ராந்தி பாதார்த்தம் கார்த்ஸ்நேந ஸூசிதமாயிற்று. இதில் ப்ரத்யுமாதிகரணம் தொடங்கி அஷ்டமாதிகரணபர்யந்தம் நிரூபித்த ஸர்வேந்த்ரிய பூத ஸம்பத்திரூப - உத்க்ரமணம்ஸம் “ஆக்கைவிடும்” என்கிறவளவாலே உக்தமாயிற்று. நவமாதிகரணம் தொடங்கி மேல்மூன்று அதிகரணத்தாலே, ப்ராரப்து கர்மாவஸநாகாலமே மோக்ஷகாலமென்று நிர்ணயித்த அம்ஸமும், க்ருதக்ருத்யனான அதிகாரிக்கு “ஸரீரவிஸ்லேஷ காலத்தை விஸேஷமின்றிக்கே எப்போது வருகிறதோவென்று சிந்தி” என்கிற—“விடும்பொழுதெண்ணே” என்கிறவளவாலே ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி ஒன்பதாம் பாட்டுக்கும் சதுர்த்தத்யாய ப்ரத்யு த்விதீயபாத்யங்களுக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடத்தை உபபாதித்தோம்.

இனிமேல், த்ருதீய துரீயபாத்யங்களுக்கும் பத்தாம்பாட்டுக்கும் ஐகமத்யமுண்டாம்படியைத் தெளிவிக்கிறோம். த்ருதீயபாத்ய ப்ரத்யுமாதிகரணத்தில், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் அர்ச்சிராதிமார்ஃகமும், பின்னையும் சில மார்ஃகூந்தரங்களும் நைரபேக்ஷயேண சூந்நதோக்ய வாஜஸநேயாதிக்களில் ஸ்ருதங்களாகையாலே, மார்ஃகூங்கள் விகல்பேந வருகிறதென்று ஸங்கித்து, ஸர்வஸ்துலங்களிலும் அர்ச்சிராதிபூதர்களான ஆதித்யாதி, புருஷர்களே வழிநடத்துகிறவர்களாகக் கான்கையாலே, அர்ச்சிராதிமார்ஃகமே ப்ரத்யபிஜ்ஞாதமாகையாலே மார்ஃகும் ஏகமென்று ஸித்திக்கையாலும், அத்தால் அந்யத்ரோக்தங்களுக்கு அந்யத்ரோபஸம்ஹாரம் ப்ராமாணிகமாகையாலும், அர்ச்சிராதிமார்ஃகேணவ முக்தஸ்ய

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யர்த்ததுக்யுமநமென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயாதிசுரணத்தில்— அர்ச்சிராதிபுருஷப்ரதிபாதநுமத்த்யே ஸாக்ஷாபேதேந ஸ்ருதங்களான தேவ லோக வாயு ஸப்தங்கள் அபிந்நார்த்தங்களாகையாலே, தேவலோகஸப்தத்வ வாச்யமும், வாயுமே அர்த்தநாதரமன்றென்று நிர்ணயித்தார். த்ருதீயாதிசுரணத்தில்— பாடூக்ரமத்தாலே வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிகளுக்கு வாய்வந்தரம் நிவேஸம் யுக்தமென்று ஸங்கித்து, பாடூக்ரமாபேக்ஷயா அர்த்தக்ரமம் பூலிஷ்டுமாகையாலே மேகோத்யு வர்த்தித்வரூபஸம்பந்தத்தாலே வித்யுத உபரி வருணேந்த்ராதிகளுக்கு நிவேஸம் யுக்தமென்று நிர்ணயித்தார். சதுர்த்தாதிசுரணத்தில்— அர்ச்சிராதிகள் மார்க்குசிந்ஹங்களென்று ஸங்கித்து, க்யுமித்ருந்வம் ஸ்ருதமாகையாலே, அர்ச்சிராதிகள் ஆதிவாஹிக புருஷர்க ளென்று நிர்ணயித்தார். பஞ்சமாதிசுரணத்தில்— ப்ரஹ்மோபாஸகனுக்குப் பரி பூர்ண ப்ரஹ்மப்ராப்த்யர்த்தம் தேஸாந்தரக்யுமநம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே, ப்ரஹ்மோபாஸகர்களுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்குமில்லை; ப்ரதீகோபாஸகர்களுக்கே அர்ச்சிராதிமார்க்குமுள்ளதென்று ஸங்கித்து, தேஸாவிஸேஷாவச்சிந்ந ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியுடையவனுக்கே அவித்யாநிவ்ருத்தி ஸ்ருதையாகையாலே, நிஷ்க்ருஷ்ட ப்ரஹ்மஸரீர ஜீவோபாஸகர்களுக்கும், ஜீவஸரீரப்ரஹ்மோபாஸகர்களுக்குமே அர்ச்சிராதி மார்க்குமுள்ளதென்று நிர்ணயித்தார்.

முக்தைஸ்வரய ப்ரகாரசிந்தநம் பண்ணுகிற துரீயபாத ப்ரத்யுமாதிகுரணத் தில்— ப்ரஹ்மஸம்பத்தியுடையவனுக்கு ஸ்வரூபம் நித்யாவிர்பூதமாயிருக்கையால், அதுக்கு ஆவிர்பூவம் சொல்லவொண்ணது; அபூர்வமாயிருப்பதொரு ஆகார நிஷ்பத்தியே உள்ளதென்று ஸங்கித்து, அபஹத பாபம்த்வாதிக்ருணகாத்மஸ்வரூபம் அவித்யாதிரோஹிதமாகையால், தந்நிவ்ருத்த்யா எப்போதுமுள்ள ஆத்மஸ்வ ரூபாவிர்பூவமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். த்விதீயாதிசுரணத்தில்—‘முக்தன் ப்ரஹ்மநுபுவத்யஸையில், ப்ரஹ்மத்தை விபுக்தமாக அநுபூவிககிருனென்ன வேணும்; ஸ்ருதி ஸதங்களாலே தத்துஸையிலும் பேதம் காண்கையாலே’ என்று ஸங்கித்து, ப்ரகாரப்ரகாரிபேதத்தால் வந்த பேதத்தை ஸ்ருதிஸதங்கள் சொல்ல வந்ததொழிய, தத்வமஸ்யாதி ஸ்ருதிஸித்த்யுவிஸிஷ்டைக்யத்தை பூர்த்திக்கவந்த தல்லாமையாலே, தத்ப்ரகாரதயா அவிபுக்தமாயே அநுபூவிககிருனென்று நிர்ண யித்தார். த்ருதீயாதிசுரணத்தில்—முக்தனுக்கு அபஹதபாபம்த்வாதி க்ருணவத்த வந்தான், ஜ்ஞாநத்வந்தான், ஸ்வரூபமென்று மதபேதத்தாலே ஸங்கித்து, உப்யு மம் ஸ்ருதி ஸித்த்யுமாகையால், உப்யுமம் ஸ்வரூபமென்று நிர்ணயித்தார்.

சதுர்த்தாதிசுரணத்தில்— முக்தனுக்கு ஸ்ருதையான ஜ்ஞாத்யாதிப்ராப்தி யில் ப்ரயத்நாந்தரஸாபேக்ஷதை உண்டென்று ஸங்கித்து, ஈஸ்வரணப்போலே ப்ரயத்நநிரபேக்ஷமாகவே ஜ்ஞாத்யாதி ப்ராப்தியுள்ளது என்று நிர்ணயித்தார்.

பஞ்சமாதிசூரணத்தில் — கர்மஸம்பூந்த்மில்லாமையால் முக்தன் அஸரீரனாயே யிருப்பனென்றும், கர்மஸம்பூந்த்மில்லாவிடிலும், கேவலேச்சயா ஸஸரீரனாயே யிருப்பனென்றும் ஸங்கித்து, ஸங்கலபமுண்டாகில ஸஸரீரனாயிருக்கிறான், அதில்ஓபாகில் அஸரீரனாயிருக்கிறானென்று நிர்ணயித்தார். ஷஷ்டாதிசூரணத் தில்—பரமஸாமயாபத்திஸ்ருதியாலே ஜகதீஸ்வரத்வமும் முக்தனுக்குண்டென்று ஸங்கித்து,அதுள்ளது ஜகத்காரணபூத ப்ரஹ்மாத்ரத்துக்கேயாகையாலே,பேபாகு மாத்ரஸாய்மே உள்ளதென்று நிர்ணயித்தார். சரமஸூத்ரம் அதிசூரணந்தர மான பக்ஷத்தில், ஸப்தமாதிசூரணமான அதில்—ஸ்வதந்த்ரணா ஸ்வரன் கதூசித் புந்ராவ்ருத்தீயையும் பண்ணக்கூடுமென்று ஸங்கித்து, அநாவ்ருத்தி ஸ்ருதிஸித்தித் மாகையாலும், ஸத்யஸங்கல்பனான ஈஸ்வரன் ஸ்வஸங்கலப விருத்த்யுமாகப் புந்ராவ்ருத்திபைப் பண்ணாமையாலும், புந்ராவ்ருத்தி வாராதென்று நிர்ணயித்தார்.

இப்படி இவ்விரண்டு பாதத்தாலேயும் நிஷ்கர்ஷித்த அர்ச்சிராதிமார்க்கும் தொடங்கி, பரமவ்யோம ப்ரவேஸாநந்தரபூவி ப்ரஹ்மாநுபுவப்யந்தமாயுள்ள ப்ரஸுத்தை—ஆழ்வாரும் “எண் பெருக்கந்லத்து, ஒன்பொருளீறில, வண்புகழ் நாரணன், தின்கழல் சேரே” - “ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்கு அவவருகே பெருகியிருப்பதாய், அந்த ப்ரஹ்மாநந்தத்தோடு ஸமான மான ஆநந்தாதிசூரணத்தையுடைய அகாமஹத் ரோத்ரிய ஸப்துவாச்சமாய், ஆவிர்பூதஸ்வரூபமான விலக்ஷணத்மவர்க்குமென்ன, அஸங்க்யேயமாய், அபரிச் சிந்நமான கல்யாணகுணங்களென்ன, இவற்றையுடையவனாகையாலே நாராயண ஸப்துவாச்சயனை ஸ்வாமியினுடைய - ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாதபடி ஸ்திரமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி” என்று வெளியிட்டருளினார். இதில் “நலம்” என்று ஈஸ்வரனோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையனாக முக்தனைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வ ஸத்காரத்தால் வந்த ஸ்வராநந்தஸாம்பயம் உக்தமாய், அத்தாலே அர்ச்சிராதிசூ புருஷஸத்காரப்ரயுக்தாநந்தமும் சொல்லிற்றாக லபிக்கையால், இச்சந்தையாலே அர்ச்சிராதிபாதார்த்தம் ஸூசிதமாகலாம்.

சரமபாத ப்ரத்யுமாதிசூரணத்தில்—ஸ்வரூபாவிர்பூவமே முக்ததுஸையிலுள்ள தென்று நிர்ணயித்த அர்த்தம் — ஆவிர்பூதாபஹதபாப்மத்வாதிசூரணாகாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிற “ஒன்பொருள்” என்கிற சந்தையாலே ஸ்பூடமாக ஸூசிதமாயிற்று. “நாரணன்” என்கிற ஸப்தம்—ஸர்வகாலத்திலும் சேதநேஸ் வர்களுக்குள்ள அப்ருதக்ஸித்தித்மஸம்பூந்தத்தைக் காட்டுகையாலே, முக்ததுஸையி ல் அவிபூகேந ப்ரஹ்மாநுபுவமே உள்ளதென்று நிர்ணயித்த த்விதீயாதிசூர ணார்த்தம் ஸூசிதமாயிற்று. “ஒன்பொருள்” என்கிறவிடத்தில் ஆத்மவஸ்துவக்கு ஒண்மையாவது — அஸங்கோசாத் அபஹதபாப்மத்வாதிகளும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூப த்வமுமாகையால் உபயம் ஸ்வரூபமென்கிற த்ருதியாதிசூரணார்த்தம் இச்

சந்தையாலே ஸூசிதம். இது உரையில் ஸப்துர்த்து: நிர்வாஹப்ரகாரத்திலே கண்டுகொள்வது. ஈடு முதலான வ்யாக்யாநங்களில், “நலத்தொன்பொருள்” என்கிற பதங்களுக்கு ஜ்ஞாநாதிகுணகத்வமும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் அர்த்தமென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே இப்பத்ய்வயத்தாலும் உப்யமும் ஸ்வரூபமென்கிற அதிகரணர்த்தம் சொல்லப்பட்டதென்று ஸ்பூடமாக அறியலாம்.

ஒண்மைக்கு - அபஹதபாப்மத்வாதிக் குணஷ்டகாந்தர்குதமான ஸத்யஸங் கல்பத்வமும் அர்த்தமாகையாலே, ஸங்கல்பாதேவ ஜ்ஞாத்யாதிக் ப்ராப்தியென்கிற சதுர்த்தாதிகரணர்த்தம் இச்சந்தையாலே ஸூசிதம். “ஒன்பொருள்” என்கிற ஸப்தத்தாலே - அபஹதபாப்மத்வாத்யந்தர்குதமான ஸத்யகாமத்வம் உக்தமாயிற்று. ஸத்யகாமத்வமாவது — இச்சையுண்டாகில் அப்ரதிஹதமாயிருக்கை. இப்படி ஸத்யகாமத்வோக்த்யா ஐச்சுமாக ஸஸரீரத்வாஸஸரீரத்வங்கள் முக்தனுக்குக் கூடுமென்கிற பஞ்சமாதிகரணர்த்தமும், “ஒன்பொருள்” என்கிற சந்தையாலே தானே ஸூசிதமாகலாம். ஷஷ்டாதிகரண நிருபிதமான - “ஐக்யத்வ்யாபாரமின் றிக்கே, பேடாகுமாத்ரஸாம்யமே உள்ளது” என்கிற அர்த்தம்—அந்த ப்ரஹ்மா நந்தத்தோடொத்த ஆநந்தத்தை உடையவனென்று ஆநந்துமாத்ர ஸாம்யத்தைக் காட்டுகிற “அந்நலம்” என்கிற பதத்தாலே ஸூசிதம். சரமஸூத்ரம் அதிகரணந்தரமென்கிற பக்ஷத்தில், ஆஸூரிதரை ஒருநாளும் வருவவிடாத திண்மையை யுடைய திருவடிகளென்று சொல்லுகிற “திண்கழல்” என்கிற பதத்தாலே — ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ரய ஸங்கிதபுநாவருத்தியை, ஸத்யஸங்கல்ப காரணயாதிக் குண வதீஸ்வர ஸ்வபூவத்தாலே பரிஹரிக்கிற இவ்வதிகரணர்த்தம் ஸூசிதம். இப்படி பத்தாம்பாட்டுக்கும் இப்பாத்ய்வயத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடம் லித்தும்.

இனி நிகுமநத்தில்—“சேர்த்தடத்தென்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொல், சீர்த் தொடையாயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே”-“தடாகங்கள் சேர்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹ கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த புகுவதுபிகும்யத்வ ப்ராப்யத்வெளபயிகங் களான கல்யாணகுணங்களால் தொடுக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆயிரம் திருவாய்மொழி யிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தை நிருபியுங்கோள்” என்று உத்தரத்விகப்ரதி பாத்யமான புகுவதுபிகும்யத்வ ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதகம் இத்திருவாய்மொழி யென்று தலைக்கட்டியருளினார். ஈட்டிலே “உபாஸகாநுக்ரஹத்தாலே உபாஸ்ய னுடைய கல்யாணகுணங்களைத் தொடுத்த” என்றிறே “சீர்த்தொடை” என்கிற சந்தைக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினது. இப்படி *விடுமின் முற்றத்துக்கும் உத்தரத்விகத்துக்கும் ஐகமத்யமுண்டென்னுமிடம் லித்தும். ஆக, அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமாய், ஷோடஸ பாதாத்மகமாய், ஷட்பஞ்சாஸதாதிகஸதாதி கரணத்மகமாயிருந்துள்ள ஸாரீரகமீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்துக்கும், த்வாவிம்ஸாதி காத்மகமாயிருந்துள்ள ப்ரதம் த்விதீய துஸகங்களுக்கும் கலிவாரி நிகுமாத்

தேசிக ப்ரபுருதிகளான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யங்களிற் படியே ஐகமத்யம் அநதிஸங்க்யஹவிஸ்தரேண உபபாதிதமாயிற்று. இனி * பத்துடையடியவர் தொடங்கி * முனியே நான்முகனளவும் இவ்விரண்டு திருவாய்மொழிக்கும் விவரணமென்னுமிடம் ஸுதீக்களுக்கு ஸுவ்யகதமாக அறியலாம்.

பாரம்பரியவயோநிதிபாத்ரபாத்ரஸிஷ்டேதரேஷ்வஸுஸ்யம் மம தேசிகாநாம் |
தேயாத்யுத்யாநிதிரமாஸக்ய பாதுயுக்யமருக்மாதிபூவந விஸுத்துஸமஸ்தபோதம் ||
ஐயது வகுளதூரீ தேசிகோ தேசிகாநாம் ஐயது யதிவரார்யோ மாயிமத்தேபு லிம்ஹ: |
ஐயது கலிஜிதூர்யோ வ்யாஸஸம்ஜ்ஞோ விபஸிதி ஐயது ஐயது நித்யம்
இதி வேங்கடாசார்யயுக்யம் ||

ஸ்ரீமத்ஸ்வாநூலகுலதிலகயோ: காஞ்சியதீஸஜநிபூமிக்குதாவதாரயோ: ஸ்ரீமத்வேங்கட தேசிகயோ:
அஹேதகஞ்ருபாலப்தேதூப்ய வேதூரந்தஹ்ருத்யேந ஸ்ரீ காஞ்சிவரவரயோகி,நா
ராமாநுஜதூரஸேந வினிகிதம் ஸாரீரகதூரமிடேயாபரிஷைதககண்ட்யம் ஸமாப்தம்.

அழகியமணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எனிய

தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்மருதிகள், இதிறாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பேருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு எனிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும், குருபரம்பராப்ரபாவத்தை விளக்கும் ப்ரபந்தநாமருதமும், விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீகாரிகாவனியும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

28-வது வருடச் சந்தா ரூ. 8-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12-1-1948) முகல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

ஸ்ரீஸக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமானத்திரட்டு
முதலானவற்றோடு கூடிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான
பூர்வாசார்யர்களின் கீரந்தங்கள்

கீரந்தங்கள்

விலை-தபால்

1. பரந்த ரஹஸ்யங்கள் முதலான எட்டு ரஹஸ்யங்கள் 1-50 -40
2. ஸ்தோத்ரரத்நசது:ஸ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]
3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம் 1-50 -40
4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 1-88 -50
5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
6. திருமாலை வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 1-63 -45
8. சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை] 1-50 -40
9. கத்ய வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]
10. நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
11. திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம் 3-00 -65
12. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
13. ஸ்ரீராமாயண தனிஸ்லோகம் [விவரணத்துடன்] Part-I 3-50 -75
ஷெ இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்] 7-00 1-35
14. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம் 50 -20
15. பாசுரப்படி ராமாயணம் [விலையிலலை தபால் கூலி 0-10]
16. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள் [அச்சில்]
17. கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம் 2-75 -70
18. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
19. முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் 3-00 -65
20. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் [அச்சில்]
21. முதல் திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை[விவரணத்துடன்] 3-00 -65
22. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் [, ,] 4-00 -85
23. ஆருயிரப்படி சூருபரம்பராப்பரபாவம் 12-00 1-50
24. ஸ்ரீவசந்நுஷண வ்யாக்யானம்
25. 4 அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம் 6-00 1-20
26. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் [விவரணத்துடன்] 4-00 -85
27. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [பூஷணத்துடன்] 2-50 -65
28. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானங்கள் [விவரணத்துடன்] 1-00 -35
28. கைசிகுராணம் 1-00 -35

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

(ஸுதர்சன பதிகையில் வெளிவந்த எளியநடை நூல்கள்)

1. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-85
2. [போதாயந்] ஸந்த்யாவந்தம் பதவுரையுடன்	0-50	-20
3. [போதாயந்] உபாகாமவிதி	0-50	-70
4. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	.35
5. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-35
6. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-50
7. பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-45
8. தேஹளீஸ ஸுப்ரபாதம்	0-25	-20
9. ராமாநுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-40
10. விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் [முதல பாகம்]	10-00	1-50
ஷ்ட இரண்டாம் பாகம்	5-00	1-00
11. சாதிமத ஆராய்ச்சி	2-00	-50
12. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிமஹஸ்தவம்	0-50	-20
13. ஸந்தமதகாரிகாவளி	1-75	-45
14. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல பாகம்	5-00	1-00
ஷ்ட இரண்டாம் பாகம்	7-00	1-50
15. கம்பனின் சமயம் முதல பாகம்	1-00	-40
16. சாரீக்காரிகாவளி [முதல் பாகம்]	3-00	-85
17. பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம்	4-00	-85
18. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் [தபால் உள்பட]	0-75	—
19. ஸந்த்யாவந்தநபூஷயம்	3-00	-75
20. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-00	-50
21. மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலைந்தாதி	1-50	-45
22. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-35
23. மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டுமலர்	1-50	-50
24. சங்கரரும் வைணவமும் [தபால் உள்பட]	0-75	—
25. ஸித்தோபாய விஜயம் : [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்]	3-00	-80
26. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும்	0-20	-10
27. சுத்யத்ரயம் மூலம்மட்டும்	0-25	-15
28. கீதா வ்யாக்யானம் முதல் ஷ்டகம்	10-00	1-50
29. அக்ஷிஹோதரியும் வைணவமும்	2-50	-85
30. காட்டுமன்னூர்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், வைபவம்	0-50	-20
31. சோலைமலைக்குறவஞ்சி	3-50	-75

கிடைக்கும்டம்:— ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வரம் அய்யங்கார், அட்வகேட்,
8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH,
MELKOTE-571 431.
(KARNATAKA)

Acen. No. 13295

